

ВСИЧКО,
ВСИЧКО

ГЛЕДАЙТЕ
В КИНАТА

НИКОЛА ЮН

НИКОЛА ЮН ВСИЧКО, ВСИЧКО

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

Заболяването ми е толкова рядко, колкото е и известно. То е разновидност на тежък комбиниран имунодефицит (ТКИД), но казано накратко — аз съм алергична към света. Никога не излизам от вкъщи, не съм била навън от седемнайсет години. Единствените хора, които виждам, са мама и медицинската ми сестра Карла.

Ала един ден пристига камион за пренасяне. Нови съседни в къщата до нас. Надниквам през прозореца и го виждам. Той е висок, строен и облечен изцяло в черно: черна тениска, черни дънки, черни гуменки и черна плетена шапка, която напълно покрива косата му. Усеца, че го наблюдавам, и вдига поглед към мен. Аз не извързвам очи и продължавам да го зяпам.

Името му е Оли. Искан да разбере всичко за него. Така и правя. Научавам, че е забавен и кипящ от живот. Научавам, че очите му са с цвета на океана. Научавам, че когато говоря с него, целият свят се разкрива пред мен, и усещам как се променям... Започвам да искам всякакви неща. Искан да изляза от моя въздушен балон. Искан всичко, всичко, което светът има да ми предложи.

Навярно не можем да предвидим бъдещето, но все пак има неща, които можем. Например сигурно е, че ще се влюбя в Оли. И е почти сигурно, че това ще бъде катастрофа.

*На съпруга ми Дейвид Юн,
който ми разкри сърцето ми.
И на умната ми, красива дъщеря Пени,
която го направи още по-голямо.*

Ето моята тайна. Тя е много проста: най-хубавото се вижда само със сърцето. Най-същественото е невидимо за очите.

*„Малкият принц“,
Антоан дьо Сент-
Екзюпери*

БЯЛАТА СТАЯ

Прочела съм много повече книги от вас. Няма значение колко книги сте прочели вие. Аз съм прочела повече. Вярвайте ми. Имала съм предостатъчно време.

В бялата ми стая, на фона на белите ми стени, върху лъскавите бели рафтове единствените цветни петна са гръбчетата на книгите ми. Те до една са чисто нови, с твърди корици — никакви стари книги с меки корици, бъкащи от микроби за мен. Те идват от Външния свят, обеззаразени и херметически затворени в найлонови опаковки. Би ми се искало да можех да видя машината, която го прави. Представям си как всяка книга се движи по бял конвейер към правоъгълни бели пунктове, където бели роботизирани ръце ги избърсват, изчеткват, напръскват и стерилизират, докато най-сетне бъде преценено, че книгата е достатъчно чиста, за да дойде при мен. Когато пристигне нова книга, първата ми работа е да махна опаковката, процес, който включва ножица и повече от един счупен нокът. Втората ми работа е да напиша името си на заглавната страница.

СОБСТВЕНОСТ НА: Маделин Уитиър

Не знам защо го правя. Тук няма никой друг, освен мама, която никога не чете, и медицинската ми сестра Карла, която няма време за четене, тъй като прекарва цялото си време, следейки дишането ми. Рядко имам посетители и няма на кого да заема книгите ми. Няма на кого да напомням, че книгата, забравена на неговия или нейния рафт, е моя.

ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ, АКО БЪДЕ НАМЕРЕНА

Отбележете всички, които представляват интерес за

вас:

Това е частта, която винаги ми отнема най-много време и е различна при всяка книга. Понякога възнаграждението е наистина фантастично:

- Пикник с мен (Маделин) на поляна без никакъв полен, пълна с макове, лилии и безброй лунни невени под ясносиньо лятно небе.
- Чай с мен (Маделин) в морски фар на сред Атлантическия океан, докато наоколо бушува ураган.
- Гмуркане с шнорхел заедно с мен (Маделин) край Молокини, за да видим официалната риба на Хаваите — хумухумунукунукуапуа'а.

Понякога възнаграждението не е чак толкова фантастично:

- Посещение заедно с мен (Маделин) в антикварна книжарница.
- Разходка навън заедно с мен (Маделин) — само до следващата пресечка и обратно.
- Кратък разговор с мен (Маделин), в който можем да обсъждаме каквото поискаш, на белия ми диван, в бялата ми стая.

Понякога възнаграждението е просто:

- Аз (Маделин).

ДОМАШЕН АРЕСТ

Заболяването ми е толкова рядко, колкото е и прочуто. То е разновидност на тежък комбиниран имунодефицит (ТКИД), ала вие сте го чували като „синдром на детето във въздушния мехур“.

Казано най-просто, аз съм алергична към света. Всичко може да ме разболее. Химикалите в препаратата, с който е почистена масата, която току-що съм докоснала. Или пък нечий парфюм. Или екзотичната подправка в храната, която съм изяла току-що. Може да го причини всяко едно от тези неща, всички те заедно, нито едно от тях или пък нещо съвсем друго. Никой не знае какво провокира пристъпите, но всички знаят какви са последствията. Според мама едва не съм умряла като малка. Така че сега съм под домашен арест. Не излизам от вкъщи, никога не съм излизала от вкъщи.

ЗДРАВЕН ДНЕВНИК

Маделин Уатиџр

пациент

2 май

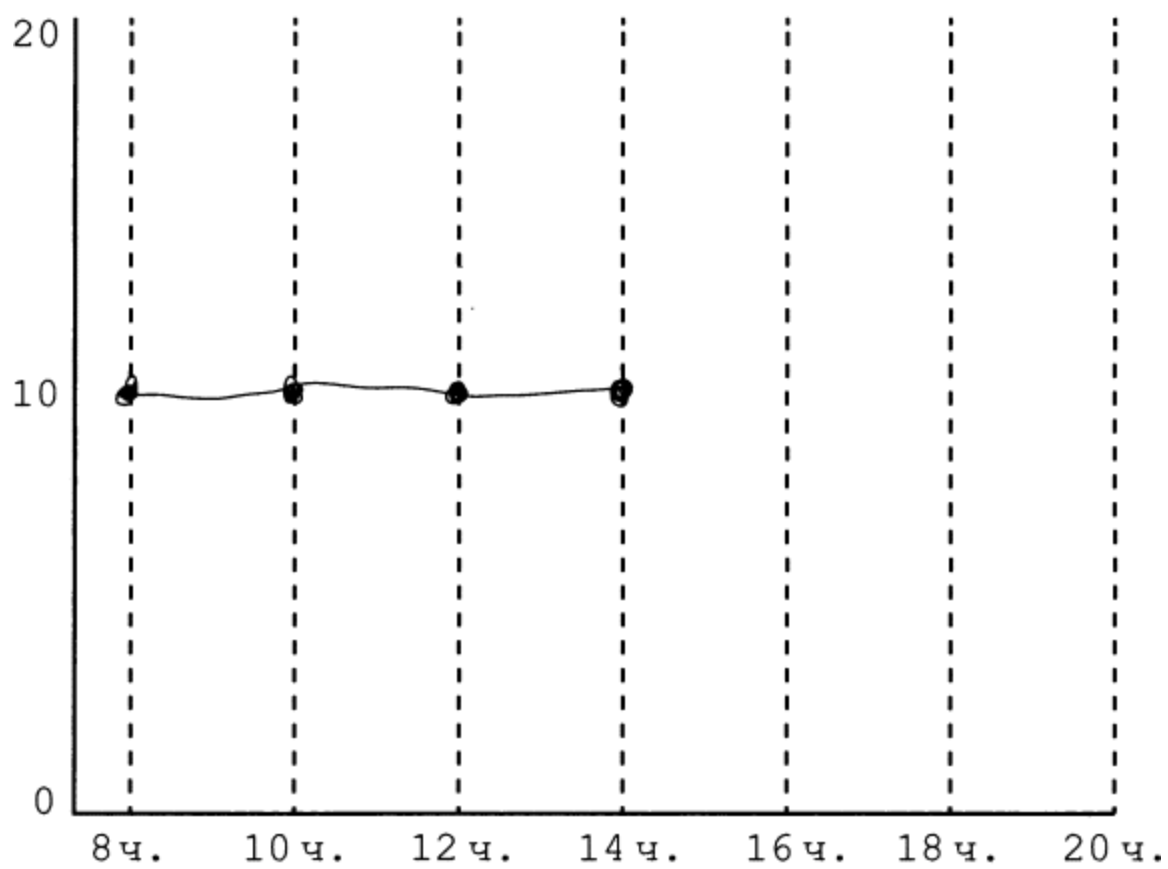
дата

доктор Полин Уатиџр

настойник

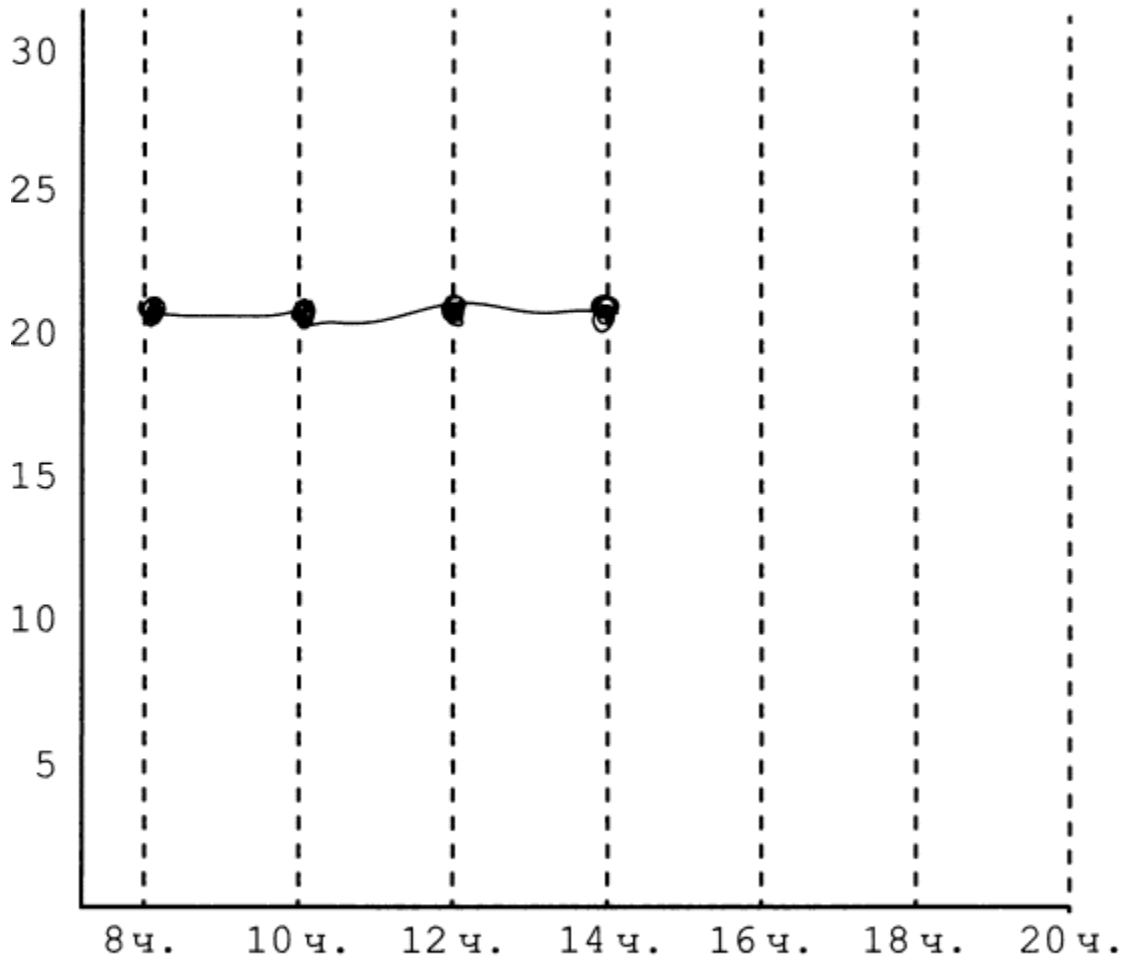
0002921

БРОЙ ВДИШВАНІЯ В МИНУТА

0002921

СТАЙНА ТЕМПЕРАТУРА

0002921

СТАТУС НА ФИЛТЪРА НА ВЪЗДУХА

8ч.	OK
9ч.	OK
10ч.	OK
11ч.	OK
12ч.	OK
13ч.	OK
14ч.	OK
15ч.	
16ч.	
17ч.	
18ч.	
19ч.	
20ч.	

0002921

ПОЖЕЛАНИЕ ЗА РОЖДЕНИЯ ДЕН

— Филмова вечер, „Pictionary“^[1] или „Литературен клуб“? — попита мама, докато напompва маншета на апарата за кръвно около ръката ми. Не споменава най-любимата си от всичките игри, които играем след вечеря — „Фонетичен скрабъл“. Вдигам глава и виждам, че очите ѝ вече се смеят.

— „Фонетичен скрабъл“ — казвам аз.

Тя спира да надува маншета. Обикновено Карла, целодневната ми медицинска сестра, мери кръвното ми и попълва здравния дневник, ала днес мама ѝ е дала почивка. Имам рожден ден, а двете винаги го прекарваме заедно, само тя и аз.

Намества стетоскопа, за да преслуша сърцето ми. Усмивката ѝ избледнява, изместена от сериозното ѝ докторско изражение. Това е лицето, което пациентите ѝ виждат най-често — мъничко дистанцирано, професионално и загрижено. Чудя се дали им действа успокояващо.

Импулсивно я целувам по челото, за да ѝ напомня, че това съм аз, любимата ѝ пациентка, нейната дъщеря.

Мама отваря очи, усмихва се и ме погалва по бузата. Предполагам, че ако трябва да се родиш със заболяване, което изисква постоянни грижи, не е зле майка ти да е лекар.

Няколко секунди по-късно тя ми излиза със съвършено отработено изражение, казващо: „Аз съм лекарят и се боя, че имам лоша новина“.

— Днес е твоят ден. Защо не поиграем на нещо, в което имаш шанс да победиш? „Pictionary“?

Тъй като „Pictionary“ не може да се играе само с двама души, ние измислихме наша версия. Единият участник рисува, а другият е задължен от *честта* си наистина да се опита да отгатне. Отговориш ли правилно, другият играч печели точка.

Аз присвивам очи насреща ѝ.

— Ще играем на „Фонетичен скрабъл“ и този път ще те бия — заявявам уверено, макар че нямам никакъв шанс да спечеля.

През всичките години, откакто играем „Фонетичен скрабъл“, никога не съм я побеждавала. Последния път почти успях, но после тя ме срази с едно финално ДЖИНСИ, поставено върху квадратче за утрояване на думата.

— Окей. — Тя поклаща глава с престолено съжаление. — Както кажеш.

А после затваря своите смеещи се очи и отново се заслушва в стетоскопа.

Прекарваме остатък от сутринта, приготвяйки традиционната торта за рождения ми ден — ванилов пандишпан с глазура от ванилов крем. След като тортата изстине, аз я покривам с нелепо тънък пласт глазура само колкото да покрие блата. И аз, и мама обичаме тортата, не глазурата. Украсявам я, като рисувам отгоре осемнайсет маргаритки от захарна смес с бели цветчета и бял център. Отстрани правя надиплени бели завеси.

— Съвършено. — Мама наднича над рамото ми, докато я завършвам. — Точно като теб.

Обръщам се, за да я погледна. Тя ме съзерцава с широка горда усмивка, ала в очите ѝ искрят сълзи.

— Ти. Си. Трагична — казвам и пръскам малко глазура върху носа ѝ, от което тя отново се размива и още повече се просълзява.

Обикновено не е толкова емоционална, ала рожденият ми ден винаги я прави едновременно плачлива и радостна. А когато тя се смее и плаче, и аз изпитвам същото.

— Знам — отвърща и безпомощно вдига ръце във въздуха. — Направо съм жалка.

След това ме взема в прегръдките си и киха. По косата ми полепва глазура.

Рожденият ми ден е денят, в който и двете най-силно си даваме сметка за болестта ми. То е заради отминаването на времето. Поредната година на болест, без никаква надежда за лек на хоризонта.

Поредната година, в която съм пропуснала всички нормални за един тийнейджър неща — ученическа шофьорска книжка, първа целувка, абитуриентски бал, първото разбито сърце, първото чукване на колата. Поредната година, в която мама не прави нищо друго, освен да ходи на работа и да се грижи за мен. Всеки друг ден е лесно (или поне — полесно) да не мислим за всички тези пропуснати неща.

Тази година е малко по-трудно от предишните. Може би защото днес ставам на осемнайсет години. Официално вече съм възрастен човек. Би трябвало да напусна дома си, да отида в колеж. Мама би трябвало да се бои от синдрома на празното гнездо. Ала заради ТКИД няма да ходя никъде.

По-късно, след вечеря, мама ми подарява прекрасен комплект акварелни моливи, за които си мечтая от месеци. Отиваме в дневната и се настаняваме по турски пред малката масичка. Това също е част от ритуала за рождения ми ден — тя запалва една-единствена свещичка в средата на тортата. Аз затварям очи и си намислям желание. След това духам свещичката.

— Какво си пожела? — пита мама в мига, в който отварям очи.

В действителност има само едно нещо, което бих могла да си пожела — магически лек, благодарение на който да мога да тичам навън като диво животно, ала никога не си намислям това желание, защото е невъзможно. То е, като да си пожелаеш русалките, драконите и еднорозите да са истински. Вместо това си пожелавам нещо вероятно от лек за мен. Нещо, което е по-малко вероятно да ни натъжи.

— Край на всички войни — отвръщам.

Три парчета торта по-късно, започваме игра на „Фонетичен скрабъл“^[2]. Губя. И то катастрофално.

Тя използва и седемте си букви, за да сложи ПОКАЛИП до едно СИС.

— Какво е това? — питам аз.

— „Апокалипсис“ — отвръща тя, а очите ѝ танцуват.

— Не, мамо. Забрави. Не мога да го приема.

— Да — е всичко, което тя казва.

— Мамо, липсва едно А. Не може.
— „Покалипсис“ — натъртва тя и подчертава буквите с жест. —
Със сигурност става.
Аз поклащам глава.
— ПОКАЛИПСИС — настоява тя, провлачвайки думата.
— О, господи, ама че си непреклонна — вдигам отчаяно ръце. —
Е, добре, ще я призная.
— Да! — Тя забива тържествуващо юмрук във въздуха, след
което ми се усмихва и записва резултата си, който вече е прекалено
голям, за да успее да го настигна. — Така и не можа да разбереш тази
игра. Това е игра на убеждаване.
Отрязвам си ново парче торта.
— Това не беше убеждаване — отвърщам. — Това си беше
мамене.
— То е едно и също — казва тя и двете се размиваме.
— Утре можеш да ме биеш на „Pictionary“ — добавя тя.
След като падам на „Скрабъл“, отиваме на дивана, за да
изгледаме любимия ми филм — „Младият Франкенщайн“. Това също е
част от ритуала за рождения ми ден. Слагам глава в скута на мама, тя
ме милва по косата и двете се смеем на същите шеги, по същия начин,
по който го правим от години. Общо взето, съвсем нелош начин да
прекарам осемнайсетия си рожден ден.

[1] Популярна игра, в която участниците, разделени на отбори, отгатват думи с помощта на рисунки, с които техните съотборници се опитват да ги обяснят. — Б.пр. ↑

[2] Играта, измислена от авторката, се основава на това, че за разлика от българския език, който има т.нар. фонетичен правопис, в който думите се пишат така, както се чуват, английският език има исторически правопис, поради което думите често пъти се изписват доста различно от начина, по който се произнасят. — Б.пр. ↑

ОСТАВА СИ СЪЩОТО

Когато Карла се появява на следващия ден, аз седя на белия си диван и чета.

— Feliz cumpleaños!^[1] — пропява тя и аз свалям книгата.

— Gracias.^[2]

— Как мина рожденият ден? — Тя започва да разопакова медицинската си чанта.

— Изкарахме си добре.

— Ванилова торта с ванилова глазура?

— Естествено.

— „Младият Франкенщайн“?

— Да.

— И ти загуби на онази игра?

— Страшно сме предсказуеми, нали?

— Не ми обръщай внимание — засмива се тя. — Просто ви завиждам за това, колко сте сладки с майка ти.

След това взема здравния ми дневник от вчерашния, преглежда набързо записките на мама и добавя нов лист към клипборда. — Напоследък Роза и едно „здравей“ не иска да ми каже.

Роза е седемнайсетгодишната дъщеря на Карла. Според Карла двете били много близки, докато не се намесили хормоните и момчетата. Не мога да си представя как нещо подобно би се случило на нас с мама.

Карла се настанява до мен на дивана и аз протягам ръка, за да ми сложи маншета на апарата за кръвно налягане. Очите ѝ попадат върху книгата ми.

— Отново „Цветя за Алджърнън“? — пита тя. — Не те ли разплакваше винаги?

— Един ден няма да се разплача — отвърщам. — И искам да се уверя, че няма да пропусна този ден.

Карла прави физиономия и взема ръката ми.

Отговорът *наистина* е шеговит, но не мога да не се зачудя дали пък не е верен.

Може би наистина храня надеждата, че един ден нещата ще се променят.

ЖИВОТЪТ Е КРАТЪК™

Рецензии със спойлъри от Маделин

„Цветя за Алджърнън“ от Даниъл Кийс.

Предупреждение за спойлъри: Алджърнън е мишка.

Мишката умира.

[1] Честит рожден ден! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

НАШЕСТВИЕ НА ИЗВЪНЗЕМНИ, ВТОРА ЧАСТ

Тъкмо съм стигнала до момента, в който Чарли си дава сметка, че може би го очаква съдбата на мишката, когато отвън се разнася силен грохот. Умът ми начаса се насочва към Космоса. Представям си огромен космически кораб, който се рее в небето над нас.

Къщата трепери и книгите подскочат върху рафтовете. Постоянно пиукане се прибавя към грохота и аз разбирам какво е. Камион. Вероятно се е загубил, казвам си, за да избегна разочарованието. Вероятно е направил погрешен завой на път за някое друго място.

Ала ето че двигателят угасва. Врати се отварят и затварят. Минава миг, после още един, а след това се разнася женски глас:

— Добре дошли в новия ни дом!

В продължение на няколко секунди Карла ме гледа изпитателно. Знам какво си мисли.

Ето че отново се случва.

ДНЕВНИКЪТ НА МАДЕЛИН

Пети август.

Семейството от къщата до нас се изнесе. Момчето се разплака. Скри се в градината и яде от пръстта, докато майка му не го откри, но този път не му се развика, защото я яде, както прави обикновено.

Сега навън е толкова тихо.

Миналата нощ сънувах, че не са си тръгнали наистина. Били са отвлечени от извънземни. Мен обаче извънземните не взеха, защото съм болна, а на тях им трябваша само здрави хора. Взеха мама и Карла, и съседите до нас, и аз останах съвсем сама.

Събудих се разплакана и мама дойде в леглото при мен. Не й казах какво сънувах, защото щеше да се натъжи, но разказах на Карла и тя ме прегърна.

КОМИТЕТ ПО ПОСРЕЩАНЕТО

— Карла — казвам аз, — този път няма да бъде като предишния. Вече не съм на осем години.

— Искам да ми обещаеш... — започва тя, но аз вече съм на прозореца и дърпам пердетата.

Не съм подготвена за яркото калифорнийско слънце. Не съм подготвена да го видя високо в небето и изпепеляващо горещо, и бяло на фона на избелялото небе. За миг ослепявам. А после бялата мъгла, спуснала се пред очите ми, започва да се разсейва. Всичко е обвито в ореол.

Виждам камиона и силуета на жена, която се върти край него — майката. В задната част на камиона виждам мъж — бащата. Виждам момиче, навярно малко по-малко от мен — дъщерята.

А после виждам него. Той е висок, строен и облечен изцяло в черно: черна тениска, черни дънки, черни гуменки и черна плетена шапка, която изцяло покрива косата му. Самият той е бял, със загар с цвета на светъл мед, а лицето му има остри, ъгловати линии. Скача от камиона и се плъзга по алеята пред къщата, движейки се така, сякаш земното притегляне не му действа като на нас. Спира, накланя глава на една страна и вдига очи към новата си къща, сякаш пред себе си има някаква загадка.

След няколко секунди започва да пружинира лекичко върху стъпалата си. Неочаквано се впуска в спринт и буквално пробягва близо два метра по стената на къщата. Сграбчва един перваз, полюшва се от него в продължение на две-три секунди и се приземява, приклепнал, на земята.

— Много добре, Оли — обажда се майка му.

— Не ти ли казах да престанеш с това? — изръмжава баща му.

Без да им обръща внимание, той си остава приклепнал.

Долепям длан до стъклото, останала без дъх, сякаш аз съм тази, която току-що е направила този акробатичен номер. Поглеждам от него към стената и към перваза, а после отново към него. Той вече не е

приклепнал. Вдигнал е поглед към мен. Очите ни се срещат. За миг се чудя какво ли вижда на прозореца ми — непознато момиче в бяло, с широко отворени странни очи. Той ми се усмихва сърдечно и ето че лицето му вече не е така сурово, така строго. Опитвам се да отвърна на усмивката му, но съм толкова смутена, че вместо това се смръщвам насреща му.

МОЯТ БЯЛ БАЛОН

Същата нощ сънувам, че къщата диша заедно с мен. Аз издишвам и стените се свиват като спукан балон, който ме смачква, докато спада. Поемам си въздух и стените се разширяват. Само още един дъх и животът ми най-сетне ще се взриви.

СЪСЕДСКО НАБЛЮДЕНИЕ

Разписание на майката

06:35 ч. — Излиза на верандата с димяща чаша с нещо топло. Кафе?

06:36 ч. — Съзерцава празния имот насреща, докато отпива от чашата. Чай?

07:00 ч. — Връща се в къщата.

07:15 ч. — Отново излиза на терасата. Целува съпруга си за довиждане. Изпраща колата му с поглед.

09:30 ч. — Градинарство. Търси, намира и изхвърля угарки от цигари.

13:00 ч. — Отива някъде с колата. Задачи?

17:00 ч. — Опитва се да убеди Кара и Оли да се заловят с домашните си задачи „преди баща ви да се е прибрал“.

Разписание на Кара (сестрата)

10:00 ч. — Показва се навън, облечена в пухкава кафява роба и черни ботуши.

10:01 ч. — Проверява съобщенията на телефона си. Тя получава много съобщения.

10:06 ч. — Изпушва три цигари в градината между нашите къщи.

10:20 ч. — Изкопава дупка с върха на ботушите си и заравя цигарените останки.

10:25 ч. — 17:00 ч. — Пише съобщения и говори по телефона.

17:25 ч. — Домашни задължения.

Разписание на бащата

07:15 ч. — Тръгва за работа.

18:00 ч. — Прибира се от работа.

18:20 ч. — Седи на терасата с питие №1.

18:30 ч. — Влиза си вкъщи за вечеря.

19:00 ч. — Връща се на терасата с питие №2.

19:25 ч. — Питие №3.

19:45 ч. — Кръсъците по семейството започват.

22:35 ч. — Крясъците по семейството утихват.

Разписание на Оли

Непредсказуемо.

ВИЖДАМ, ВИЖДАМ

Семейството му го нарича Оли. Е, поне сестра му и майка му го наричат Оли. Баща му го нарича Оливър. Него гледам най-много. Стаята му е на втория етаж, точно срещу моята, и щорите му почти винаги са вдигнати.

Понякога спи до обяд. Друг път излиза от стаята си още преди да стана и да започна наблюдението си. Обикновено обаче се събужда в девет часа, излиза от стаята си и досущ като Спайдърмен се покатерва на покрива. Остава там около час, преди да се залюлее и да влезе с краката напред обратно в стаята си. Колкото и да се опитвам, все още не съм видяла какво прави, когато е там горе.

В стаята му няма нищо друго освен легло и скрин. Няколко кашона от преместването си стоят, неразопаковани и натрупани един върху друг, до вратата. Няма никаква украса, с изключение на един-единствен афиш за филм, на име „Обиколка на Лондон“. Потърсих го и открих, че става дума за паркур, което е нещо като улична гимнастика, и героят обяснява как е в състояние да прави всички тези щури неща, които умее. Колкото повече гледам, толкова повече искам да знам.

МЕНТЕУСЕ^[1]

Тъкмо съм седнала на масата за вечеря. Мама поставя платнена салфетка на скута ми и напълва първо моята чаша за вода, а после и тази на Карла. Петъчните вечери у дома са специални. Карла дори остава, за да вечеря с нас, вместо със собственото си семейство.

Всичко на Петъчната вечеря е френско. Салфетките са от бял плат и са обточени с хералдически лилии. Приборите са френски — старинни и богато украсени. Дори солницата и пиперницата са миниатюрни сребърни Айфелови кули. Естествено, трябва да внимаваме с менюто заради моите алергии, ала мама винаги прави свой вариант на касуле — френска яхния с пилешко, наденица, патешко и бял боб. Това е било любимото ядене на татко, преди да почине. Вариантът, който мама приготвя за мен, съдържа единствено бял боб, сварен в пилешки бульон.

— Маделин — казва тя. — Научих от господин Уотърман, че закъсняваш с домашното си по архитектура. Всичко наред ли е, миличка?

Въпросът ѝ ме изненадва. Знам, че съм се забавила, но тъй като никога досега не съм закъснявала с нищо, предполагам, не съм си давала сметка, че е осведомена.

— Да не е прекалено трудно? — Тя се смръщва, докато сипва касуле в купата ми. — Искаш ли да ти намеря друг учител?

— Oui, non et non^[2] — отговарям аз на всеки от трите въпроса. — Всичко е наред. Утре ще го предам, обещавам ти. Просто изгубих представа за времето.

Тя кимва и започва да ми реже филийки от хрупкавия френски хляб и да ги маже с масло. Знам, че иска да ме попита още нещо. Дори знам какво иска да ме попита, само че се бои от отговора.

— Заради новите съседи ли е?

Карла ме поглежда изпитателно. Никога не съм лъгала мама. Никога не съм имала причина и не мисля, че знам как да го направя.

Ала нещо ми подсказва как трябва да постъпя.

— Просто напоследък чета твърде много. Нали знаеш какво става, когато започна някоя хубава книга. — Придавам на гласа си възможно най-успокояващо звучене. Не искам тя да се притеснява. И така си има предостатъчно причини да се тревожи за мен.

Как се казва „лъжкиня“ на френски?

— Не си ли гладна? — пита мама няколко минути по-късно и докосва челото ми с opakото на дланта си. — Нямах температура. — Ръката ѝ остава върху челото ми няколко секунди по-дълго, отколкото е необходимо.

Тъкмо се каня да я успокоя, когато на вратата се позвънява. Това се случва толкова рядко, че не знам какво да мисля.

Звънецът отново се обажда.

Мама се понадига от стола си.

Карла се изправя.

Звънът се разнася за трети път. Аз се усмихвам без причина.

— Искате ли да видя кой е, госпожо? — попита Карла.

Мама махва с ръка.

— Ти стой тук — казва ми.

Карла минава зад мен и лекичко слага ръце върху раменете ми. Знам, че трябва да си остана тук. Знам, че това се очаква. Самата аз го очаквам, но незнайно защо, днес не мога да го направя. Трябва да разбера кой е, дори да е само някой заблудил се минувач.

Карла ме докосва над лакътя.

— Майка ти каза да останеш тук.

— Но защо? Прекалено е предпазлива. Освен това няма да пусне никого да мине през преддверието.

Карла отстъпва и аз тръгвам по коридора, следвана от нея.

Преддверието е малко изолирано помещение около входната врата, херметически затворено, така че никакви потенциални опасности да не могат да проникнат в къщата, когато вратата се отвори. Притискам ухо до стената. В началото не чувам нищо заради бръмченето на филтрите за пречистване на въздуха, но след това долавям глас.

— Мама ви изпраща този бунд^[3].

Гласът е дълбок и мелодичен, и определено звучи развеселено. Умът ми обработва думата „бунд“, опитвайки се да си представи как изглежда, и в този миг изведнъж ми просветва кой стои на прага. Оли.

— Работата е там, че кексовете на мама не са много хубави. Всъщност са ужасни. Не стават за ядене и не може да бъдат унищожени. Между нас да си остане.

Разнася се нов глас. Момичешки. Сестра му?

— Всеки път когато се преместим, тя ни кара да занесем един на съседите.

— О! Каква изненада! Много мило от нейна страна. Моля, предайте ѝ моята благодарност.

Няма начин кексът да е преминал нужната инспекция и буквално усещам как мама се опитва да измисли начин да им каже, че не може да го вземе, без да им разкрие истината за мен.

— Съжалявам, но не мога да го приема.

Думите ѝ са последвани от миг на шокирано мълчание.

— Искате да си го вземем? — казва Оли невярващо.

— Е, това е много грубо — заявява Кара. Звучи ядосана и примирена, сякаш е очаквала да бъде разочарована.

— Толкова съжалявам — повтаря мама. — Сложно е. Наистина съжалявам, защото е много мило от ваша страна. Моля ви, благодарете на майка си от мое име.

— Дъщеря ви вкъщи ли си е? — пита Оли доста силно, преди мама да успее да затвори вратата. — Надявахме се да ни разведе наоколо.

Сърцето ми забива учестено и аз усещам как се блъска в гърдите ми. Наистина ли той току-що попита за мен? Досега никой непознат не

се е отбивал просто за да ми погостува. Освен мама, Карла и учителите ми, светът надали знае за съществуването ми. Искам да кажа, аз съществувам онлайн. Имам онлайн приятели и рецензиите си на книги в Tumblr, но това не е същото, като да си истински човек, на когото му идват на гости момчета, носещи бунд кекс.

— Наистина съжалявам, но тя не може да го направи. Добре дошли в квартала и още веднъж — благодаря ви!

Входната врата се затваря и аз отстъпвам назад, за да изчакам мама да излезе. Тя трябва да остане в преддверието, докато филтрите пречистят въздуха, влязъл отвън. Минута по-късно се връща в къщата. Не ме забелязва веднага. Вместо това остава неподвижна, със затворени очи и наведена глава.

— Съжалявам — казва, без да вдига поглед.

— Няма нищо, мамо. Не се тревожи.

За кой ли път си давам сметка какво изпитание е за нея моята болест. Аз не познавам друг свят, но преди мен тя е имала брат ми и татко. Пътувала е и е играла футбол. Водила е нормален живот, който не е включвал да прекарва по четиринасет часа всеки ден в пълно уединение заедно с болната си дъщеря тийнейджърка.

Прегръщам я и я оставям да ме задържи дълго в обятията си. Тя приема разочарованието много по-тежко от мен.

— Ще ти се реванширам — казва.

— Няма за какво да ми се реваншираш.

— Обичам те, миличка.

Връщаме се в трапезарията и довършваме вечерята бързо и общо взето — мълчаливо. Карла си тръгва и мама пита дали искам да я победя на „Pictionary“, но аз я моля да го оставим за друг път. Не съм в настроение.

Вместо това се качвам на горния етаж, представяйки си какъв ли вкус има кексът.

[1] Лъжкия (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Да, не и не (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Американско наименование на кекс с дупка в средата, изпечен във форма, носеща същото име. — Б.пр. ↑

ОТБЛЪСНАТА

Когато се връщам в стаята ми, незабавно отивам на прозореца. Бащата си е дошъл от работа и нещо не е наред, защото е гневен и с всеки изминал миг все повече се ядосва. Грабва кекса от Кара и го праща по Оли, само че Оли е прекалено бърз, прекалено пъргав. Успява да го избегне и кексът пада на земята.

Колкото и да е невероятно, на кекса като че ли му няма нищо, чинията обаче се строшава на алеята. От това бащата още повече се ядосва.

— Изчистете го. Веднага го изчистете.

И той нахълтва в къщата, последван от майката. Кара поклаща глава срещу Оли и му казва нещо, от което раменете му увисват. В продължение на няколко минути той просто си стои там и се взира в бунда. След това изчезва в къщата и се връща с метла и лопатка. Изобщо не бърза, докато смила натрошените парчета.

Когато най-сетне привършва, се покатерва на покрива, вземайки кекса със себе си, и минава цял час, преди да се върне в стаята си.

Аз се крия на обичайното ми място зад пердето, когато изведнъж усещам, че повече не искам да се крия. Запалвам лампата и се връщам на прозореца. Дори не си давам труда да си поема дълбоко дъх. Няма да помогне. Дърпам пердето и откривам, че той вече стои на прозореца си и се взира право в мен. Не се усмихва. Не ми махва с ръка. Вместо това се протяга и пуска щорите.

ОЦЕЛЯВАНЕ

— Още колко време ще се мотаеш наоколо, увесила нос? — пита Карла. — Цяла седмица си в това настроение.

— Не съм увесила нос — отвърщам, макар че всъщност наистина съм малко скапана. Начинът, по който Оли ме отблъсна, ме накара отново да се почувствам като малко момиченце. Напомни ми защо преди време престанах да обръщам внимание на света.

Ала никак не е лесно да се върна към обичайното ми ежедневие, когато чувам всички звуци на света отвън. Забелязвам неща, на които преди не съм обръщала почти никакво внимание. Чувам как вятърът свири в клоните. Чувам как птичките клюкарстват сутрин. Виждам правоъгълниците от светлина, които се процеждат през щорите и през целия ден пълзят по пода. С тях можеш да измерваш времето. Колкото и да се мъча да държа света навън, той изглежда твърдо решен да влезе.

— От дни насам четеш все същите пет страници от тази книга — Карла кимва към нея, — „Повелителят на мухите“.

— Е, тя е ужасна.

— Мислех, че е класика.

— Ужасна е. Повечето от момчетата са отвратителни и говорят само за лов и убиване на прасета. Никога през живота си не съм изпитвала такъв глад за бекон.

Карла се засмива, ала някак апатично. Настанява се на дивана до мен и взема краката ми в скута си.

— Разкажи ми.

Оставям книгата настрана и затварям очи.

— Искам просто да си отидат — признавам си. — Преди беше по-лесно.

— Кое?

— Не знам. Да си бъда аз. Да съм болна.

Тя стиска лекичко крака ми.

— Чуй ме добре. Ти си най-силният, най-смелият човек, когото познавам. И това е самата истина.

— Карла, не е нужно...

— Шшт, чуй ме. Мислих си за това. Виждам, че нещо те потиска, но знам, че ще се справиш.

— Не съм толкова сигурна.

— Няма нищо. Аз съм сигурна и за двете ни. От петнайсет години сме заедно в тази къща, така че знам за какво говоря. Когато започнах работа тук, мислех, че е въпрос на време депресията да те победи. И наистина, имаше едно лято, когато това за малко да стане, и все пак то не се случи. Всеки ден ти се събуждаш, ставаш и научаваш нещо ново. Всеки ден откриваш нещо, на което да се радваш. Всеки ден ми се усмихваш. Тревожиш се повече за майка си, отколкото за себе си.

Не мисля, че Карла някога е изричала толкова много думи наведнъж.

— Моята Роза — продължава тя, но после млъква. Обляга се назад и затваря очи, завладяна от някакво чувство, което не разбирам.

— Моята Роза би могла да научи това-онова от теб. Има всичко, което мога да ѝ дам, а смята, че няма нищо.

Аз се усмихвам. Карла се оплаква от дъщеря си, но съм сигурна, че страшно я глези.

Тя отваря очи и каквото и да е било онова, което я тревожи, отминава.

— Виждаш ли, ето че отново се усмихваш. — Потупва ме по крака. — Животът е тежък, миличка. Всеки се справя както може.

ЖИВОТЪТ Е КРАТЪК™

Рецензии със спойлъри от Маделин

„Повелителят на мухите“ от Уилям Голдинг

Предупреждение за спойлъри: Момчетата са диваци.

ПЪРВИ КОНТАКТ

Минават два дни и аз вече не увесвам нос. Станала съм много по-добра в това, да не обръщам внимание на съседите ни, когато отвън нещо издрънчава. На дивана съм, все така затънала в „Повелителят на мухите“. Слава богу, до края остава съвсем малко. Ралф е на плажа и очаква насилствената си смърт. Толкова съм нетърпелива да я дочета, за да мога да започна нещо друго, по-щастливо, че не обръщам внимание на звука. Няколко минути по-късно дрънченето се повтаря, по-силно от предишния път. Оставям книгата и се заслушвам. Дрънчене номер три, четири и пет следват едно след друго. Нещо се удря в прозореца ми. Градушка? Ставам и се приближавам до него, преди да съм успяла да помисля. Дръпвам пердетата.

Прозорецът на Оли е широко отворен, щорите са вдигнати, осветлението — загасено. Неразрушимият бунд стои на перваза, залепени са му пластмасови очи, които се взират право в мен. Изведнъж той потреперва и се накланя напред, сякаш се мъчи да прецени разстоянието до земята. След това се дръпва назад и отново започва да трепери. Тъкмо се опитвам да видя Оли в тъмната стая, когато кексът скача от перваза и полита към земята.

Ахвам. Бундът наистина ли току-що се самоуби? Протягам врат, за да видя какво се е случило с него, но е прекалено тъмно.

Точно в този миг върху него пада лъч светлина. Колкото и да е невероятно, той все още е невредим. От какво е направен? Май е по-добре, че не го опитахме.

Светлината угасва и аз вдигам очи тъкмо навреме, за да видя как облечената в черно ръка на Оли изчезва през прозореца заедно с един фенер. Оставам там още няколко минути, чакайки го да се върне, но той не го прави.

Нощ втора

Тъкмо се пъхвам в леглото, когато дрънченето отново започва. Твърдо съм решена да не му обръщам внимание и успявам. Каквото и да иска, не мога да го направя. По-добре е да не знам.

Тази нощ не отивам до прозореца. Нито на следващата.

Нощ четвърта

Вече не издържам. Надничам иззад ръба на пердето. Кексът стои на перваза, половината от тялото му е покрито с лепенки и превръзки. Оли не се вижда никакъв.

Нощ пета

Кексът стои на една маса край прозореца. До него има чаша за мартини, пълна със зелена течност, кутия цигари и шишенце от лекарство с етикет, върху който има череп и кръстосани кости. Още един опит за самоубийство?

Все така няма и помен от Оли.

Нощ шеста

Кексът почива върху бял чаршаф. Обърната надолу с главата и закрепена за нещо, което прилича на закачалка за дрехи, една пластмасова бутилка за вода виси над него. Между бутилката и бунда, като тръбичка на венозна система, се проточва някаква лента. Оли като че ли носи бяла престилка и стетоскоп. Мръщи се срещу кекса и се опитва да чуе биенето на сърцето му. Искане ми се да се разсмея, но си забранявам. Оли вдига поглед и поклаща мрачно глава. Аз дърпам пердетата, потискам усмивката си и се отдалечавам.

Нощ седма

Казвам си, че няма да погледна, но в мига, в който чувам първото издрънчаване, вече съм на прозореца. Оли е облякъл черен халат и провесил огромен сребърен кръст около врата си. Дава последно причастие на кекса.

Най-сетне то се оказва по-силно от мен и аз се размивам
неудържимо. Той вдига глава и се усмихва в отговор. Вади черен
маркер от джоба си и написва на прозореца.

съжалявам за онази вечер
genericuser033@gmail.com

ПЪРВИ КОНТАКТ, ЧАСТ ВТОРА

От: Маделин Ф. Уитиър
До: genericuser033@gmail.com
Тема: Здравей
Изпратено: 04.06., 20:03

Здравей. Предполагам, че първо трябва да се запознаем? Името ми е Маделин Уитиър, но това се вижда и от имейл адреса ми. Ти как се казваш?

P. S. Няма за какво да се извиняваш.
P. P. S. От какво е направен този бунд?

От: genericuser033@gmail.com
До: Маделин Ф. Уитиър
<madeline.whittier@gmail.com>
Тема: RE: Здравей
Изпратено: 04.06., 20:07

ти си ужасна шпионка маделин уитиър ако досега не си разбрала как се казвам. със сестра ми опитахме да се запознаем с теб миналата седмица но майка ти ни отрязва. не съм сигурен от какво е направен кексът, камъни?

От: Маделин Ф. Уитиър
До: genericuser033@gmail.com
Тема: RE: RE: Здравей
Изпратено: 04.06., 20:11
Здравей,
Рецепта за кекс бунд
3 чаши цимент на прах
1 1/4 чаша ситни дървени стърготини

1 чаша чакъл (различни размери, за да е поинтересно)

1/2 чаена лъжичка сол

1 чаша течено лепило

2 пакетчета масло

3 чаени лъжички разредител за боя

4 големи яйца (стайна температура)

Начин на приготвяне

Загрейте фурната до 175 градуса.

Намажете формата за кекс с мазнина.

За кекса:

1. В средно голяма купа разбийте цимента, солта и чакъла.

2. В по-голяма купа разбийте маслото, течното лепило, разредителя за боя и яйцата. Не ги смесвайте прекалено добре.

3. Постепенно добавете сухите съставки, без да преставате да бъркате.

4. С помощта на лъжица изсипете сместа във формата за кекс.

5. Печете, докато тестерът, пъхнат в кекса, не може да се извади.

Оставете да се охлади върху решетъчна поставка за изстиване, без да изваждате от съда.

За глазурата:

1. Разбийте дървените стърготини с достатъчно вода, за да се получи гъста, но все пак течна смес.

2. Поставете решетъчната поставка върху парче восьъчна хартия (за по-лесно почистване).

3. Полейте кекса с глазурата и оставете да се втвърди, преди да сервирате.

(Порции: 0)

P. S. Не съм шпионка!

ПЪРВИ КОНТАКТ, ЧАСТ ТРЕТА

Сряда, 20:15 ч.

Оли: щях да ти върна имейла но видях че си онлайн. рецептата ти страшно ме разсмя, има ли изобщо шпионин в историята на шпионажа който си е признал че е шпионин? според мен не. аз съм оли и се радвам да се запознаем.

Оли: на какво е съкращение ф-то?

Маделин: Фурукава. Мама е трето поколение японска американка. Аз съм наполовина японка.

Оли: а другата половина?

Маделин: Афроамериканка.

Оли: имаш ли си прякор маделин фурукава уитиър или се очаква да те наричам маделин фурукава уитиър?

Маделин: Нямам прякор. Всички ми казват Маделин. Мама понякога ми казва „миличка“ или „сладурче“. Това брой ли се?

Оли: не естествено че не се брой. никой не ти казва ем или мади или мад или мади-мад-мад-мад? аз ще ти избира прякор

Оли: с теб ще бъдем приятели

Четвъртък, 20:19 ч.

Маделин: След като ще бъдем приятели, имам няколко въпроса: Откъде си? Защо винаги носиш шапка? Да не би главата ти да има странна форма? Защо се обличаш само в черно? Допълнителен въпрос: Наясно ли си, че дрехите могат да бъдат и в други цветове? Мога да ти дам някои предложения, ако имаш нужда. Какво правиш на покрива? Какво представлява татуировката на дясната ти ръка?

Оли: имам няколко отговора: ние сме откъде ли не, но главно от източния бряг. обръснах си главата преди да се преместим тук (голяма грешка). да. страшно съм секси в черно. да. няма нужда, благодаря, нищо. баркод.

Маделин: Какво имаш против главните букви и правилната пунктуация?

Оли: кой твърди че имам нещо против

Маделин: Трябва да си вървя. Извинявай!

Петък, 20:34 ч.

Оли: е колко си наказана?

Маделин: Не съм наказана. Защо смяташ, че съм наказана?

Оли: ами снощи нещо те накара да се изключиш на пожар, предполагам че е била майка ти. вярвай ми знам всичко за това да бъдеш наказан, пък и никога не излизаш от къщата. откакто дойдохме нито веднъж не съм те виждал навън

Маделин: Съжалявам. Не знам какво да кажа. Не съм наказана, но не мога да излизам от къщата.

Оли: страшно мистериозно. да не си призрак? това си помислих в деня когато се нанесохме и те видях на прозореца. пък и с моя късмет точно така ще стане. ще се окаже че хубавото момиче в съседната къща всъщност не е живо

Маделин: Първо бях шпионка, а сега съм призрак!

Оли: не си призрак? принцеса от приказките тогава. коя от всичките? пепеляшка? да не би да се превърнеш в тиква ако излезеш от къщата?

Оли: или рапунцел? косата ти е доста дълга, просто я разпусни и аз ще се покатеря и ще те спася

Маделин: Това винаги ми се е струвало непрактично и болезнено, не мислиш ли?

Оли: да. значи не си пепеляшка нито рапунцел. снежанка тогава. злата ти мащеха те е омагьосала за да не можеш да излизаш и светът никога да не научи колко си красива

Маделин: В приказката не е така. Знаеш ли, че в оригиналната версия не е била лоша мащеха, а лоша майка. Можеш ли да си представиш? Освен това няма никакви джуджета. Интересно, нали?

Оли: определено не

Маделин: Не съм принцеса.

Маделин: И нямам нужда да бъда спасявана.

Оли: няма нищо. аз не съм никакъв принц

Маделин: Смяташ, че съм хубава?

Оли: като за приказна призрачна принцеса шпионка? Определено

Събота, 20:01 ч.

Оли: защо никога не се включваш преди осем?

Маделин: Защото преди това обикновено не съм сама.

Оли: през целия ден има някой с теб?

Маделин: Може ли да не говорим за това, ако обичаш.

Оли: все по-интересно и по-интересно маделин уитиър

Неделя, 20:22 ч.

Оли: предлагам ти една игра. пет любими. книга дума цвят порок човек

Оли: хайде де. пиши по-бързо жено. не го мисли просто го напиши

Маделин: Хей! „Малкият принц“. Галантен. Аквамарин. Нямам никакви пороци. Мама.

Оли: всички имат пороци

Маделин: Не и аз. Защо? Ти колко имаш?

Оли: достатъчно за да имам и любим

Маделин: ОК, ти си наред.

Оли: същия списък?

Маделин: Да.

Оли: повелителят на мухите, злокобен, да крада прибори, сестра ми

Маделин: Гадост. „Повелителят на мухите“? Не мисля, че можем да бъдем приятели. Тази книга е ужасна.

Оли: какво ѝ е ужасното?

Маделин: Всичко!

Оли: не я харесваш само защото знаеш че е истина?

Маделин: Кое е истина? Че оставени да правим каквото си щем, ще се избием?

Оли: да

Маделин: Наистина ли го вярваш?

Оли: да

Маделин: Е, аз пък не го вярвам. Определено не го вярвам.

Маделин: Наистина ли крадеш прибори?

Оли: трябва да видиш колекцията ми от лъжици

Понеделник, 20:07 ч.

Оли: какво си направила та си толкова наказана?

Маделин: Не съм наказана и не искам да говоря за това.

Оли: намесено ли е момче?

Оли: бременна ли си? имаш ли си гадже?

Маделин: Господи, ти си луд! Не съм бременна и нямам гадже!

За какво момиче ме вземаш?

Оли: мистериозно

Маделин: Да не би да си прекарал целия ден, мислейки си, че съм бременна?

Маделин: Е?

Оли: мина ми през ума един два или пък петнайсет пъти

Маделин: Не мога да повярвам.

Оли: не искаш ли да знаеш дали аз си имам гадже?

Маделин: Не.

Вторник, 20:18 ч.

Маделин: Здравей.

Оли: здрасти

Маделин: Не бях сигурна дали ще се появиш тази вечер. Добре ли си?

Оли: аха

Маделин: Какво стана? Той защо се ядоса толкова?

Оли: не знам за какво говориш

Маделин: Баща ти, Оли. Защо беше толкова ядосан?

Оли: ти си имаш твоите тайни, аз си имам моите

Маделин: ОК.

Оли: ОК

Сряда, 03:31 ч.

Оли: не можеш да заспиш?

Маделин: Не.

Оли: и аз. пет любими. филм храна част от тялото учебен предмет

Маделин: Това са само четири. Пък и е прекалено късно за това. Не мога да мисля.

Оли: чакам

Маделин: „Гордост и предрасъдъци“ — версията на Би Би Си, препечена филия, длани, архитектура.

Оли: исусе. има ли момиче на планетата което да не обожава господин дарси

Маделин: Всички момичета обожават господин Дарси?

Оли: ти майтапиш ли се? дори сестра ми го обожава, а тя никого не обича

Маделин: Все някого трябва да обича. Сигурна съм, че обича теб.

Оли: какво му е толкова страхотното на дарси?

Маделин: Това не е сериозен въпрос.

Оли: той е сноб

Маделин: Но с течение на времето го преодолява и в крайна сметка осъзнава, че характерът е по-важен от социалното положение! Той е мъж, готов да приеме уроците на живота! Освен това е страхотно красив и благороден, и мургав, и вгълбен, и поетичен. Споменах ли страхотно красив? Освен това лудо обича Елизабет.

Оли: хм

Маделин: Да.

Оли: аз ли съм на ред?

Маделин: Давай.

Оли: Годзила, препечена филийка, очите, математика. чакай за любимата част от твоето тяло или това на някой друг говорим?

Маделин: Не знам! Въпросите са си твои.

Оли: о да. ами добре. остава си очите

Маделин: Какъв цвят са очите ти?

Оли: сини

Маделин: Бъди по-точен, ако обичаш.

Оли: исусе. момичета. океанско синьо

Маделин: Атлантическият или Тихият?

Оли: атлантическият. какъв цвят са твоите?

Маделин: Шоколадовокафяви.

Оли: по-точно ако обичаш

Маделин: Кафяво с цвета на черен шоколад, съдържащ 75% какао.

Оли: хаха. готино

Маделин: Това все още са само четири любими. Трябва ни още нещо.

Оли: оставям на теб

Маделин: Поетична форма.

Оли: това предполага че имам такава

Маделин: Ти не си езичник.

Оли: лимерик^[1]

Маделин: Ти наистина си езичник. Ще се престоря, че не си го казал.

Оли: какво му е лошото на един хубав лимерик?

Маделин: „Хубав лимерик“ е оксиморон.

Оли: коя ти е любима на теб?

Маделин: Хайку.

Оли: хайкуто е ужасно. то е просто не толкова забавен лимерик

Маделин: Току-що беше понижен от езичник в еретик.

Оли: ще го имам предвид

Маделин: ОК. Трябва да заспивам.

Оли: ОК аз също

Четвъртък, 20:00 ч.

Маделин: Никога не бих предположила, че математиката е любимият ти предмет.

Оли: защо не?

Маделин: Не знам. Ти се катериш по сгради и прескачаш неща. Повечето хора ги бива с телата или с умовете им, но не и с двете.

Оли: това да не беше учтив начин да кажеш че според теб съм тъп?

Маделин: Не! Имам предвид... не знам какво имам предвид.

Оли: имаш предвид че съм прекалено секси за да ме бива по математика. няма проблем, не го чувам за първи път

Маделин: ...

Оли: тя просто изисква практика като всичко друго. държа да ти съобща че преди две гимназии ходех по математически олимпиади. имаш въпрос върху вероятности и статистика? аз съм насреща

Маделин: Не!

Оли: да!

Маделин: Страшно секси.

Оли: долавям неискреност

Маделин: Не!

Оли: да!

Маделин: :) Е, ще продължиш ли с олимпиадите и в тукашната гимназия?

Оли: вероятно не

Оли: татко ме накара да напусна. иска да се занимавам с нещо по-мъжкарско като футбол

Маделин: Играеш футбол?

Оли: не. той ме накара да се откажа от математиката но не можа да принуди треньора да ме вземе в отбора по средата на сезона. в крайна сметка се отказа

Маделин: Ами ако отново повдигне въпроса?

Оли: сега не е толкова лесно да бъда сплашен колкото преди две години

Оли: сега съм по-гаден. и по-голям

Маделин: Не ми изглеждаш гаден.

Оли: все още не ме познаваш достатъчно добре

Петък, 03:03 ч.

Маделин: Отново си буден.

Оли: аха

Маделин: Знам, че не искаш да говориш за това.

Оли: и все пак

Маделин: Видях какво се случи днес. Майка ти добре ли е?

Оли: да. не е за първи път. нито за последен

Маделин: О, Оли.

Оли: моля ти се не ми излизай с това о оли

Оли: кажи ми нещо. каквото и да е. кажи ми нещо забавно

Маделин: ОК. Защо момчето се учудило, когато от ушите му поникнала целина?

Оли: защо?

Маделин: Защото било посадило царевица!

Маделин: Ехо?

Оли: исусе. ама че скапана шега

Маделин: Но те накара да се усмихнеш.

Оли: така е

Оли: благодаря ти

Маделин: Пак заповядай.

Събота, 20:01 ч.

Оли: предполагам че ще те видя на живо чак когато започне училището

Маделин: Аз не ходя на училище.

Оли: искаш да кажеш че не ходиш в гимназията вали хай? къде ходиш тогава?

Маделин: Имам предвид, че не посещавам обикновено училище. Уча онлайн.

Оли: защо?

Маделин: Наистина не мога да говоря за това.

Оли: о хайде де. кажи ми поне нещичко

Маделин: Искам да бъдем приятели. Не искам да ме съжеляваш.

Оли: просто ми кажи. пак ще си останем приятели

Маделин: Аз съм болна.

Оли: колко болна?

Маделин: Много болна. Толкова, че не мога да напускам къщата.

Оли: исусе

Оли: умираш ли?

Маделин: Не веднага, не.

Оли: скоро?

Маделин: Ако изляза от къщата, да.

Оли: ОК

Оли: все още сме приятели, не те съжелявам

Маделин: Благодаря ти.

Оли: как точно става това с училището?

Маделин: Всичките ми часове са по скайп. Имам домашни и тестове, и оценки. Много хора получават домашно образование.

Оли: ха. готино

Оли: забелязала ли си че много от финалистите в националните състезания по правопис се обучават у дома си?

Маделин: Не бях обърнала внимание.

Оли: определено е така

Оли: ще ми се да можем да се срещнем

Маделин: И на мен.

Маделин: ОК, трябва да си вървя.

Оли: ами върви

Оли: там ли си още?

Маделин: Да.

Оли: ела на прозореца

Маделин: Сега? По нощница съм.

Оли: сложи си халат, ела на прозореца за да мога да те видя

Маделин: ОК, ей сега идвам. Лека нощ, Оли.

Оли: лека нощ мади

[1] Хумористично петстишие, рядко с неприлично съдържание. — Б.пр. ↑

АСТРОНАВТСКИ СЛАДОЛЕД

— Господин Уотърман се качва насам — казва Карла откъм входната врата.

Аз тъкмо довършвам модела си за часа по архитектура. Трябваше да пожертвам два чата с Оли, за да успея. Не искам мама отново да се разтревожи. Домашното ми бе да проектирам открит център за пазаруване и хранене в любимия си стил. Избрах си арт деко, защото сградите изглеждат така, сякаш летят, въпреки че са неподвижни.

Перлата на комплекса е затревена площ за сядане на открито, осеяна с огромни столове с причудливи форми, боядисани в ярки зигзагообразни десени. Вече съм „посадила“ миниатюрни пластмасови палми в тревата и сега разполагам стратегически миниатюрни пластмасови хора, понесли миниатюрни пластмасови торби, за да му придам „усещане за живот“, както би се изразил господин Уотърман.

През двете години, откакто уча с господин Уотърман, само два пъти съм се срещала с него на живо. Обикновено всичките ми уроци, включително и тези по архитектура, се провеждат по скайп. Тази седмица обаче мама реши да направи изключение. Мисля, че все още ѝ е гадно заради посещението на Кара и Оли преди няколко седмици. Казах ѝ, че няма защо да ѝ е гадно, но тя настоя. Да имам посетител, си е голяма работа, защото той трябва да се съгласи да бъде проверена медицинската му история, както и да бъде подложен на щателен преглед. Освен това трябва да премине през деконтаминация, което, казано най-просто, означава да изтърпи нещо като баня с въздух под налягане в продължение на около час. Никак не е лесно да ми гостува човек.

Господин Уотърман влиза в стаята с весел, но и поизмъчен вид, като Дядо Коледа на Бъдни вечер точно преди да поеме на обиколката си. От деконтаминацията му е студено и той потрива длани и им духа.

— Маделин — казва щастливо и пляска с ръце.

Той е най-любимият ми учител. Никога не ме гледа със съжаление и обича архитектурата така, както я обичам и аз. Ако можех

да бъде нещо, когато порасна, бих станала архитект.

— Здравейте, господин Уотърман. — Усмиввам се неловко; не съм сигурна как да се държа с някого, който не е нито Карла, нито мама.

— Е, какво имаме тук? — пита той и сивите му очи искрят. Аз поставям последните две пазаруващи човечета до магазин за играчки и се отдръпвам.

Той започва да обикаля модела, лицето му ту грейва, ту се смръщва и през цялото време издава странни цъкащи звуци.

— Е, миличка, надминала си себе си. Прелестно е!

Изправя се и понечва да ме потуца по рамото, но се спира. Не е позволено никакво докосване. Поклаща лекичко глава и отново се навежда, за да разгледа модела ми.

— Да, да, наистина прелестно. Има само няколко нещица, които трябва да обсъдим. Но първо! Къде се крие нашият астронавт?

Винаги когато проектирам нов модел, правя малка глинена фигурка на астронавт и я скривам. Всяка фигурка е различна. Този път той е облечен в цял скафандър с херметизиран шлем и голяма кислородна бутилка и седи в закусвалнята на маса, отрупана с храна. Направила съм миниатюрни бананови мелби, купчинки палачинки с боровинки, бъркани яйца, печени филийки с масло и мармалад, бекон, млечни шейкове (ягодов, шоколадов и ванилов), чийзбургери и пържени картопки. Искях да направя къдриви картопки, но не ми остана време и трябваше да се задоволя с обикновени.

— Ето го! — възкликва господин Уотърман. В продължение на няколко секунди цъка с език, а после се обръща към мен. Веселите му очи са мъничко по-малко весели от обикновено. — Прекрасно е, миличка. Но как ще изяде всичката тази съблазнителна храна с този шлем?

Аз поглеждам към моя астронавт. И през ум не ми беше минало, че би искал да изяде храната.

ВСИЧКО Е РИСК

Карла ми се усмихва, сякаш знае нещо, което аз не знам. Цял ден го прави, когато си мисли, че не я гледам. Освен това си тананика „Дай ми шанс“ на АББА, най-най-любимата ѝ група. Пее невероятно фалшиво. Трябва да попитам Оли каква е вероятността да не улучи нито една нота. Не би ли трябвало да уцели поне една по случайност?

Дванайсет и половина е и разполагам с половин час за обяд, преди учителят ми по история да се появи онлайн. Не съм гладна. Вече изобщо не огладнявам. Очевидно тялото може да живее единствено от чатене.

Карла не гледа, така че отварям прозореца с пощата ми. Тринайсет съобщения от Оли от миналата нощ насам. Всичките са изпратени около три часа сутринта и естествено, нямат тема. Засмивам се и поклащам глава.

Искам да ги прочета, умирам си да ги прочета, но трябва да внимавам, когато Карла е в стаята. Поглеждам към нея и виждам, че се визира в мен с вдигнати вежди. Да не би да знае нещо?

— Какво толкова интересно има в този лаптоп? — пита тя.

Господи. Определено знае.

Придърпвам стола си по-близо до масата и слагам сандвича върху лаптопа.

— Нищо. — Отхапвам от сандвича. Днес е пуешки вторник.

— Не е нищо. Нещо там те кара да се смееш.

Тя идва малко по-близо, като ми се усмихва. В крайчетата на кафявите ѝ очи се появяват бръчици, усмивката се разлива по цялото ѝ лице.

— Видео с котки — отвръщам, дъвчейки залък с пуешко. Да му се не види. Не трябваше да го казвам. Карла обожава клипчетата с котки. Смята, че интернет не става за нищо друго.

Тя се приближава, застава зад мен и посяга към компютъра.

Аз изпускам сандвича и притискам лаптопа към гърдите си. Не съм добра лъжкия и казвам първото, което ми хрумва.

— Това не искаш да го видиш, Карла. Гадно е. Котката умира.

В продължение на няколко секунди се взираме една в друга в нещо като шокирано патово положение. Аз съм шокирана, защото съм идиотка и не мога да повярвам, че го казах. Карла е шокирана, защото съм идиотка и не може да повярва, че го казах. Устата ѝ се отваря комично, като в анимационен филм, големите ѝ кръгли очи стават още по-големи и по-кръгли. След това се превива надве, пляска коляното си и се размива така, както никога не съм я чувала да се смее. Кой се пляска по коляното, докато се смее?

— Искаш да ми кажеш, че единственото, което успя да измислиш, е, че има умряла котка? — Тя продължава да се смее.

— За да знаеш.

— Е, ако преди не знаех, сега вече съм сигурна.

Смее се още малко и отново се пляска по коляното.

— О, да си беше видяла лицето.

— Не е чак толкова смешно — измърморвам аз, подразнена, че съм се издала.

— Забравяш, че си имам една такава като теб вкъщи. Винаги разбирам кога Роза е намислила нещо. Освен това, госпожичке, никак не те бива да криеш каквото и да било. Нали те виждам как си проверяваш имейла и се опитваш да го видиш през прозореца.

Оставям лаптопа на масата.

— Значи не си ми ядосана? — питам, облекчена.

Тя ми подава сандвича.

— Зависи. Защо го криеше от мен?

— Не исках да се тревожиш, че отново ще се натъжа.

Тя ме поглежда продължително.

— Трябва ли да се тревожа?

— Не.

— Значи, не се тревожа. — Тя отмахва косата от раменете ми. —

Яж.

Петнайсет минути по-късно

— Дали не може да ми погостува?

Учудвам се на въпроса си, но Карла изобщо не изглежда изненадана. Дори не престава да бърше несъществуващия прах от

етажерката ми с книги.

— Тийнейджърите навсякъде са едни и същи. Подай им пръст и ще ти отхапят ръката до лакътя.

— Това „не“ ли е? — питам аз.

Тя се засмива.

Два часа по-късно

Опитвам отново.

— Може да е само за половин час. Ще мине през деконтаминация като господин Уотърман, а после...

— Полудя ли?

Десет минути по-късно

— Петнайсет минути?

— Не.

Още по-късно

— Моля те, Карла...

Тя ме прекъсва.

— А аз си мислех, че си добре.

— Така е. Добре съм. Просто искам да се срещна с него...

— Не може винаги да получаваме онова, което искаме — казва тя. От начина, по който го изрича, разбирам, че е нещо, което непрекъснато казва на Роза. Усещам, че се разкайва, задето го е казала на мен, но въпреки това не добавя нищо повече.

Работният ѝ ден е приключил и тя вече излиза от стаята ми, когато спира.

— Знаеш, че не обичам да ти отказвам. Ти си добро момиче.

Начаса се възползвам от отворилата се възможност.

— Ще премине през деконтаминация и ще седи в другата част на стаята, далеч, далеч от мен и само за петнайсет минути. Най-много трийсет.

Тя поклаща глава, но това не е категорично поклащане.

— Прекалено е рисковано. И майка ти никога няма да разреши.

— Няма да ѝ казваме — отвърщам незабавно.

Тя ме поглежда пронизващо и разочаровано.

— Наистина ли за вас, момичета, е толкова лесно да лъжете майките си?

ПРИ ОНЕЗИ, КОИТО УМЕЯТ ДА ЧАКАТ

Карла не казва нищо повече по този въпрос чак до обяда два дни по-късно.

— Сега. Чуй ме добре. Никакво докосване. Ти ще си стоиш в своята половина на стаята, а той — в неговата. Вече му обясних същото.

Разбирам думите, които казва, но не разбирам какво казва.

— Какво искаш да кажеш? Да не искаш да кажеш, че той вече е тук? Вече е тук?

— Ти ще си стоиш в своята половина на стаята, той — в неговата. Никакво докосване. Разбра ли ме?

Не разбирам, но въпреки това кимвам утвърдително.

— Той те очаква в слънчевата стая.

— Минал през деконтаминация?

Изречението ѝ казва „за каква ме вземаш?“.

Изправям се, отново сядам и пак се изправям.

— О, господи — казва тя. — Върви да се нагласиш. Имаш само двайсет минути.

Стомахът ми не просто се премята, а прави салта като въжеиграч, без осигурителна мрежа.

— Какво те накара да размислиш?

Тя се приближава, улавя брадичката ми в ръка и се взира в очите ми толкова дълго, че се размърдвам неспокойно. Виждам я как се опитва да подреди всичко, което иска да каже.

В крайна сметка казва просто:

— Заслужаваш поне нещичко.

Ето как Роза получава всичко, което иска. Просто моли за него майка си, която има прекалено голямо сърце.

Отправлям се към огледалото, за да се „наглася“. Почти съм забравила как изглеждам. Не прекарвам кой знае колко време пред

огледалото. Не е необходимо, когато няма кой да те види. Харесва ми да си мисля, че съм съвсем равна смесица от мама и татко. Топлата ми кафява кожа е онова, което се получава, когато смесиш нейната бледомаслинена кожа с неговата тъмнокафява. Косата ми е буйна, дълга и вълниста, не толкова къдрава, колкото неговата, но не и толкова права, колкото нейната. Дори очите ми са съвършена смесица — нито азиатски, нито африкански, а някъде по средата.

Извързвам поглед, а после отново поглеждам бързо към огледалото, за да се хвана неподготвена и да придобия по-точна представа, мъчейки се да видя онова, което ще види Оли. Засмивам се, а после се усмихвам, със и без зъби. Изпробвам дори една гримаса, макар че се надявам да не се наложи да я използвам.

Карла наблюдава странното ми поведение пред огледалото едновременно развеселена и объркана.

— Почти мога да си спомня, когато аз бях на твоите години — казва тя.

Не се обръщам и вместо това отговарям на отражението й.

— Сигурна ли си? Вече не смяташ, че е прекалено рисковано?

— Да ме разубедиш ли се опитваш? — Приближава се до мен и слага ръка на рамото ми. — Всичко е риск. Да не правиш нищо, е риск. От теб зависи.

Плъзвам поглед по бялата си стая с белия ми диван и бели етажерки, белите ми стени, всичко това така безопасно, познато и непроменливо.

Мисълта ми се насочва към Оли, на когото му е студено след деконтаминацията и който ме чака. Той е пълната противоположност на всички тези неща. Не е безопасен. Не е познат. Непрекъснато е в движение.

Той е най-големият риск, който съм поемала някога.

БЪДЕЩЕ ПЕРФЕКТНО

От: Маделин Ф. Уитиър
До: genericuser033@gmail.com

Тема: Бъдеще перфектно

Изпратено: 10.07., 12:30

Докато прочетеш това, ние вече ще сме се срещнали.
Всичко ще е било перфектно.

ОЛИ

Слънчевата стая е любимата ми стая в къщата. Почти цялата е от стъкло — стъклен покрив и прозорци от пода до тавана, които гледат към съвършено поддържаната ни задна морава.

Стаята прилича на филмов декор на тропическа гора. Пълна е с реалистични и тучни на вид изкуствени тропически растения. Навсякъде има бананови и кокосови дървета, отрупани с изкуствени плодове, и хибискуси с изкуствени цветове. Има дори бълбукащо поточе, което криволичи през стаята. Няма обаче риби... поне не истински. Мебелите са от бяла ракета и нарочно изглеждат така, сякаш дълго са стояли на слънцето. Тъй като се предполага, че сме в тропиците, мама държи включена една духалка, така че в стаята появява прекалено топъл ветрец.

Обикновено обожавам това място, защото мога да си представям, че стъклото го няма и съм Навън. Понякога обаче се чувствам като риба в аквариум.

Докато стигна там, Оли е успял да се покатери до половината на каменната задна стена, закрепил ръце и крака в процепите по нея. Когато прекрачвам прага, той тъкмо подръпва едно от големите бананови листа.

— Не е истинско — казва ми.

— Не е истинско — казвам аз едновременно с него.

Той пуска клона, но си остава на стената. За него катеренето е като ходенето за нас.

— Там горе ли ще останеш? — питам, защото не знам какво друго да кажа.

— Обмислям го, Мади. Карла ме предупреди да стоя възможно най-далеч от теб, а не ми се стори от жените, които би искал да ядосаш.

— Можеш да слезеш — отвърщам. — Карла не е толкова страшна, колкото изглежда.

— Окей.

Спуска се на пода без никакво усилие. Пъха ръце в джобовете си, кръстосва крака и се обляга на стената. Не вярвам, че някога съм го виждала толкова неподвижен. Мисля, че се опитва да не ме уплаши.

— Няма ли да влезеш? — пита и аз си давам сметка, че все още съм на прага и стискам бравата. Затварям вратата, но не свалям очи от него. Той също следи всяко мое движение.

След толкова много чатене имах чувството, че го познавам, но сега, когато той стои пред мен, изобщо не ми се струва така. По-висок е, отколкото си мислех, и по-мускулист, но не прекалено. Ръцете му са тънки и изваяни, бицепсите изпълват ръкавите на черната му тениска. Кожата му има златистокафяв загар. Сигурно е топла на допир.

— Различен си от това, което си представях — избъбрям аз.

Той се усмихва и една трапчинка се появява точно под дясното му око.

— Знам. По-секси, нали? Няма страшно, можеш да си го признаеш.

Аз се изкикотвам.

— Как успяваш да носиш его с такива размери?

— Благодарение на мускулите — не ми остава дължен той и стяга бицепсите си, като в същото време повдига комично едната си вежда.

Част от притеснението ми се разсейва, но начаса се завръща, когато той ме гледа как се смее няколко секунди по-продължително.

— Косата ти е страшно дълга — казва. — Не ми каза, че имаш лунички.

— А трябваше ли?

— Луничките може да развалят всичко. — Усмихва се и трапчинката отново се появява. Сладко.

Отивам до дивана и сядам. Той все така се обляга на каменната стена в другия край на стаята.

— Те са проклятието на моя живот. — Имам предвид луничките, което е нелепо, защото, разбира се, проклятието на моя живот е това, че съм болна и не мога да излизам от вкъщи. И двамата го осъзнаваме едновременно и отново се разсмиваме.

— Забавна си — казва той, когато смехът ни най-сетне утихва.

Усмихвам се. Никога не съм се смятала за забавна, но се радвам, че той мисли така.

В продължение на няколко мига се чувстваме неловко, без да знаем какво да кажем. Мълчанието би било далеч по-незабележимо, ако си чатехме. Бихме могли да го отдадем на най-различни причини, отвлекли вниманието ни. Ала сега, в истинския живот, над главите ни сякаш има празни балончета за мисли. Всъщност моето съвсем не е празно, но не мога да му кажа колко са красиви очите му според мен. Имат цвета на Атлантическия океан, точно както ми каза. Странно е, защото нали го знаех. Ала разликата между това, да го знаеш и да ги видиш наистина, е като разликата между това, да сънуваш, че летиш, и наистина да полетиш.

— Ама че щура стая — казва той и се оглежда наоколо.

— Аха. Мама я направи, за да мога да се чувствам така, сякаш съм навън.

— Действа ли?

— Обикновено. Имам отлично въображение.

— Ти наистина си като от приказките. „Принцеса Маделин и стъкленият дворец“. — Отново се умълчава, сякаш събира смелост.

— Можеш да ме попиташ — казвам.

Около китката си носи черно ластиче и го подръпва няколко пъти, преди да продължи:

— От колко време си болна?

— От раждането.

— Какво би станало, ако излезеш навън?

— Главата ми ще се пръсне. Или дробовете ми. Или сърцето.

— Как можеш да се шегуваш...?

Свивам рамене.

— Как мога да не се шегувам? Освен това се опитвам да не искам неща, които не мога да имам.

— Ти си истински дзен майстор. Би трябвало да даваш уроци.

— Отнема много време да го усвои човек. — Усмиввам му се в отговор.

Той приляква и сяда на пода, опрял гръб в стената, отпуснал ръце на коленете си. Въпреки че е неподвижен, от него се излъчва желание да се движи. Това момче е въплътена кинетична енергия.

— Къде най-много искаш да отидеш? — пита ме.

— Освен в Космоса?

— Да, Мади, освен в Космоса.

Харесва ми как казва „Мади“, сякаш цял живот ме е наричал така.

— На брега. В океана.

— Искаш ли да ти го опиша?

Кимвам по-енергично, отколкото очаквах. Пулсът ми се учестява, сякаш правя нещо забранено.

— Виждала съм снимки и филми, но какво е усещането да бъдеш във водата? Като да се къпеш в огромна вана?

— Донякъде — отвърща той бавно, замислено. — Не, връщам си думите назад. Да си вземеш вана, е отпускащо. Да бъдеш в океана, е плашещо. Той е мокър и студен, и солен, и смъртоносен.

Не това очаквах.

— Мразиш океана?

Той отново се усмихва широко, все по-въодушевен от темата.

— Не го мразя. Уважавам го. — Вдига един пръст във въздуха. — Уважавам го. Океанът е Майката Природа в най-внушителния ѝ вид — величествена, красива, безлична, способна да убива. Помисли си само. Всичката тази вода, а можеш да умреш от жажда. А целият смисъл на вълните е да издърпа краката ти изпод теб, така че по-бързо да се удавиш. Океанът ще те глътне цял и ще те изплюе, и дори няма да забележи, че си бил там.

— О, господи, ти се страхуваш от него!

— А още не сме споменали дори големите бели акули, соленоводните крокодили, индонезийските заргани или пък...

— Добре, добре — размивам се и вдигам ръка, за да го прекъсна.

— Не е шега работа — казва престорено сериозно. — Океанът може да те убие. — Той ми смига. — Оказва се, че Майката Природа е калпава майка.

Прекалено съм заета да се смея, за да кажа каквото и да било.

— Е, какво друго искаш да знаеш?

— След това? Нищо!

— Хайде де. Аз съм извор на знание.

— Окей. Покажи ми един от твоите шури номера.

Изправя се само за миг и оглежда критично стаята.

— Няма достатъчно място. Да излезем нав... — Млъква по средата на изречението. — Мамка му, Мади, съжалявам.

— Недей. — Изправям се и вдигам ръка. — Не ме съжалявай. — Казвам го рязко, но то е прекалено важно. Не съм в състояние да понеса съжаление от него.

Той подръпва ластичето около китката си, кимва веднъж и променя темата:

— Мога да направя стойка на една ръка.

Отдръпва се от стената и полита напред, докато не се озовава с главата надолу върху ръцете си. Движението е толкова изящно и без всякакво усилие, че за миг ме изпълва завист. Какво ли е усещането да имаш пълна увереност в тялото си и онова, на което то е способно?

— Невероятно е — прошепвам.

— Не сме в църква — прошепва той силно, гласът му е мъничко напрегнат от това, че е с главата надолу.

— Не знам — отвръщам. — Имам чувството, че трябва да пазя тишина.

Той не отговаря. Вместо това затваря очи, вдига бавно лявата си ръка от пода и я протяга настрани. Тялото му е почти напълно неподвижно. Тихото бълбукане на езерцето и неговото мъничко потешко дишане са единствените звуци в стаята. Тениската му се вдига и аз виждам коравите мускули на корема му. Кожата му има същия топъл, златист загар. Извръщам поглед.

— Окей — казвам. — Вече може да спреш.

Изправя се на крака, преди да съм имала време да мигна.

— Какво друго можеш да правиш?

Той потрива ръце и се усмихва широко. Едно салто назад и ето че отново седи, облегал на стената и затворил очи.

— Е, защо първо в Космоса? — пита ме.

Свивам рамене.

— Предполагам, че искам да видя света.

— Не това имат предвид повечето хора, когато го казват. — Той се усмихва.

Кимвам и на свой ред затварям очи.

— Понякога нямаш ли чувството... — започвам, но в този миг вратата се отваря и Карла нахлува, за да го изгони.

— Не се докоснахте, нали? — пита, сложила ръце на хълбоците си.

И двамата отваряме очи и се поглеждаме. Изведнъж прекалено отчетливо си давам сметка както за своето, така и за неговото тяло.

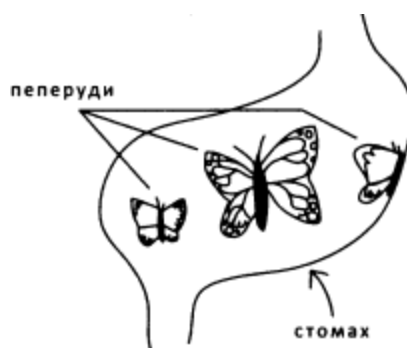
— Никакво докосване — потвърждава Оли, без нито за миг да откъсва очи от лицето ми. Нещо в тона му ме кара да се изчервя и топлата вълна бавно се спуска от лицето към гърдите ми.

Спонтанното възпламеняване е съвсем истински феномен. Напълно съм сигурна в това.

ДИАГНОЗА

Истерична стомашна ропалосера (ИСР)

Състояние, прие което една или повече пеперуди монарх се настаняват в стомаха.

Кого засяга ИСР?

Това заболяване засяга по една тийнейджърка в САЩ на всеки трийсет секунди.

Симптоми

Гадене

Учестен пулс

Неспособност за съсредоточаване

Прескачане на стомаха

Олекване на главата

Причини

Пристъпите на ИСР обикновено са причинени от контакт с романтичен интерес. Според засегнатите от ИСР симптомите продължават не само по време на самия контакт, но и след него. При пациентите, страдащи от най-тежката форма на заболяването, дори и само мисълта за романтичния им интерес може да доведе до пристъп. Съчетано с неспособността да престанат да мислят за гореспоменатия интерес, това заболяване... [още]

ПЕРСПЕКТИВИ

Преди Карла да се появи на следващата сутрин, прекарвам точно трийсет минути в леглото, убедена, че се разболявам. На нея ѝ отнема точно шест минути, за да ме разубеди. Премерва ми температурата, кръвното налягане, сърдечния ритъм и пулса, преди да обяви, че очевидно съм се поболяла от любов.

— Класически симптоми — отсича.

— Не съм влюбена. Не мога да бъда влюбена.

— И защо не?

— Какъв смисъл би имало? — казвам и вдигам отчаяно ръце. — Аз влюбена би било същото като кулинарен критик без вкусови рецептори. Би било като художник далтонист. Би било като...

— Като да се гмуркаш гол сам.

Не мога да не се разсмея.

— Именно — съгласявам се. — Би било безсмислено.

— Не е безсмислено — казва тя и ме поглежда сериозно. — Само защото не можеш да преживееш всичко, не означава, че не бива да преживееш нищо. Освен това обречената любов е част от живота.

— Не съм влюбена — повтарям аз.

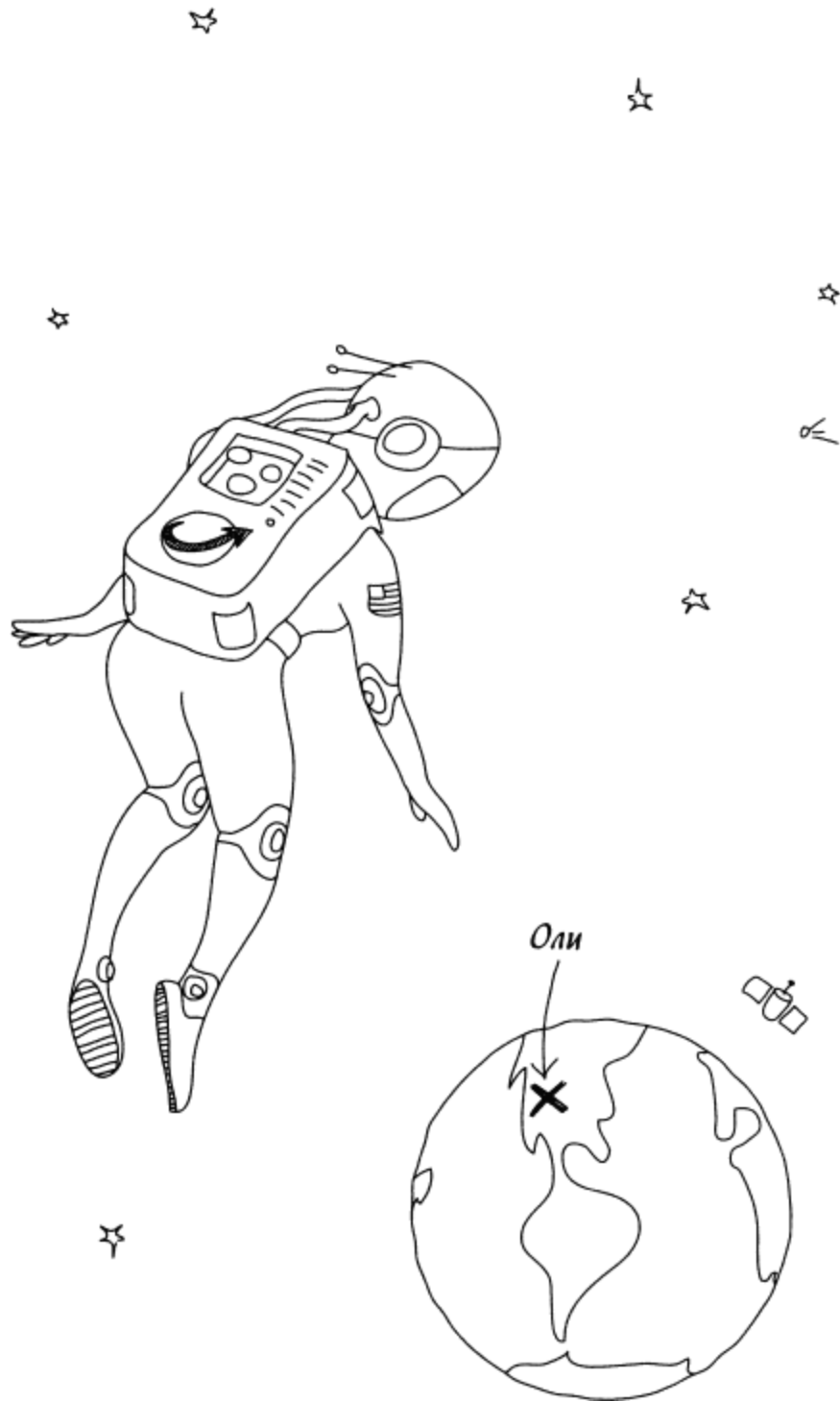
— Не си и болна. Така че няма причина за тревога.

През остатъка от предобеда съм прекалено разсеяна, за да чета или да си пиша домашните. Въпреки уверенията на Карла, че не се разболявам, установявам, че обръщам прекалено голямо внимание на тялото си и какво изпитва то. Пръстите ми изтръпнали ли са? Изтръпват ли обикновено? Защо не мога да си поема дъх? Колко салта може да понесе един стомах, преди да се върже непоправимо на възел? Моля Карла отново да провери жизнените ми показатели и резултатите са съвсем нормални.

Докато настъпи следобедът, признавам пред себе си, че Карла може и да има известно основание. Може и да не съм влюбена, но съм увлечена. Сериозно съм увлечена. Шляя се безцелно из къщата и навсякъде виждам Оли. Виждам го да приготвя препечени филийки за

вечеря в кухнята ми. Виждам го да изтърпява мъченически „Гордост и предразсъдъци“ заедно с мен в дневната ми. Виждам го в стаята ми, тялото му, облечено изцяло в черно — заспало на белия ми диван.

И виждам не само Оли. Непрекъснато си представям как се рея високо над земята. От ръба на Космоса виждам целия свят едновременно. Няма стена или прозорец, които да спират погледа ми. Виждам началото и края на времето. От там виждам безкрайността.

За първи път от много време насам искам повече, отколкото мога да имам.

СТРАНАТА НА ЧУДЕСАТА

Именно искането ме връща рязко на земята. То ме плаши. Прилича на плевел, който се разпростира бавно, толкова, че не го забелязваш, но преди да си разбрал какво става, той вече е надупчил земята и е затулил прозорците.

Изпращам един-единствен имейл на Оли. Този уикенд съм страшно заета, казвам му. Трябва да се наспя, казвам му. Трябва да се съсредоточа. Спирам компютъра, изключвам го от кабела и го заравям под купчина книги. Карла повдига въпросително една вежда насреща ми. Аз смръщвам две нищо неказващи вежди срещу нея.

Прекарвам по-голямата част от съботата, борейки се с математическия анализ. Математиката е най-нелюбимият ми и труден предмет. Нищо чудно двете неща да са свързани. Вечерта се прехвърлям на „Алиса в Страната на чудесата“. Почти не забелязвам как Карла се приготвя да си тръгне.

— Да не се скарахте? — пита ме и кима към лаптопа ми.

Аз поклащам глава, но не казвам нищо повече.

В неделя нуждата да си проверя пощата е мъчителна. Представям си, че кутията ми прелива от съобщения от Оли без тема. Дали ми задава още от своите Пет любими? Дали има нужда от компания, убежище от семейството си?

— Добре си — казва Карла, преди да си тръгне за вечерта. Целува ме по челото и аз отново се чувствам като малко момиченце.

Отнасям „Алиса“ на белия си диван и се настанявам в него. Карла е права, разбира се. Добре съм, но също като Алиса просто се опитвам да не се изгубя. Непрекъснато си мисля за лятото, в което навърших осем години. Прекарах толкова много дни, опряла чело в стъклото на прозореца, наранявайки се с безсилното си искане. Първо исках само да погледна през прозореца. След това обаче исках да изляза навън. А после исках да играя със съседските деца, да играя с

всички деца на света, да бъде нормална поне за един следобед, един ден, цял един живот.

Така че не си проверявам имейла. В едно съм сигурна. Искането води до още искане. Желанието е безкрайно.

ЖИВОТЪТ Е КРАТЪК™

Рецензии със спойлъри от Маделин

„Алиса в Страната на чудесата“ от Луис Карол

Предупреждение за спойлъри: Пазете се от
Кралицата на сърцата. Тя ще ви отсече главата.

ТЕ ПРАВИ ПО-СИЛЕН

Нямам писмо от Оли. Нито едно. Проверявам дори папката за спам. Това не бива да ме притеснява и действително не ме притеснява. Не ме притеснява особено. За да съм напълно сигурна, аз презареждам страницата три пъти в рамките на две секунди. Може би просто се крие някъде, скрит зад някой друг имейл.

Карла влиза тъкмо когато се каня да го направя за четвърти път.

— Не мислех, че ще си в състояние да го изровиш — казва тя.

— Добро утро и на теб — отвръщам, присвила очи срещу монитора.

Тя се усмихва и започва ежедневния ритуал по разопаковането на медицинската си чанта. Истинска загадка е защо просто не я оставя тук за през нощта.

— Защо се мръщиш? Още един клип с мъртва котка? — Усмивката ѝ е широка и бяла, напомня ми на Чешърския котарак^[1]. Всеки миг тялото ѝ ще изчезне, оставяйки след себе си само една рееща се във въздуха ухилена глава.

— Оли не ми е изпратил нито един имейл.

Мисля, че правилното описание на изражението ѝ е *слисано*.

— Целия уикенд — пояснявам.

— Разбирам. — Тя слага слушалките на стетоскопа в ушите си и пъхва термометъра под езика ми. — Ти писа ли му?

— Да — отвръщам, говорейки през термометъра в устата.

— Не говори, просто кимай.

— Съ'а'я'ам.

Карла върти очи и двете изчакваме пиукането на термометъра.

— Трийсет и седем и шест — казвам и ѝ го подавам. — Всъщност му казах да не ми пише. Глупаво ли се държа?

Тя ми дава знак да се обърна, за да може да преслуша дробовете ми, но не отговаря.

— Колко глупаво? — настоявам аз. — От едно до десет, където едно е напълно разумно и рационално, а десет — абсурдно и направо

за освидетелстване.

— Около осем — отвърща тя без колебание.

Очаквала бях да каже дванайсет или нещо такова, така че осем ми се струва истинска победа. Споделям го с нея и тя се размива.

— Значи си го помолила да не ти пише и той не ти е писал. Така ли да те разбирам?

— Е, не му казах НЕ ПИШИ с големи, черни букви или нещо такова. Просто му обясних, че съм заета. — Очаквам да ми се присмее, но тя не го прави.

— Защо не му писа?

— Заради онова, за което си говорихме. Харесвам го, Карла. Много. Прекалено много.

Изречението ѝ сякаш казва: *И това е всичко?*

— Наистина ли искаш да изгубиш единствения приятел, когото някога си имала, заради малко сърдечна болка?

Изчела съм цял куп книги, в които се разказва за сърдечни болки. В нито една от тях не я описват като нещо малко. Разтърсващо душата и разрушаващо света ти — да. Малко — не.

Карла се обляга в дивана.

— Все още не го знаеш, но това ще отmine. То е просто заради хормоните и защото е нещо ново.

Може би е права. Искам да е права, за да мога отново да говоря с него.

Тя се привежда напред и ми намига.

— Пък и той е сладък.

— Наистина е сладък, нали? — изкисквам се аз.

— Миличка, мислех, че вече не правят такива като него.

Разсмивам се и си представям фабрика, в която цяла върволица малки Олиевци минават по поточна линия. Как ще успеят да ги накарат да останат достатъчно неподвижни, за да ги опаковат и пуснат по пощата?

— Хайде! — Карла ме плясва по коляното. — Имаш си достатъчно неща, от които да се страхуваш. Любовта не може да те убие.

[1] Герой от „Алиса в Страната на чудесата“ — широко ухилен котарак, от който понякога остава единствено усмивката. — Б.пр. ↑

НЕ, ДА, МОЖЕ БИ

Понеделник, 20:09 ч.

Маделин: Здравей.

Оли: здрасти

Маделин: Как си? Как мина уикендът ти?

Оли: бива. добре

Оли: твоят?

Маделин: Добре, но бях заета. Имах домашно по математически анализ.

Оли: а, математически анализ, математиката на промяната

Маделин: Леле. Ти наистина не се шегуваше, когато каза, че обичаш математиката?

Оли: не

Маделин: Съжалявам за онзи имейл.

Оли: коя част?

Маделин: Целия. Сърдиш ли ми се? Не, да, може би?

Оли: не да може би

Маделин: Не мисля, че се очаква да използваш всичките отговори.

Оли: защо го изпрати?

Маделин: Уплаших се.

Оли: от какво?

Маделин: От теб.

Маделин: Ти също не ми писа.

Оли: нали не искаше да ти пиша

Маделин: ...

Оли: какво означава многоточието? неловко мълчание или че мислиш?

Маделин: И двете.

Маделин: Защо толкова харесваш математиката?

Оли: защо толкова харесваш книгите?

Маделин: Не е едно и също!

Оли: защо не?

Маделин: В книгите можеш да откриеш смисъла на живота.

Оли: животът има смисъл?

Маделин: Не говориш сериозно.

Оли: възможно е

Оли: в коя книга можеш да откриеш смисъла на живота?

Маделин: Е, добре, може би не е само в една книга, но ако прочетеш достатъчно, ще успееш.

Оли: ти това ли се опитваш да направиш?

Маделин: Е, не е, като да нямам свободно време.

Маделин: ...

Оли: пак ли мислиш?

Маделин: Да. Имам решение на нашия проблем.

Оли: слушам те

Маделин: Нека се разберем да бъдем само приятели, става ли?

Оли: става

Оли: но повече няма да зяпаш мускулите ми

Маделин: Приятели, Оли!

Оли: нито очите ми

Маделин: Никакво обсъждане на луничките ми.

Маделин: И косата ми.

Оли: и устните ти

Маделин: И трапчинката ти.

Оли: харесва ти трапчинката ми?

Маделин: Приятели!

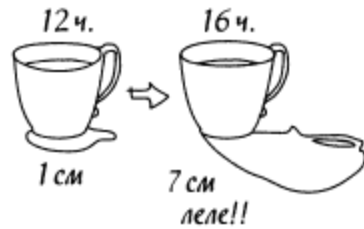
Оли: ОК

ВРЕМЕ

Карла ни кара да чакаме цяла седмица, преди отново да се видим. Иска да е напълно сигурна, че да бъда в една стая с Оли няма да предизвика пристъп. Макар да съм съгласна, че е най-добре да изчакаме, за да сме сигурни, седмицата ми се струва безкрайна. Почти съм убедена, че времето буквално, а не само преносно е започнало да тече по-бавно, но това е от нещата, които биха излезли на първата страница на вестника.

42 ПРОЕКТ *Техники за убиване на времето* ТЕТРАДКА № 29

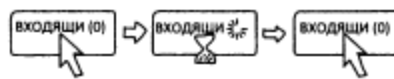
УПРАЖНЕНИЕ А
Измервам сенките

УПРАЖНЕНИЕ Б
Гледам как лепилото засъхва

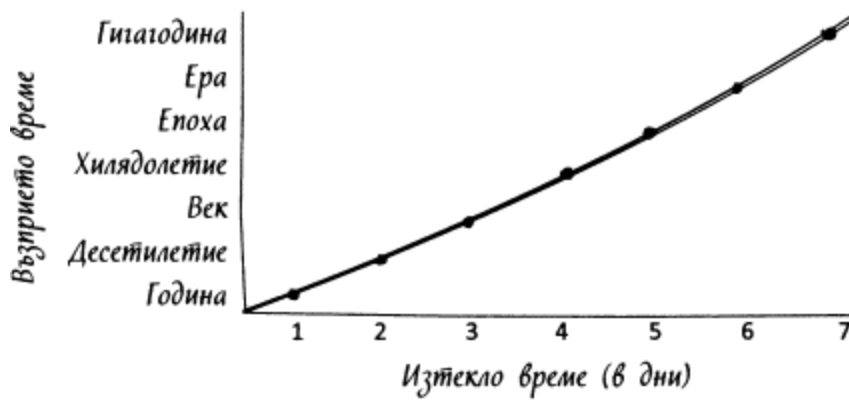
УПРАЖНЕНИЕ В
Презареждам страницата с имейла си

УПРАЖНЕНИЕ Г
Пренареждам книгите си

ТАБЛИЦА: ВЪЗПРИЕТО ВРЕМЕ СРВ. С ИЗТЕКЛО ВРЕМЕ

подпис

n

ПРОЧЕТЕНО И РАЗБРАНО

ОГЛЕДАЛЦЕ, ОГЛЕДАЛЦЕ

След цяла една епоха седмицата най-сетне свършва. Замаяна съм от щастие, но се опитвам да не бъда. По-трудно е, отколкото може да предположи човек.

Карла гледа как се мъча да избира какво да облека. Това не е нещо, за което някога съм отделяла много време. Всъщност никога не съм мислила за него. Гардеробът ми се състои изцяло от бели тениски и сини дънки. Дънките са подредени по вид — прави, впити, за ботуши, с широк крачол, нелепо наречените „дънки на гаджетото“. Обувките ми (до една гуменки, до една бели) са струпани на купчина в дъното. Почти никога не нося обувки вкъщи и не съм сигурна дали ще намеря чифт, който да ми става. Докато тършувам из купчината, откривам една лява и една дясна с еднакъв номер. Стават ми, макар и едва-едва. Изправям се пред огледалото. Трябва ли тениската да подхожда на обувките ти, или това се отнасяше за чантата? Дали бялото е най-добрият цвят за тъмната ми кожа? Отбелязвам си наум по-късно да понапазарувам. Ще си купя тениски във всички цветове, докато открия кой ми отива най-много.

За петдесети път питам Карла дали мама вече е излязла.

— Нали познаваш майка си — отвърща тя. — Някога закъснявала ли е за нещо?

Майка ми вярва в точността така, както други хора вярват в Бог. Времето е ценно, твърди тя, и е невъзпитано да хабиш времето на другите. Дори не ми е позволено да закъснявам за Петъчните вечери.

Поглеждам се в огледалото и без никаква причина свалям тениската с V-образно деколте и си обличам такава с овално деколте. А може би не е без причина. А просто за да имам какво да правя, докато чакам Оли.

Отново ми се приисква да можех да говоря с мама за това. Ще ми се да я попитам защо оставам без дъх, когато мисля за него. Ще ми се да ѝ доверя замайването си от щастие с нея. Ще ми се да споделя с нея всички забавни неща, които Оли казва. Ще ми се да ѝ обясня как не

мога да престана да мисля за него, въпреки че се опитвам. Ще ми се да я попитам дали и тя е изпитвала същото с татко в началото.

Казвам си, че всичко е наред. Миналия път когато го видях, не се разболях, а той знае правилата — никакво докосване, пълна деконтаминация, никакво гостуване, ако дори само подозира, че е на път да се разболее.

Казвам си, че на никого не вреди това, че лъжа мама. Казвам си, че няма да се разболея. Казвам си, че няма нищо опасно в приятелството.

Че Карла е права и любовта не може да ме убие.

ПРОГНОЗА

Когато влизам в стаята, Оли отново е на стената. Този път се е покатерил чак догоре.

— Върховете на пръстите ти никога ли не се уморяват? — питам го.

— Подложил съм ги на строг тренировъчен режим — отвръща той и ми се усмихва широко.

Стомахът ми прави мъничко салто, с което ще се наложи да свикна, тъй като очевидно е страничен ефект от това да го виждам.

Вчера бях в тази стая, за да си напиша домашното. Знам, че е съвсем същата, каквато я оставих, ала въпреки това днес ми се струва различна. Когато Оли е в нея, стаята е изпълнена с живота. Не бих се учудила, ако изкуствените растения и дървета се полюшнат като живи в този миг.

Отивам до дивана и се настанявам в най-далечния от него край.

Той слиза от стената, сяда по турски на пода и опира гръб в нея.

Аз подвигвам крака под себе си, оправям гъстата си коса, обвивам ръце около кръста си. Защо когато съм в една стая с него, толкова отчетливо си давам сметка за тялото ми и всяка негова част? Заради него усещам дори кожата си.

— Днес си с обувки — забелязва той.

Определено е наблюдателен, от онези, които биха разбрали, ако разместиш някоя картина или добавиш нова ваза в стаята.

Свеждам поглед към обувките ми.

— Имам девет чифта точно като тях.

— А се оплакваш от моя избор на дрехи?

— Ти носиш само черно! То придава гробовен, горестен вид.

— Трябва ми речник, за да разговарям с теб.

— Който предизвиква горест.

— Не бих казал, че това беше особено полезно определение.

— Казано просто, ти си ангелът на смъртта.

Той ми се усмихва широко.

— Косата ме издаде, нали? А мислех, че добре съм я скрил.

Променя позата си и сега лежи по гръб, със свити колене и ръце, сплетени на тила.

Аз отново се размърдвам без никаква причина; повдигам колене към гърдите си и обвинявам ръце около тях. Телата ни водят свой собствен разговор, независимо и отделно от нас двамата. Това ли е разликата между приятелство и нещо друго? Това инстинктивно усещане, което имам за него?

Машините, филтриращи въздуха, не спират, бръмчейки едва доловимо под звука на духалката.

— Как действа това? — Очите му оглеждат тавана.

— Много е мощно. Прозорците са херметически затворени, така че въздухът влиза единствено през филтрите на покрива. Не може да проникне нищо по-голямо от 0,3 микрона. Освен това на всеки четири часа циркулационната система напълно сменя въздуха в къщата.

— Леле. — Той обръща глава, за да ме погледне, и аз виждам как се опитва да свикне с мисълта колко съм болна.

Извързвам очи.

— Платихме с парите от обезщетението. — И преди да е успял да попита, добавям: — Шофьорът на камион, който уби баща ми и брат ми, заспаз зад волана. Бил изкарал три смени без почивка. Компанията изплати обезщетение на майка ми.

Той отново вдига глава към тавана.

— Съжалявам.

— Странно е, защото аз всъщност не ги помня. Искам да кажа, изобщо не ги помня. — Опитвам се да не обръщам внимание на чувствата, които се надигат, когато мисля за тях. Тъга, която не е съвсем тъга, както и вина. — Странно е да ти липсва нещо, което никога не си имал или поне не си спомняш, че си имал.

— Не е толкова странно — казва Оли, а после се умълчаваме. Той затваря очи.

— Понякога питаш ли се какъв би бил животът ти, ако можеше да промениш едно-единствено нещо?

Обикновено не, но напоследък започвам да го правя. Ами ако не бях болна? Ами ако татко и брат ми не бяха загинали? Това, че не се чудя за невъзможни неща, е причината да имам такъв дзен мироглед.

— Всички си мислят, че са специални — казва той. — Всеки е като снежинка, нали? Уникален и многостранен? Никога не можем да разберем човешкото сърце и така нататък?

Кимам бавно, сигурна, че съм съгласна с това, което казва сега, и също толкова сигурна, че няма да се съглася с онова, което ще последва.

— Аз мисля, че това е глупост. Не сме снежинки. Ние сме просто резултатът от множество зададени изходни данни.

Преставам да кимам.

— Като формула?

— Точно като формула. — Той се надига на лакти и ме поглежда. — Мисля, че има една-две изходни данни, които играят най-важна роля. Откриеш ли кои са те, и човекът ти е ясен. Можеш да предвидиш всичко за него.

— Наистина? Какво ще кажа сега?

Той ми намига.

— Мислиш, че съм звяр, еретик...

— Смахнат — довършвам вместо него. — Не вярваш наистина, че сме просто математически уравнения?

— Може би. — Той отново се отпуска по гръб.

— Ала откъде знаеш кои изходни данни да промениш? — питам.

Той въздъхва, дълго и многострадално.

— Да, там е проблемът. Дори ако можеше да разбереш коя да промениш, възниква въпросът точно колко да я промениш. Ами ако не можеш да я промениш с достатъчно голяма точност? Тогава няма да можеш да изчислиш новия резултат. Може още повече да влошиш нещата.

Отново се надига и сяда.

— Представи си обаче, ако само можехме да променим правилните данни, бихме могли да поправим нещата, преди да са се объркали. — Последните думи изрича тихо, ала в тях се долавя раздражението на човек, който от много време насам се опитва да разреши някаква нерешима задача.

Погледите ни се срещат и той придобива смутено изражение, сякаш е разкрил повече, отколкото е искал. Отпуска се назад и закрива очите си с ръка.

— Проблемът е теорията на хаоса. Във формулата са въведени твърде много изходни данни и дори най-малките имат по-голямо значение, отколкото би предположил човек. И никога не можеш да ги измериш достатъчно точно. Но само ако можеше, само ако можеше да изведеш формула, която предсказва времето, бъдещето, хората.

— Ала теорията на хаоса казва, че не можеш?

— Да.

— Необходим ти беше цял раздел от математиката, за да осъзнаеш, че хората са непредсказуеми?

— А ти вече го знаеше, нали?

— Книгите, Оли! Научих го от книгите.

Той се размива, обръща се настрани и продължава да се смее. Смехът му е заразителен и ето че аз също се смея, цялото ми тяло реагира на него. Опитвам се да зърна трапчинката, която вече не бива да търся. Искам да я докосна и да направя така, че той никога да не престане да се усмихва.

Навярно не можем да предвидим всичко, но има неща, които можем. Например сигурно е, че ще се влюбя в Оли.

И е почти сигурно, че това ще бъде катастрофа.

РЕЧНИКЪТ НА МАДЕЛИН

обсѐбеност, *същ.*, мн.ч. -и, 1. Силен (и напълно основателен) интерес към силно интересно нещо (или някого). [2015, *Уитиър*]

ТАЙНИ

Непрестанното чатене с Оли си казва думата. Заспивам по време не на една, а на две филмови вечери с мама. Тя започва да се тревожи, че нещо не е наред, че имунната ми система е отслабена. Казвам ѝ, че е много по-просто от това. Просто не си dospивам. Ясно ми е защо, като се има предвид нашата ситуация, лекарският ѝ мозък автоматично се насочва към най-лошия сценарий. Тя ми казва нещо, което вече знам — че липсата на сън е вредна за някой в моето състояние. Обещавам ѝ да се оправя. Тази вечер си чатя с него само до два часа през нощта, вместо обичайното три.

Странно е усещането да не мога да говоря с мама за нещо, *някого*, който става толкова важен за мен. Между нас с мама се появява дистанция, ала не защото прекарваме по-малко време заедно. И не защото Оли заема мястото ѝ. Появява се дистанция, защото за първи път през живота ми аз имам тайна.

БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ ПАЗАРУВАХТЕ

Email

1 of 2,902

ВХ. ПОЩА
ИЗПРАТЕНИ
ЧЕРНОВИ
КОШЧЕ
ОЩЕ ▾

Благодарим ви, че пазарувахте в БлуТар

Обслужване на клиенти БлуТар
до мен

МЕТОД НА ПЛАЩАНЕ:

Полин Уитиър

Visa **** * 4492

Сума: \$236.19

Артикул	Описание	Количество	Цена
	Класическа тениска (оживено оранжево)	1	\$29.99
	Класическа тениска (възторжено синьо)	1	\$29.99
	Класическа тениска (запленено зелено)	1	\$29.99
	Класическа тениска (непоносима охра)	1	\$29.99
	Класическа тениска (нетърпеливо черно)	1	\$29.99
	Класическа тениска (неспокойно бяло)	1	\$29.99
	Гуменки (главозамаяно синьо)	1	\$54.99

НУМЕРОЛОГИЯ

Брой:

- минути, преди бащата на Оли да се разкрещи, след като се прибра от работа миналата вечер: 8
- оплаквания, че проклетият ростбиф пак бил препечен: 4
- пъти, в които майката на Оли се извини: 6
- пъти, в които бащата на Оли нарече Кара проклета откачалка, защото си е лакирала ноктите в черно: 2
- минути, преди майката на Оли да свали лака на Кара: 3
- пъти, в които бащата на Оли споменава, че е сигурен, че някой му пие от проклетото уиски: 5
- че е най-умният в къщата: 2
- че никой не бива да забравя, че той изкарва всичките пари в домакинството: 2
- шеги, пълни с игри на думи, докато Оли се почувства по-добре, когато си чатим в три часа сутринта: 5
- пъти, в които написва „няма значение“, докато си чатим: 7
- часове сън през миналата нощ: 0
- цигари, които Кара закопава в градината тази сутрин: 4
- видими синини по майката на Оли: 0
- синини, които не може да се видят: неизвестен
- часове, преди отново да видя Оли: 0,5

ОЛИ КАЗВА

Когато го виждам на следващия ден, той не е на стената. Заел е онова, което, започвам да си мисля, е позата му за мислене: пружинира леко върху пръстите на краката си, пъхнал ръце в джобовете.

— Здравей — обаждам се от прага, докато чакам стомаха ми да приключи шантавия си танц, който подхваща винаги когато съм в присъствието на Оли.

— Здравей и на теб. — Гласът му е нисък и мъничко прегракнал, недоспал. — Благодаря ти за разговора снощи — казва, следвайки ме с очи, докато отивам до дивана.

— За теб — винаги. — Моят глас също е прегракнал и нисък.

Изглежда по-блед от обикновено, а раменете му са увиснали лекичко, но въпреки това не престава да се движи.

— Понякога ми се иска да можех просто да изчезна и да ги оставя — признава си засрамено.

Иска ми се да кажа нещо, не какво да е, а *съвършените* думи, с които да го утеша, да го накарам да забрави семейството си за няколко минути, но не се сещам за нищо. Ето защо хората се докосват. Понякога думите не са достатъчни.

Погледите ни се срещат и тъй като не мога да го прегърна, аз обвивам здраво ръце около кръста си.

Очите му се плъзгат по лицето ми, сякаш се опитва да си спомни нещо.

— Защо имам чувството, че винаги съм те познавал? — пита той.

Не знам, но и аз изпитвам същото. Той престава да се движи, взел някакво решение, каквото и да е то.

Казва, че светът ти може да се промени в един-единствен миг.

Казва, че никой не е невинен, „освен може би ти, Маделин Уйтиър“.

Казва, че баща му не е бил винаги такъв.

ТЕОРИЯ НА ХАОСА

Десетгодишният Оли и баща му са седнали на масата за закуска в стария им мезонет в Ню Йорк Сити. Коледа е, така че навън може би вали сняг или пък току-що е престанало да вали. Това е спомен, така че подробностите са малко неясни.

Баща му тъкмо е направил горещ шоколад. Той е ценител и се гордее с това, че го приготвя сам, а не от пакетче. Разтапя истински блокчета шоколад за готвене и използва истинско пълномаслено мляко. Взема любимата чаша на Оли, налива слой шоколад и добавя двеста милилитра мляко, загрято почти до кипване на котлона — никога в микровълновата печка. Оли разбърква млякото и шоколада, а баща му отива да извади разбитата сметана, също току-що приготвена, от хладилника. Сметаната е съвсем слабо подсладена, с онази сладост, която те кара да искаш още. Изсипва една, може би две лъжици в шоколада на Оли.

Оли вдигна чашата си и духва върху вече топящата се сметана. Тя се плъзга по повърхността като миниатюрен айсберг. Поглежда баща си над ръба на чашата, опитвайки се да прецени в какво настроение е.

Напоследък настроението му е лошо, по-лошо от обикновено.

— Нютон не е бил прав — казва баща му. — Вселената не е детерминистична.

Оли люлее крака на стола. Страшно му харесва, когато татко му разговаря с него по този начин, като равен с равен, сякаш той е голям човек, въпреки че невинаги разбира какво му казва. Откакто баща му беше отстранен временно от работа, двамата все по-често си говорят по този начин.

— Какво означава това? — пита Оли.

Баща му винаги изчаква Оли да го попита, преди да му обясни каквото и да било.

— Означава, че едно нещо невинаги води до друго — отвърща той и отпива глътка горещ шоколад. Незнайно как, но баща му никога не духа напитката си. Отпива направо. — Означава, че може да направиш всяко *проклето* нещо както трябва и животът ти пак да отиде по дяволите.

Оли задържа глътка топъл шоколад в устата си и сезира в чашата.

Преди няколко седмици майката на Оли му е обяснила, че татко му ще прекарва повече време вкъщи, докато нещата в работата му се оправят. Не

иска да му каже какво не е наред, но Оли е подочул думи като „измама“ и „разследване“. Не е съвсем сигурен какво означава всичко това, знае само, че татко му като че ли обича него, Кара и майка му мъничко по-малко, отколкото преди. И колкото по-малко като че ли ги обича, толкова повече те се стараят да станат достойни за обич.

Телефонът иззвънява и баща му отива да вдигне.

Оли преглъща топлия шоколад и слуша.

В началото баща му използва служебния си глас, онзи, който е едновременно ядосан и спокоен. Постепенно обаче остава само гневът.

— Уволняваш ме? Току-що каза, че онези задници са свалили обвиненията срещу мен.

Оли усеща, че и той започва да се ядосва заради татко си. Остава чашата си на масата и се смъква от стола.

Татко му крачи напред-назад из стаята. Лицето му е буреносно.

— Не ме е грижа за *проклетите* пари. Не го прави, Фил. Ако ме уволниш, всички ще си помислят...

Той престава да крачи и отдръпва слушалката от ухото си. В продължение на една дълга минута не казва нищо.

Оли също спира, надявайки се, че следващите думи на Фил ще оправят всичко.

— Исусе. Не можеш да ми го причиниш. Никой няма да иска и с пръст да ме докосне след това.

Оли иска да отиде при баща си и да му каже, че всичко ще бъде наред, но не смее. Прекалено много се страхува. Измъква се от стаята, като взема топлия шоколад със себе си.

Първият път, в който бащата на Оли се напива още следобед, напива се така, че става агресивен и крещи с пълно гърло и на следващия ден не си спомня какво се е случило, идва няколко месеца по-късно. Цял ден си е бил вкъщи, карайки се с финансовите предавания по телевизията. Един от водещите споменава името на някогашната му компания и баща му побеснява. Налива си уиски във висока чаша, а после добавя водка и джин. Разбърква ги с дълга лъжица, докато течността загубва бледокехлибарения цвят на уискито и заприличва на вода.

Оли гледа как цветът в чашата избледнява и си спомня деня, в който баща му беше уволнен, и как той бе прекалено уплашен, за да го утеши. Ако го беше направил, дали нещата сега щяха да са различни? Ами ако?

Спомня си думите на баща си, че едно нещо невинаги води до друго.

Спомня си как седи на масата за закуска и разбърква млякото и шоколада. Как шоколадът бе станал бял и как млякото бе станало кафяво и как понякога не можеш да *от-смесиш* нещата, независимо колко ти се иска.

71 ПРОЕКТ <i>Формулата на Оли</i> _____ ТЕТРАДКА № <u>30</u>

Намерете Z в следното уравнение:
 $X + Y = Z$
където X е неизвестно и непознаваемо
и където Y е неизвестно и непознаваемо

ПОДЛИС <u></u>
ПРОЧЕТЕНО И РАЗБРАНО _____

ПОВЕСТ ЗА ДВЕ МАДИ

— Майка ти иска да знае дали съм забелязала нещо различно у теб напоследък — казва Карла от другия край на дневната.

Аз гледам първия филм от поредицата „Мисията невъзможна“ с Том Круз. Той играе супершпионина Итън Хънт, който води двоен, троен, а понякога и четворен живот. Наближава краят и Итън току-що си е свалил маската, буквално, за да залови лошите.

Карла повтаря думите си, този път — по-силно.

— И забелязала ли си? — питам и спирам филма за малко, тъкмо когато Итън сваля невероятно реалистичната си маска, за да разкрие истинското си лице. Накланям глава на една страна, за да виждам по-добре.

Карла взема дистанционното от ръката ми и слага на пауза. След това го хвърля в другия край на дивана.

— Какво има? — питам, чувствайки се гузна, задето я пренебрегнах.

— Ти. И онова момче.

— Какво искаш да кажеш?

Тя въздъхва и сяда.

— Знам, че беше грешка да ви позволя да се виждате.

Сега вече ѝ отдавам цялото си внимание.

— Какво казва мама?

— Ти отмени ли една от филмовите ви вечери?

Знаех си, че не бива да го правя. Тя изглеждаше толкова наранена и разочарована, но не искам да чакам до девет часа, за да говоря с Оли. Не мога да се наситя на разговорите ни. Преливам от думи. Нещата, които искам да му кажа, нямат край.

— Освен това казва, че непрекъснато си разсеяна. И че си си поръчала цял куп дрехи. И обувки. И че почти е успяла да те победи на някаква игра, която ти винаги печелиш.

О.

— Подозира ли?

— Само за това ли се тревожиш? Чуй какво ти казвам. Липсваш й. Тя е самотна без теб. Да беше видяла лицето й, когато ми задаваше тези въпроси.

— Аз просто...

— Не — казва Карла и вдига ръка. — Повече няма да се виждаш с него. — Взема падналото дистанционно и го стиска с две ръце, като упорито избягва да ме погледне.

Сърцето ми започва да препуска панически.

— Карла, моля те! Моля те, не ми го отнемай!

— Той не е твой!

— Знам...

— Не, не знаеш. Той не е твой. Може би сега има време за теб, но скоро отново ще тръгне на училище. Ще срещне някое момиче и ще бъде *нейният* Оли. Разбираш ли ме?

Знам, че просто се опитва да ме предпази, точно както и аз се опитвах да се предпазя преди няколко седмици, ала думите й ми напомнят, че сърцето в гърдите ми е мускул като всички други. Може да боли.

— Разбирам — казвам тихичко.

— Прекарвай повече време с майка си. Момчетата идват и си отиват, но майките са завинаги.

Сигурна съм, че е казала съвсем същите думи и на своята Роза.

— Добре. — Подава ми дистанционното. Заедно, двете се взираме в непомръдващия екран.

Тя натиска коленете си с длани и се изправя.

— Наистина ли го мислеше? — питам я, когато вече е стигнала до средата на стаята.

— Кое?

— Когато каза, че любовта не може да ме убие.

— Да. Но може да убие майка ти. — Успява дори да се усмихне за мъничко.

Аз чакам, затаила дъх.

— Е, добре. Можеш да се виждаш с него, но искам да бъдеш по-разумна. Разбираш ли?

Кимвам и изключвам телевизора. Итън Хънт изчезва.

Прекарвам остатъка от деня в слънчевата стая, далеч от Карла. Не съм й сърдита, но не съм и *не-сърдита*. Всичките ми съмнения за това, че пазя Оли в тайна от мама, се изпаряват. Не мога да повярвам, че една-единствена отменена среща с нея за малко не стана причина повече да не мога да виждам Оли. Преди се тревожех, че имам тайни от нея. Сега се тревожа, че няма да имам никакви тайни. Знам, че не е огорчена, защото съм си купила нови дрехи. Огорчена е, че не поисках мнението й и че съм си избрала цветове, които тя не е очаквала. Огорчена е от промяната, която я е хванала неподготвена. Аз едновременно негодувам и я разбирам. Толкова много неща е трябвало да държи под контрол, за да бъде в безопасност в моя въздушен балон.

Пък и не греши. Наистина съм разсеяна, когато съм с нея, мозъкът ми — непрестанно настроен на честотата на Радио „Оли“. Знам, че мама не греши. Ала въпреки това негодувам. Нима подобно отдръпване не е част от израстването? Не заслужавам ли поне това зрънце нормалност?

И все пак продължавам да се чувствам виновна. Посветила е целия си живот на мен. Коя съм аз, че да захвърля това при първите признаци на влюбване?

Най-сетне Карла ме открива за прегледа ни в четири часа.

— Съществува ли такова нещо като късно проявила се шизофрения? — питам я.

— Защо? Да не страдаш от нея?

— Може би.

— С добрата Мадри ли говоря сега, или с лошата?

— Не е ясно.

Тя ме потупва по ръката.

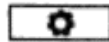
— Бъди добра с майка си. Ти си всичко, което тя има.

ЗАГЛАВИЕ НА ГЛАВАТА: ПРЕДСТОИ

Email

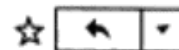
1 of 3,557

ВХ. ПОЩА
ИЗПРАТЕНИ
ЧЕРНОВИ
КОШЧЕ
ОЩЕ ▾

Получихме искането Ви за издаване на кредитна карта

 Argentis Inc.
до мен

Благодарим Ви, че подадохте заявление за Argentis FreedomCard, кредитната карта, която Ви осигурява гъвкавост и свобода на харчене, за да преследвате мечтите си и да планирате бъдещето си.

ВАШАТА ЛИЧНА ИНФОРМАЦИЯ

Магелин Ф. Уитиър
304 Папийон Уей

НАДОЛУ С ГЛАВАТА

Нормалните хора крачат напред-назад, когато са нервни. Оли върви наперено.

— Оли! Това е просто стойка на ръце. До стената. Нищо няма да ми стане. — Отнело ми е цял час, докато го убедя да ми покаже как се прави.

— Не притежаваш достатъчно сила в китките и в горната част на тялото си — мърмори той.

— Това вече ми го каза. Пък и аз съм силна — казвам и напругам единия си бицепс. — Мога да вдигна собственото си тегло в книги.

Той се усмихва за миг, а после, слава богу, престава да ходи напред-назад. Подръпва ластичето около китката си, докато очите му обхождат тялото ми, критикувайки наум липсата ми на физическа сила.

Аз извъртам очи възможно най-драматично.

— Е, добре — въздъхва той, също толкова драматично. — Клекни — казва и демонстрира.

— Знам как...

— Съсредоточи се.

Аз клякам.

От другия край на стаята той преценява стойката ми и ми казва какво да поправа: дланите — на трийсет сантиметра разстояние, ръцете — изпънати, лактите — притиснати в коленете ми, пръстите на ръцете — разперени, докато всичко стане както трябва.

— А сега премести тежестта си напред, съвсем малко, докато не усетиш как пръстите на краката ти се отделят от пода.

Навеждам се прекалено много и се премятам през глава, озовавайки се по гръб на пода.

— Хм — казва той, стискайки устни. Опитва се да не се разсмее, но трапчинката го издава.

Отново заемам позиция.

— Повече изместване на тежестта, по-малко накланяне.

— Мислех си, че точно това правя.

— Не особено. Окей, гледай внимателно. — Той прикляка. — Дланите — на трийсет сантиметра разстояние, лактите — опрени в коленете, пръстите — разперени. След това бавно, бавно преместваш тежестта си напред, върху раменете... отделяш пръстите на краката си от пода... и просто се отгласкваш нагоре. — Той застава на ръце с обичайното си изящество, което сякаш не му коства никакво усилие.

За пореден път съм поразена от това колко е спокоен, когато се движи. За него то сякаш е медитация. Неговото тяло е бягството му от света, докато аз съм уловена в капан от своето.

— Искаш ли да го видиш отново? — пита той и плавно се изправя на крака.

— Не.

Изгаряща от нетърпение, аз премествам тежестта си напред, върху раменете, но не се случва нищо. Не се случва нищо в продължение на около час. Долната половина на тялото ми си остава прикована към земята, докато ръцете ми горят от усилието. На няколко пъти отново се премятам без да искам. Накрая единственото, което съм научила, е как да не изскимтявам, когато се претърколя.

— Почивка? — пита той, все така мъчейки се да не се усмихне.

Аз се намръщвам, навеждам глава и политам напред в поредното салто. Сега той определено се смее.

Оставам по гръб, докато си поема дъх, и се присъединявам към смеха му. Няколко секунди по-късно отново приклякам.

Той поклаща глава.

— Кой да предположи, че си толкова упорита?

Не и аз. Нямах представа, че съм толкова упорита.

Той пляска с ръце.

— Окей, да опитаме нещо друго. Затвори очи.

Затварям ги.

— Добре. Сега си представи, че си в Космоса.

Със затворени очи, той ми се струва много по-близо, сякаш е до мен, а не в другия край на стаята. Гласът му се плъзга по шията ми, шепне в ухото ми. *Виждаш ли звездите? И онзи астероиден пояс? И самотния сателит, който минава наблизо? Тук няма земно притегляне. Ти си безтегловна. Можеш да правиш каквото поискаш с тялото си. Достатъчно е само да си го представиш.*

Накланям се напред и неочаквано се озовавам надолу с главата. В началото не съм сигурна, че съм го направила. Отварям и затварям очи няколко пъти, но светът си остава преобърнат. Кръвта нахлува в главата ми и ме кара да се чувствам едновременно натежала и олекнала. Гравитацията притегля устните ми в усмивка и отваря очите ми. Чувствам се прекрасно чужда в собственото си тяло. Горната част на ръцете ми започва да трепери. Накланям се още повече и краката ми докосват стената. Оттласквам се, за да променя посоката, и отново се оказвам приклепнала.

— Страхотно — казва Оли и пляска. — Дори успя да се задържиш няколко секунди. Много скоро изобщо няма да се нуждаеш от стената.

— Защо не сега? — Искам още, искам да видя света така, както го вижда той.

Той се поколебава, сякаш се кани да възрази, но после очите му срещат моите. Кима и прикляква, за да гледа.

Аз присвивам колене, измествам тежестта си и се оттласквам. Губя равновесие почти незабавно и политам назад. Изведнъж Оди се озовава до мен, ръцете му са върху голата кожа на глезените ми и ме държат сигурно. Всичките ми нервни окончания се концентрират там, където ме е докоснал. Кожата ми под ръката му пламва за живот, всяка клетка гори от чувство. Струва ми се, че никога преди не са ме докосвали.

— Долу — казвам и той нежно сваля краката ми, докато не се озовават на земята.

Изчаквам го да се върне в своя ъгъл, но той не го прави. Преди да успея да размисля, ставам и се обръщам към него. Делят ни само три крачки. Ако поискам, мога да се протегна и да го докосна. Бавно вдигам очи към неговите.

— Добре ли си? — пита ме.

Искам да кажа „да“, ала вместо това поклащам глава. Трябва да се отдръпна. Той трябва да се отдръпне. Трябва да се върне в неговата част на света, но не го прави и в очите му виждам, че няма да го стори. Сърцето ми бие толкова оглушително, че съм сигурна, че той може да го чуе.

— Мади? — Името ми е въпрос и очите ми се спускат към устните му.

Протяга дясната си ръка и улавя левия ми показалец. Дланта му е корава, мазолеста и толкова топла. Прокарва палец по кокалчето ми, а после взема пръста ми на сигурно в шепата си.

Свеждам поглед към ръката си.

На приятелите им е разрешено да се докосват, нали?

Освобождавам пръста си, за да преплета и останалите в неговите, така че дланите ни се притискат една в друга.

Отново вдигам поглед към очите му и съзирам своето отражение в тях.

— Какво виждаш? — питам го.

— Ами първо луничките ти.

— Ти си обсебен.

— Мъничко. Изглежда така, сякаш някой е поръсил шоколад по носа и бузите ти. — Погледът му се плъзга по устните и обратно към очите ми. — Устните ти са розови и стават още по-розови, когато ги хапеш. Правиш го по-често, когато се каниш да не се съгласиш с мен. Трябва да го правиш по-рядко. Да не се съгласяваш с мен, имам предвид, не да не си хапеш устните. То е очарователно.

Би трябвало да кажа нещо, да го спра, ала не съм в състояние да проговоря.

— Никога не съм виждал човек с толкова дълга и гъста, и къдрава коса. Прилича на облак.

— Стига облаците да бяха кафяви. — Гласът ми най-сетне се е върнал и аз се опитвам да разваля магията.

— Да, къдриви кафяви облаци. А после — очите ти. Кълна се, че си променят цвета. Понякога са почти черни. Понякога са кафяви. Опитвам се да открия корелацията между цвета им и твоето настроение, но досега не съм успял. Ще те държа в течение.

— Корелацията не означава причинно-следствена връзка — отвръщам просто за да кажа нещо.

Той се усмихва широко и стиска ръката ми.

— Какво виждаш ти?

Искам да му отговоря, ала откривам, че не мога. Поклащам глава и отново свеждам поглед към ръцете ни.

Оставаме така, плъзгащи се между сигурност и несигурност, докато не чуваме Карла да се приближава и сме принудени да се разделим.

Аз съм сътворена наново. Аз съм унищожена.

КОЖА

Веднъж прочетох, че по-голямата част от клетките в тялото ни се обновяват на всеки седем години. И дори още по-невероятно — горните слоеве на кожата ни се обновяват на всеки две седмици. Ако *всичките* клетки в тялото ни го правеха, щяхме да сме безсмъртни. Ала някои от клетките ни, като тези в мозъка, не се обновяват. Те остаряват и карат и нас да остаряваме.

След две седмици кожата ми няма да е запазила никакъв спомен от ръката на Оли върху моята, ала мозъкът ми ще си спомня. Можем да притежаваме безсмъртие или спомена, че сме били докоснати. Но не и двете.

ПРИЯТЕЛСТВО

По-късно, 20:16 ч.

Оли: рано си се включила

Маделин: Казах на мама, че имам много домашни

Оли: добре ли си?

Маделин: Питаш ме дали съм болна?

Оли: да

Маделин: Засега не.

Оли: притесняваш ли се?

Маделин: Не. Добре съм.

Маделин: Сигурна съм, че съм добре.

Оли: притесняваш се

Маделин: Мъничко.

Оли: не биваше да го правя, съжалявам

Маделин: Моля те, недей. Аз не съжалявам. Не бих го заменила за нищо на света.

Оли: въпреки това

Оли: сигурна ли си, че си добре?

Маделин: Чувствам се като нова.

Оли: само от едно държане на ръка. представи си какво ще стане от една целувка

Маделин: ...

Маделин: Приятелите не се целуват, Оли.

Оли: ако са наистина добри приятели може

ПРОУЧВАНЕ

Двайсет и четири часа по-късно единственото, за което мисля, са целувки. Затворя ли очи, виждам думите „представи си какво ще стане от една целувка“. По едно време ми хрумва, че не знам нищичко за целуването. Разбира се, чела съм за него. Виждала съм достатъчно целувки във филмите, за да имам обща представа. Но никога не съм си се представяла в ролята на *целуваната*, нито пък на *целуващата*.

Карла казва, че вероятно няма проблем да се видим отново днес, ала аз решавам да изчакам още два-три дни. Тя и представа си няма за докосването на глезена ми, нито за държането за ръце, нито за почти споделения дъх. Би трябвало да ѝ кажа, но не го правя. Боя се, че ще сложи край на срещите ни. Прибавям още една лъжа към увеличаващия се списък. Сега Оли е единственият човек в живота ми, когото не съм лъгала.

Четиридесет и осем часа след докосването аз все още се чувствам добре. Хвърлям око на медицинския ми картон, когато Карла не гледа. Кръвно налягане, пулс, температура — всичко изглежда напълно нормално. Не се забелязват никакви ранни предупредителни признаци.

Тялото ми мъничко пощурява, когато си представям как целувам Оли, но съм сигурна, че това е нормално.

Какво да проверим преди целувката:

Създаване на подходящата атмосфера за целуване

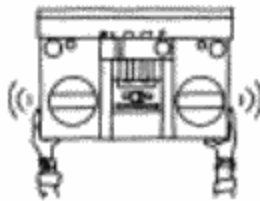
Дъжд

Доказано е, че разнавява
страстите

Вж.: „Тетрадката“
„Четири сватби и едно
погрешение“

Портативно аудиоустройство

Осигурява музика, от която
сърцето започва да прелива

Вж.: почти всяка романтична
комедия, снимана някога

Епично любовно стихотворение

Да бъде научено наизуст и
изречитирано непосредствено
преди целувката

ПОДПИС

ПРОЧЕТЕНО И РАЗБРАНО

Механизъм на целувката

Установете
вероятността
за целувка

Присвийте устни,
за да поправите
степента на
твърдост

Наклонете глава,
за да избегнете
сблъскване на
носвете

Наведете се напред

Партньорът ви ще се
погрижи за оставяне
от разстоянието

Осъществете
контакт

Притиснете и задръжте
за 3-5 секунди

Бавно се
отдръпнете

Бележка:
Очите трябва
да останат
затворени

подпис

ПРОЧЕТО И РАЗБРАНО

ЖИВОТ И СМЪРТ

Оли не е на стената. Дори не е в далечния край на дивана. Вместо това седи по средата, подпрял лакти върху коленете си, и ту опъва, ту освобождава ластичето около китката си.

Аз се поколебавам на вратата. Очите му не се откъсват от лицето ми. Дали и той изпитва същата настойчива нужда да заема същото пространство, да диша същия въздух, който и аз?

Оставам още мъничко на прага, несигурна. Бих могла да отида на неговото място до стената. Бих могла да си остана тук, на вратата. Бих могла да му кажа, че не бива да си играем със съдбата, но не съм в състояние. И най-вече — не искам да го правя.

— Мисля, че оранжевото е твоят цвят — проговаря той най-сетне.

Облякла съм една от новите ми тениски. Тя е впита, с V-образно деколте и сега е най-любимата ми дреха. Като нищо ще си купя още десет досущ като нея.

— Благодаря. — Слагам ръка на стомаха си. Пеперудите са се завърнали и са неспокойни.

— Да се преместя ли? — Той опъва ластичето между палеца и показалеца си.

— Не знам — отвърщам.

Той кима и понечва да стане.

— Не, почакай. — Слагам другата си ръка на корема и се приближавам до него. Сядам, оставяйки около една стъпка разстояние между нас.

Той пуска ластичето и то изплющява върху китката му. Раменете му се освобождават от напрежението, което до този миг не бях забелязала.

Седя до него с плътно стиснати колене и приведени рамене. Опитвам се да стана възможно най-малка, сякаш размерът ми по някакъв начин неутрализира близостта ни.

Той вдига ръка от коляното си, разперва пръсти и ги размърдва.

Цялото ми колебание се изпарява и аз плъзвам ръка в неговата. Пръстите ни си пасват така, сякаш цял живот сме се държали за ръце по този начин. Без да разбере как, разстоянието между нас се стопява.

Той ли се премести? Аз ли го направих?

Ето че седим един до друг, бедрата ни се докосват, ръцете ни — топли една до друга, рамото ми се притиска над лакътя му. Той прокарва палец по моя, очертавайки пътечка от кокалчето до китката. Кожата ми, всяка една клетка от нея, лумва. Нормалните, *не-болните* хора могат да го правят когато си поискат? Как успяват да преживеят това усещане? Как съумяват да не се докосват *непрекъснато*?

Оли подръпва ръката ми съвсем лекичко. Това е въпрос, знам го и вдигам поглед от чудото на ръцете ни към чудото на лицето и очите, и устните му, които се доближават до моите. Аз ли се преместих? Той ли го направи?

Усещам топлия му дъх, а после устните му докосват моите пеперудено леко. Очите ми се затварят от само себе си. Романтичните комедии са прави. Трябва да затвориш очи. Той се отдръпва и на устните ми им става студено. Да не би да го правя не както трябва? Очите ми се отварят и се сблъскват с потъмняващата синева на неговите. Целува ме така, сякаш се бои да продължи, но се бои и да спре. Сграбчвам предницата на тениската му и се вкопчвам в нея.

Пеперудите в стомаха ми се бунтуват.

Той стисва ръката ми, устните ми се разтварят и ето че се вкусваме един друг. Има вкус на солен карамел и слънчева светлина. Или поне както си представям вкуса им. Вкусът му не прилича на нищо, което съм опитвала до този миг, като надежда и възможности, и бъдеще.

Този път аз се отдръпвам първа, ала само защото се нуждая от въздух. Стига да можех, бих го целувала всяка секунда от всеки ден до края на дните.

Той опира чело в моето. Топлият му дъх гали носа и бузата ми. Топъл и мъничко сладък. От онази сладост, която те кара да искаш още.

— Винаги ли е така? — питам, останала без дъх.

— Не — отвръща той. — *Никога* не е така. — Чувам удивлението в гласа му.

И просто така всичко се променя.

ЧЕСТНО

По-късно, 20:03 ч.

Оли: нямаше ли филмова вечер с майка ти?

Мади: Отмених я. Карла ще ми се разсърди.

Оли: защо?

Мади: Обещах ѝ да прекарвам повече време с мама.

Оли: обърквам ти живота

Мади: Не, моля те, недей да мислиш така.

Оли: това което направихме днес беше лудост

Мади: Знам.

Оли: какво си мислехме?

Мади: Не знам.

Оли: може би трябва да си дадем почивка?

Мади: ...

Оли: извинявай. опитвам се да те защитя

Мади: Ами ако не от това се нуждая?

Оли: какво означава това?

Мади: Не знам.

Оли: искам да бъдеш в безопасност. не искам да те изгубя

Мади: Та ти едва ме имаш!

Мади: Съжالياваш ли?

Оли: за какво? задето се целунахме?

Оли: честно?

Мади: Разбира се.

Оли: не

Оли: ти съжالياваш ли?

Мади: Не.

НАВЪН

Вселената и подсъзнанието ми явно заговорничат против мен. В работната стая съм и играя „Фонетичен скрабъл“ с мама. Досега съм изтеглила плочки, с които да напиша „навън“, „тайни“ и „свобода“ (последната дума ми спечелва бонус, защото използвам и седемте си букви). Мама се мръщи срещу дъската и аз си помислям, че ще се опита да оспори думата, но тя не го прави. Вместо това изчислява резултата и за първи път аз съм на път да спечеля. Водя ѝ със седем точки.

Поглеждам към резултата и отново към нея.

— Сигурна ли си, че не бъркаш? — Не искам на всичкото отгоре да я победея.

Пресмятам точките и установявам, че е права.

Приковала е поглед в лицето ми, но аз не вдигам очи от резултата. Цяла вечер е такава, нащрек, сякаш съм главоблъсканица, която трябва да бъде разгадана. Или пък започвам да ставам параноична? Може би е заради вината, която изпитвам, задето съм толкова себична и мечтая да бъда с Оли дори и в този миг. Всяка секунда, прекарана с него, научавам нещо ново. Превръщам се в нещо ново.

Мама взема листа с резултата от ръката ми и повдига брадичката ми, така че съм принудена да срещна очите ѝ.

— Какво става, миличка?

Тъкмо се каня да я излъжа, когато отвън долита пронизителен писък, последван от още един, а после от неразбираеми викове и силен трясък. Двете с мама се обръщаме към прозореца. Понечвам да се изправа, но тя слага ръка върху рамото ми и ме натиска надолу, клатейки глава. Позволявам ѝ да ме задържи, но поредният писък („ПРЕСТАНИ!“) ни кара да се втурнем към прозореца.

Оли, майка му и баща му са на верандата, телата им — триъгълник от нещастие, страх и гняв. Оли е заел бойна позиция, стиснал юмруци, стъпил здраво на земята. Дори от тук виждам как

изпъкват вените по ръцете и лицето му. Майка му прави крачка към него, но той ѝ казва нещо, което я кара да отстъпи.

Оли и баща му се изправят един срещу друг. Баща му държи питие в дясната си ръка. Без да сваля очи от сина си, той вдига чашата и я пресушава на големи глътки. След това я протяга към майката на Оли. Тя понечва да я вземе, но Оли отново казва нещо, което я кара да спре. Баща му се обръща, за да го погледне, все така с чашата в ръка. За миг си помислям, че майката на Оли няма да отиде при него.

Ала неподчинението ѝ не трае дълго. Тя прави стъпка напред. Той посяга да я сграбчи, гневен и застрашителен. Но ето че Оли изведнъж се озовава между тях. Отблъсква ръката на баща си и бута майка си настрана.

Още по-разгневен, баща му замахва отново. Оли го блъска назад. Той се удря в стената, но не пада.

Оли започва да подскача лекичко на едно място, разтръсквайки ръце и китки като боксьор, подготвящ се за схватка. Опитва се да отклони вниманието на баща си от майка си. И успява. Баща му замахва с юмрук към него. Оли се дръпва първо наляво, а после надясно. Отскача заднешком по стъпалата на верандата, точно когато баща му замахва повторно. Пропуска и инерцията го повлича по стъпалата. Просва се на циментовата алея и не помръдва.

Оли се вкаменява. Майка му закрива устата си с две ръце. Мама ме прегръща през рамото. Аз долепам чело до стъклото и се вкопчвам в перваза. Всички сме приковали очи в бащата. Секундите се проточват. Всеки миг, в който той не помръдва, е облекчение.

Майката е първата, която се прекършва. Забързва по стъпалата, прикляка до него, плъзва ръка по гърба му. Оли ѝ дава знак да се дръпне, но тя не му обръща внимание. Навежда се по-близо тъкмо когато бащата се обръща по гръб. Той сграбчва китката ѝ в едрите си жестоки ръце. С триумфиращо лице вдига ръката ѝ във въздуха, сякаш е някакъв трофей, който току-що е спечелил. Изправя се и я издърпва със себе си.

Оли отново се хвърля между тях, но този път баща му е готов. С бързина, каквато не съм виждала у него досега, той пуска майката на Оли, сграбчва го за яката и забива един юмрук в корема му.

Майката на Оли започва да пищи. Аз също се разпищявам. Той отново го удря.

Не виждам какво се случва след това, защото се отскубвам от мама и се втурвам да бягам. Не мисля, просто го правя. Изхвърчам от стаята и надолу по коридора. Прекосявам херметизираното преддверие и излизам през входната врата за броени секунди.

Не знам къде отивам, но трябва да стигна до него.

Не знам какво правя, но трябва да го защита.

Спринтирам през тревата на моравата, граничеща с двора на Оли. Баща му отново замахва да го удари, когато аз изпищявам:

— *Престани!*

Те всички се вкаменяват и ме поглеждат с изумление. Алкохолът, който бащата е изпил, си казва думата. Препъвайки се, той изкачва стъпалата и потъва в къщата. Майката на Оли го последва.

Оли се превива, стиснал корема си.

— Добре ли си? — питам го.

Той вдига очи към мен и болката върху лицето му отстъпва място на объркване, а после — на страх.

— Върви си. Прибирай се — казва той.

Мама ме сграбчва за ръката и се опитва да ме издърпа. Смътно си давам сметка, че е изпаднала в истерия. По-силна е, отколкото бих предположила, ала нуждата ми да видя Оли е още по-силна.

— Добре ли си? — проплаквам отново, без да помръдна.

Той се изправя, бавно и предпазливо, сякаш нещо го боли, ала болката не се изписва върху лицето му.

— Мадри. Прибирай се. Моля те. — Цялата тежест на онова, което изпитваме един към друг, увисва между нас. — Кълна ти се, че съм добре — казва той и аз се оставям да бъда отведена.

Вече сме в преддверието, когато започвам да осъзнавам какво съм направила. Наистина ли току-що излязох Навън? Стиснала ръката ми като в менгеме, мама ме принуждава да се обърна към нея.

— Не разбирам — казва. Гласът ѝ е изтънял и объркан. — Защо го направи?

— Добре съм — отвърщам на неизречения ѝ въпрос. — Беше само за минутка. По-малко от минута.

Тя ме пуска и повдига брадичката ми.

— Защо би рискувала живота си за един непознат?

Не съм достатъчно опитна лъжкиня, за да скрия чувствата си от нея. Кожата ми е пропита с Оли.

Тя вижда истината.

— Не ти е непознат, нали?

— Ние сме просто приятели. Онлайн — обяснявам и млъквам за миг. — Съжалявам. Не помислих. Просто исках да се уверя, че е добре.

Плъзвам длани по ръцете си. Сърцето ми бие толкова учестено, че ми причинява болка. Поразена съм от мащабите на онова, което направих току-що, и се разтрепервам.

Това начаса отвлича вниманието на майка ми от разпита и я кара да премине на режим лекар.

— Докосна ли нещо? — пита ме отново и отново.

Отвърщам ѝ, че не съм, отново и отново.

— Трябваше да изхвърля дрехите ти — казва тя, след като по нейно настояване вземам душ. Не ме поглежда, докато говори. — През следващите няколко дни трябва да сме особено внимателни, за да сме сигурни, че нищо...

Не довършва, неспособна да изрече думите.

— Беше по-малко от минута — казвам, за да успокоя и двете ни.

— Понякога и една минута е достатъчна. — Гласът ѝ едва се чува.

— Мамо, съжалявам...

Тя вдига ръка и поклаща глава.

— Как можа? — пита и най-сетне среща погледа ми.

Не съм сигурна дали говори за това, че излязох Навън, или задето я излъгах. Нямам отговор нито на единия, нито на другия въпрос.

В мига, в който си тръгва, аз отивам на прозореца, търсейки Оли, но той не се вижда никъде. Вероятно е на покрива. Пъхам се в леглото.

Наистина ли току-що бях Навън? Как миришеше въздухът? Имаше ли вятър? Краката ми допряха ли се изобщо до земята? Докосвам кожата на ръцете, на лицето си. Различна ли е? Ами аз?

Откакто се помня, мечтая да бъда част от света. И сега, когато го направих, не си спомням нищичко. Нищо, освен Оли, превит от болка. Нищо, освен гласа му, който ми казва да се прибирам.

ТРЕТАТА МАДИ

Тъкмо заспивам, когато вратата ми се отваря. Мама се поколебава на прага, а аз не отварям очи, преструвайки се, че спя. Въпреки това тя влиза и присяда на леглото.

Дълго време не помръдва, а после се навежда над мен. Сигурна съм, че ще ме целуне по челото, както правеше, когато бях малка, но аз се отдръпвам, все така преструвайки се на заспала.

Не знам защо го правя. Коя е тази нова Мадѝ, която е жестока без никаква причина? Мама се изправя и аз изчаквам вратата да се затвори след нея, преди да отворя очи.

На нощното ми шкафче лежи черно ластиче.

Тя знае.

ЖИВОТЪТ Е ДАР

На следващата сутрин се събуждам от крясъци. В първия миг решавам, че отново е семейството на Оли, но звуците са прекалено близо. Мама е. Никога досега не съм я чувала да повишава глас.

— Как можа да го направиш? Как можа да пуснеш непознат в къщата?

Не чувам отговора на Карла. Отварям тихичко вратата на моята стая и излизам на пръсти на площадката отвън. Карла стои в долния край на стълбите. Мама е по-дребна от нея във всяко отношение, но човек никога не би го разбрал от начина, по който Карла се свива пред нея.

Не мога да позволя Карла да поеме вината за станалото. Спускам се по стълбите.

— Случило ли се е нещо? Болна ли си? — Карла улавя ръката ми, докосва лицето ми, оглежда ме от глава до пети, търсейки нещо, което не е наред.

— Тя излезе навън. Заради него. Заради *теб*. — Мама се обръща, за да ме погледне. — Рисува живота си и от седмици ме лъже.

Отново се обръща към Карла.

— Уволнена си.

— Не, моля те, мамо. Вината не е нейна.

Мама ме прекъсва с жест.

— Не е *само* нейна, искаш да кажеш. Ти също си виновна.

— Съжалявам — казвам, но думите ми нямат никакъв ефект върху нея.

— Аз също. Карла, събери си нещата и си върви.

Вече съм отчаяна. Не мога да си представя живота си без Карла.

— Моля те, мамо, моля те. Повече няма да се повтори.

— Естествено, че няма — отсича тя с абсолютна убеденост.

Карла поема по стълбите, без да каже нито дума.

С мама прекарваме следващия половин час, гледайки как Карла си събира нещата. Оставила е очила за четене, химикалки и папки в

почти всяка стая.

Не си правя труда да бърша сълзите си, защото те не спират да текат. Мама се държи по-сурово, отколкото съм я виждала някога. Когато най-сетне стигаме до моята стая, аз давам на Карла своя екземпляр на „Цветя за Алджърнън“. Тя ме поглежда и се усмихва.

— Тази книга няма ли да ме разплаче? — пита.

— Вероятно.

Тя притиска книгата до гърдите си и я задържа там, без да откъсва очи от мен.

— Бъди храбра, Маделин.

Хвърлям се в прегръдките ѝ. Тя пуска медицинската чанта и книгата и ме притиска до себе си.

— Толкова съжалявам — прошепвам.

Тя ме прегръща още по-силно.

— Вината не е твоя. Животът е дар. Не забравяй да го живееш. — Говори пламенно, настойчиво.

— Достатъчно — изплющява гласът на мама. Търпението ѝ се е изчерпало. — Знам, че е много тъжно и за двете ви. Може и да не вярвате, но и за мен е тъжно. Ала е време да си вървиш. Сега.

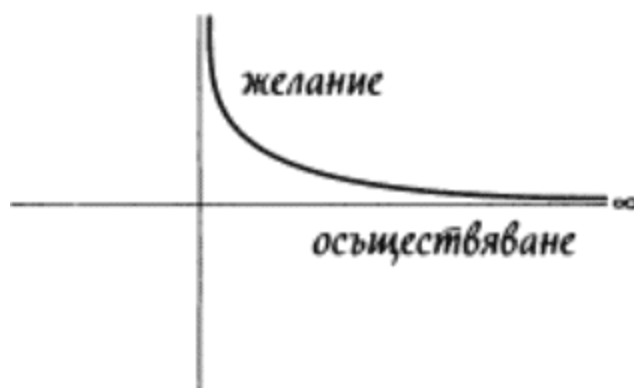
Карла ме пуска.

— Бъди храбра. Не забравяй, животът е дар.

Вдига медицинската си чанта и трите заедно слизаме на долния етаж. Мама ѝ връчва чека с последната ѝ заплата и Карла си тръгва.

РЕЧНИКЪТ НА МАДЕЛИН

асимптота, *същ.*, мн.ч. -и, 1. Желание, което непрестанно се доближава до, ала никога не достига своето осъществяване. [2015, Уитиър_]

ОГЛЕДАЛЕН ОБРАЗ

Дръпвам пердетата в мига, в който се връщам в стаята ми. Оли стои на прозореца, опрял чело в юмука, който е опрял в стъклото. Колко ли дълго ме чака? Отнема му един миг, докато осъзнае, че съм там, но и това е достатъчно, за да видя страха му. Очевидно функцията ми в живота е да събуждам страх в сърцата на тези, които ме обичат.

Не че Оли ме обича.

Очите му се плъзват по тялото, по лицето ми. Прави жест, сякаш пише на клавиатура, но аз поклащам глава. Той се намръщва и повтаря жеста, ала аз отново поклащам глава. Изчезва от прозореца и след малко се връща с черен маркер.

добре ли си?

Аз кимам. *Ами ти?*, оформям с устни.

да, чат?

Аз поклащам глава.

наказана?

Аз кимам.

никакъв интернет?

Аз кимам.

докога?

Аз свивам рамене.

сигурна ли си? че си добре?

Аз изигравам отлично здраве, екзистенциална тревога, съжаление и огромно чувство за загуба с едно-единствено кимване.

Двамата се взират безмълвно един в друг.

извинявай

Поклащам глава. Жест, който казва: *Не се извинявай. Вината не е твоя. Не си ти. А този живот.*

ПРОМЯНА В РАЗПИСАНИЕТО

понеделник	• Мама е в отпуск вкъщи • Първи ден на сестра Притчърт
------------	--

вторник	
сряда	• Интервюта на медицински сестри
четвъртък	• Интервюта на медицински сестри
петък	• Петъчна френска вечеря крок мосю • Петъчна френска вечеря лучена супа
събота	• Интервюта на медицински сестри
неделя	• Още интервюта на медицински сестри
БЕЛЕЖКИ	

ПОВЕЧЕ ОТ ТОВА

Мама коленичи безмълвно, за да събере листовите с рисунките ни, и ги подрежда в спретната купчинка. Винаги запазва най-хубавите (което в този случай означава или наистина добри, или наистина лоши) от всяка игра. Понякога разглеждаме колекцията с носталгия, както други семейства разглеждат албуми със стари снимки. Пръстите ѝ се задържат над особено лоша рисунка на някакво рогато създание, което се рее над кръг с дупки в него.

Вдига я, за да мога и аз да я видя.

— Как успя да отгатнеш детска песничка по това? — засмива се с усилие, мъчейки се да разтопи леда.

— Не знам — казвам и също се засмивам, защото искам и аз да помогна. — Ужасен художник си.

Създанието представлява крава, а кръгът — луната^[1]. Предположението ми действително е плод на истинско вдъхновение, като се има предвид колко ужасна е нейната рисунка.

Тя спира да събира листовите за миг и присяда на пети.

— Тази седмица наистина си прекарах чудесно с теб.

Аз кимам, но не казвам нищо. Усмивката ѝ угасва. Сега, когато с Оли не можем нито да се виждаме, нито да говорим, двете с мама прекарваме повече време заедно. Това е единственото хубаво, произлязло от тази бъркотия.

Пресягам се и улавям ръката ѝ.

— Аз също.

Тя отново се усмихва, но не толкова широко като преди.

— Наех една от сестрите.

Аз кимам. По-рано ми предложи да интервюирам кандидатките за мястото на Карла, но аз отказах. Няма значение кого ще наеме. Никой никога не би могъл да замени Карла.

— Утре трябва да се връщам на работа.

— Знам.

— Ще ми се да не се налагаше да те оставям.

— С мен всичко ще бъде наред.

Тя оправя бездруго съвършено подредената купчинка рисунки.

— Нали разбираш защо съм принудена да правя нещата, които правя?

Освен че уволни Карла, тя ми забрани да използвам интернет и отмени урока на живо с господин Уотърман.

Цяла седмица избягваме да говорим за това. За моите лъжи. За Карла. За Оли. Мама си взе една седмица отпуск и се грижи за мен в отсъствието на Карла. Проверяваше жизнените ми показатели на всеки час, вместо на всеки два и раменете ѝ се отпусаха облекчено всеки път когато резултатите бяха нормални.

На четвъртия ден заяви, че сме във от опасност. „Извадихме късмет“, така каза.

— За какво си мислиш? — пита сега.

— Карла ми липсва.

— И на мен, но бих била лоша майка, ако допуснех да остане. Нали разбираш? Тя изложи живота ти на опасност.

— Тя ми беше приятелка — казвам тихо.

Гневът, който цяла седмица очаквах от нея, най-сетне изригва.

— Ала тя не беше само твоя приятелка. Беше твоята медицинска сестра. Трябваше да се грижи да бъдеш в безопасност. Не биваше да допусне да рискуваш живота си, нито да те запознава с момчета, които ще разбият сърцето ти. Приятелите не дават фалшиви надежди.

Вероятно изглеждам точно толкова съкрушена, колкото се чувствам, защото тя изведнъж млъква и изтрива длани в бедрата си.

— О, миличка. Толкова съжалявам.

И тогава то най-сетне ме връхлита, всичко едновременно. Карла наистина си е отишла. Няма да бъде тук, когато утре мама отиде на работа. Вместо нея ще дойде някой друг. Карла я няма и вината е моя. Оли също го няма. Никога няма да получа целувка номер две. Задъхвам се от болка при тази мисъл, при мисълта за края на нещо, което едва бе започнало.

Сигурна съм, че рано или късно, мама ще ми върне достъпа до интернет и двамата отново ще можем да си говорим, но то няма да бъде достатъчно. Ако съм откровена със себе си, трябва да призная, че то никога няма да бъде достатъчно.

Никога няма да бъда с него по всички начини, които искам.

Мама притиска сърцето си с ръка. Знам, че изпитваме една и съща болка.

— Разкажи ми за него.

Толкова отдавна искам да ѝ разкажа, ала сега не съм сигурна откъде да започна. Сърцето ми е така пълно с него. Така че започвам от началото. Казвам ѝ как го видях за първи път, за това как се движи, леко и плавно, и уверено. Разказвам ѝ за очите му с цвят на океан и мазолестите пръсти. Разказвам ѝ как всъщност не е такъв циник, за каквото се мисли. За ужасния му баща, за съмнителния му избор на дрехи.

Казвам ѝ, че според него аз съм забавна и умна, и красива, точно в този ред, и че редът има значение. Всички неща, които от седмици искам да ѝ кажа. Тя слуша, държи ръката ми и плаче заедно с мен.

— Изглежда прекрасно момче. Разбирам защо мислиш така.

— Наистина е прекрасен.

— Съжалявам, че си болна, миличка.

— Вината не е твоя.

— Знам, но ми се ще да можех да ти дам повече от това.

— Мога ли отново да имам достъп до интернет? — Длъжна съм да опитам.

Тя поклаща глава.

— Поискай нещо друго, миличка.

— Моля те, мамо.

— Така е по-добре. Не искам да останеш с разбито сърце.

— Любовта не може да ме убие — повтарям аз думите на Карла.

— Това не е вярно — отвърща тя. — Кой ти го каза?

[1] Става въпрос за стих от популярно английско стихотворение за деца, в който крава прескочила луната. — Б.пр. ↑

СЕСТРА ЗЛО

Новата ми сестра се оказва деспот с диплома за медицинска сестра, който никога не се усмихва. Името ѝ е Джанет Притчърт.

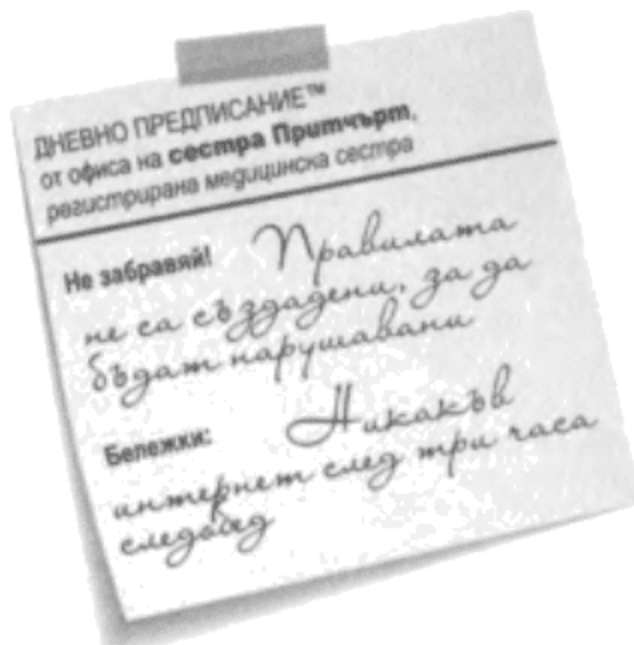
— Можеш да ме наричаш сестра Джанет — казва тя. Гласът ѝ е неестествено висок, като аларма.

Подчертава думата „сестра“, за да съм наясно, че не бива да я наричам просто Джанет. Ръкостискането ѝ е прекалено кораво, сякаш е свикнала повече да троши нещата, отколкото да се грижи за тях.

Възможно е и да съм предубедена.

Единственото, което виждам, когато я погледна, е колко малко прилича на Карла. Тя е слаба, докато Карла беше набита. Речникът ѝ не е изпъстрен с испански думи. Няма никакъв акцент. В сравнение с Карла тя е по-малко във всяко отношение.

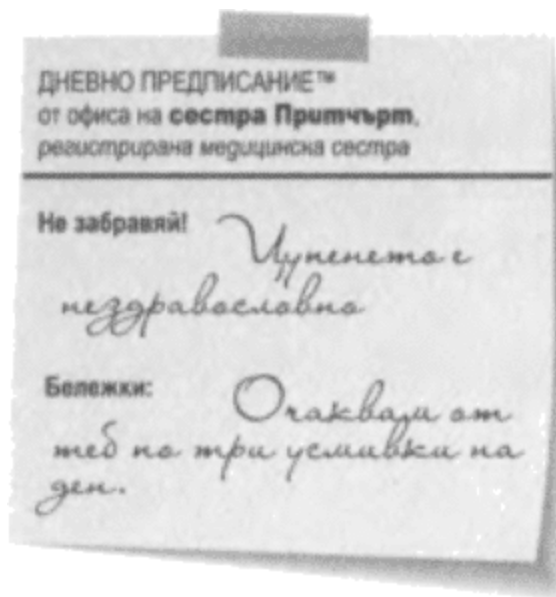
Докато дойде следобедът, вече съм решила да променя отношението си, ала точно тогава се появява първата ѝ бележка, лепната на лаптопа ми.

Мама ми е върнала достъпа до интернет, но само през учебния ден. Твърди, че трябва да го използвам единствено за уроците си, но съм сигурна, че има общо с това, че Оли е започнал училище и се прибира чак след три.

Проверявам колко е часът. Два и половина. Решавам, че няма да си променям отношението. Сестра Джанет би могла поне да ми даде възможността да престъпя някое правило, преди да приеме, че съм от онези, които ги нарушават.

Нещата не се подобряват и на следващия ден:

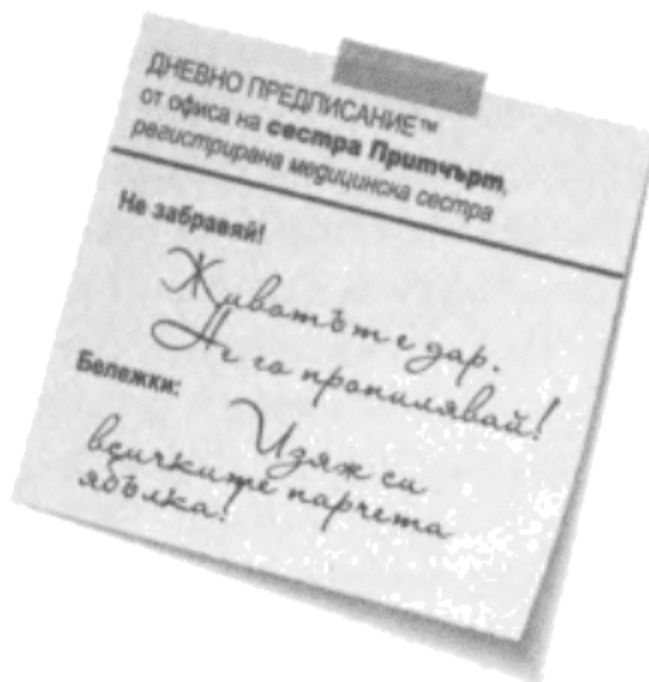

През следващата седмица изоставям всяка надежда, че бих могла да я привлека на моя страна. Нейната мисия е ясна — надзор, ограничения и контрол.

Двамата с Оли си създаваме нов ритъм. Чатим си на малки дози през деня, в промеждутъците между уроците ми по скайп. В три часа сестра Зло изключва рутера и слага край на общуването ни. Вечер, след като с мама се нахраним и прекараме известно време заедно, двамата с Оли се гледаме през прозореца.

Аз умолявам мама да отмени забраната, но тя не отстъпва. Казва, че е за мое добро.

На следващия ден сестра Зло намира нова причина да ми остави бележка:

Взирам се в бележката и си мисля как Карла ми каза съвсем същото, преди да си тръгне: *Животът е дар.*
Дали пропилявам моя?

СЪСЕДСКО НАБЛЮДЕНИЕ №2

Разписание на Оли

06:55 ч. — Застава на прозореца. Пише „добро утро“ на стъклото.

07:20 ч. — Изчаква Кара да довърши цигарата си.

07:25 ч. — Тръгва за училище.

15:45 ч. — Прибира се от училище.

15:50 ч. — Застава на прозореца. Изтрива „добро утро“ и пише „здрости“ на стъклото.

21:05 ч. — Застава на прозореца. Написва няколко въпроса.

22:00 ч. — Написва „лека нощ, мади“ на стъклото.

Разписание на Мади

06:50 ч. — Чака Оли да се появи на прозореца.

06:55 ч. — Радва се.

07:25 ч. — Изпада в отчаяние.

08:00 ч. — 15:00 ч. — Не обръща внимание на сестра Зло. Посещава часовете си. Пише си домашните. Чете. Натрапчиво проверява дали няма съобщения. Чете още малко.

15:40 ч. — Чака колата на Оли да се появи.

15:50 ч. — Радва се.

16:00 ч. — Още домашни. Още четене.

18:00 ч. — 21:00 ч. — Вечеря/занимания с мама.

21:01 ч. — Чака Оли да се появи на прозореца.

21:05 ч. — Радва се. Отговаря с пантомима на въпросите му.

22:01 ч. — Отчаяние (продължение).

ВИСШЕ ОБРАЗОВАНИЕ

Сега, когато Оли отново ходи на училище, чатенето ни е още по-ограничено. Той ми пише, когато може — между часовете, а понякога и по време на тях. През първата си седмица на училище прави всичко по силите си да ме накара да се чувствам така, сякаш съм там, заедно с него. Изпраща ми снимки на шкафчето си (№ 23), програмата си, библиотеката и библиотекарката, която изглежда точно така, както си представям, че изглежда една гимназиална библиотекарка, с други думи — влюбена в книгите и прекрасна. Изпраща ми снимки на математически доказателства от часовете си по висша математика, списъка със задължителни книги за часовете си по английски, снимки на мензури и петриеви панички от часовете си по биология и химия.

Аз изпълвам тази първа седмица (буквално, сякаш това че не го виждам оставя дупка в живота ми) с обичайните си занимания — чета, уча, не умирам. Измислям нови заглавия на книгите в списъка му за четене. „Повест за две целувки“. „Да целунеш присмехульник“. „Целувки и безумство“.

Със сестра Зло неохотно си създаваме ежедневна рутина, в която аз се преструвам, че тя не съществува, а тя ми оставя все по-противни бележки, за да ми напомни, че не е така.

Ала не е само това, че Оли ми липсва. Завиждам му за живота му, за света му, който не свършва до входната врата.

Той ме уверява, че гимназията не е никаква утопия, но аз не съм убедена. Как иначе да наречеш място, което съществува единствено за да те учи за света? Как иначе да наречеш място, в което има приятели и учители, и библиотека, и литературен клуб, и математически клуб, и клуб за дебати, и всякакви други клубове, и следучилищни занимания, и безброй възможности?

На третата седмица започва да става още по-трудно да поддържа връзката си в тази нова форма. Липсват ми *разговорите* с него. Не можеш да кажеш кой знае какво с жестове. Липсва ми да бъда в една и съща стая с него, липсва ми физическото му присъствие.

Липсва ми начинът, по който тялото ми усеща неговото. Липсва ми това да го опознавам. Липсва ми да опознавам онази Мади, която съм, когато сме заедно.

Продължаваме по този начин, докато най-сетне неизбежното се случва.

Стоя на прозореца, когато виждам колата му да се приближава и да спира. Чакам го да слезе и да ми махне, както прави винаги, ала не той излиза пръв.

От задната врата на колата слиза момиче и то не е Кара.

Може би е нейна приятелка.

Ала после Кара изскача от колата и потъва в къщата, оставяйки Оли и Мистериозното момиче сами. Мистериозното момиче се смее на нещо, което Оли казва. Обръща се, слага ръка на рамото му и му се усмихва по същия начин, по който му се усмихвах и аз.

В първия миг съм шокирана, неспособна да повярвам на очите си. Наистина ли докосва моя Оли? Стомахът ми се свива. Струва ми се, че някаква огромна ръка ме стиска през средата. Органите ми се разместват, докато накрая се чувствам *не на място* в собствената си кожа.

Пускам пердето и се отдръпвам от прозореца. Чувствам се като воайор.

Думите на мама отекват в главата ми. „Не искам да останеш с разбито сърце.“ Знаела е, че това ще се случи. Неизбежно е да има друга. Друга, която не е болна. Която може да излиза от дома си. С която Оли е в състояние да разговаря, да докосва, да целува и всичко останало.

Потискам порива да се върна на прозореца и да преценя съперничката си. Ала за какво съперничество може да става въпрос, когато едната от участничките не може дори да се включи в надпреварата. Така че няма значение как изглежда тя. Дали има къси, или дълги крака. Дали е бледа, или загоряла, дали косата ѝ е черна, или кестенява, червена или руса. Няма значение дали е хубава, или не.

Има значение само това, че усеща слънцето върху кожата си. Диша въздух, непречистен от филтриращи машини. Има значение това, че живее в същия свят, в който и Оли, а аз — не. И никога няма да живея в него.

Отново надзъртам навън. Все още не е свалила ръка от рамото му и все още се смее. Той се мръщи срещу прозореца ми, но съм сигурна, че не може да ме види. Въпреки това ми помахва, ала аз бързо се отдръпвам, преструвайки се и пред двама ни, че не съм там.

АЛОНА ОЗНАЧАВА „ЗДРАВЕЙ“ И „ДОВИЖДАНЕ“, ЧАСТ ПЪРВА

Отменила съм още една вечер с мама, така че тя се отбива в стаята ми.

— Е — казва.

— Извинявай, че я отмених, мамо. Не ми е съвсем добре.

Тя начаса долепя опакото на дланта си до челото ми.

— Умствено, не физически — уточнявам. Не мога да си изкарам от главата образа на ръката на Мистериозното момиче върху рамото на Оли.

Мама кима, ала не сваля длан, докато не се увери, че нямам температура.

— Е — подканвам я на свой ред.

Наистина искам да бъда сама.

— И аз някога съм била тийнейджърка. Както и единствено дете. Бях много самотна. За мен да бъда тийнейджърка бе мъчително.

Затова ли е тук? Защото мисли, че съм самотна? Защото смята, че преживявам някакви тийнейджърски драми?

— Не съм самотна, мамо — сопвам се. — Аз съм сама. Това са две различни неща.

Тя потръпва, но не се отказва. Пуска онова, което държи в ръка, и ме погалва по бузата, докато не вдигам очи към нея.

— Знам, момичето ми. — Ръцете ѝ отново са зад гърба ѝ. — Може би сега не е най-подходящият момент. Искаш ли да си вървя?

Винаги е толкова търпелива, така изпълнена с разбиране. Трудно е да ѝ бъдеш сърдит.

— Не, няма нищо. Съжалявам. Остани. — Вдигам крака и ѝ правя място. — Какво криеш?

— Донесох ти подарък. Помислих си, че ще ти помогне да не се чувстваш толкова самотна, но сега не съм сигурна.

И тя изважда иззад гърба си фотография в рамка. Сърцето ми се свива. Стара снимка на нас четиримата — аз, мама, татко и брат ми —

застанали на някакъв тропически плаж. Слънцето е залязло зад нас и фотографът е използвал светкавица, така че лицата ни са светли, почти греят на фона на притъмняващото небе.

Брат ми държи татко с едната си ръка, а с другата стиска кафяво плюшено зайче. Общо взето, той е миниатюрно копие на мама — има същата права черна коса и тъмни очи. Единствената разлика е, че е взел по-тъмната кожа на татко. Татко носи риза и шорти с еднакъв хавайски десен. *Щур* е единственото прилагателно, което подхожда на външния му вид. Въпреки това е толкова красив. Обвил е ръка около раменете на мама и като че ли я придърпва към себе си. Взира се право в камерата. Ако някога е имало човек, който има всичко, което иска, това е татко.

Мама носи червена лятна рокля без ръкави, с десен на цветя. Влажната ѝ коса се вие около лицето ѝ. Няма грим, нито бижута. В действителност прилича на алтернативна версия на жената, която седи до мен сега. Мястото ѝ като че ли е на онзи плаж, с онези хора повече отколкото тук, хваната като капан в тази стая с мен. Държи ме на ръце и е единствената, която не гледа към обектива. Вместо това се смее срещу мен. Аз се усмихвам широко, с онази глуповата, беззъба усмивка, която имат единствено бебетата.

Никога досега не съм виждала свои снимки Навън. Не знаех, че съществуват такива.

— Къде е това? — питам я.

— Хаваите. Мауи^[1] беше любимото място на баща ти. — Гласът ѝ се понижава почти до шепот. — Ти си само на четири месеца, преди да разберем защо непрекъснато си болна. Един месец преди катастрофата.

Притискам снимката до гърдите си. Сълзи изпълват очите на мама, но не се изливат.

— Обичам те — казва тя. — Повече, отколкото знаеш.

Ала аз наистина знам. Винаги съм усещала как сърцето ѝ иска единствено да защити моето. В гласа ѝ чувам приспивни песни. Все още усещам ръцете, които ме полюшват, за да заспя, и целувките ѝ върху бузите ми сутрин. И аз я обичам също толкова силно. Не мога дори да си представя света, от който се е отказала заради мен.

Не знам какво да кажа, затова ѝ казвам, че аз също я обичам. Не е достатъчно, но ще трябва да стигне.

След като тя си тръгва, заставам пред огледалото, вдигнала снимката до лицето си. Местя поглед между своето Аз на снимката и това в огледалото.

Фотографията е като машина на времето. Стаята ми избледнява и изчезва и аз се озовавам на онзи плаж, заобиколена от обич и солен въздух, от погасващата светлина и удължаващите се сенки на залеза.

Напълвам малките си дробове с толкова въздух, колкото могат да поемат, и задържам дъха си. Задържам го и досега.

По-късно, 21:08 часът

Оли вече ме чака, когато отивам на прозореца. С големи черни букви пише:

ПАРТНЬОРКА В ЛАБОРАТОРИЯТА

Аз показвам с жестове пълната ми липса на ревност.

[1] Един от хавайските острови. — Б.пр. ↑

МАДАМ АДАМ

Понякога препрочитам любимите си книги отзад напред. Започвам от последната глава и се връщам назад, докато стигна началото. Когато четеш по този начин, героите преминават от надежда към отчаяние, от себепознание към съмнение. В любовните истории двойките започват като влюбени и свършват като непознати. Романите за израстване се превръщат в история за това, как изгубваш пътя си в живота. Любимите ти герои възкръсват.

Ако животът ми беше книга и можеше да бъде прочетена отзад напред, нищо не би се променило. Днес е досущ като вчера. Утре ще бъде като днес. В „Книгата на Мади“ всички глави са еднакви.

Докато не се появи Оли.

Преди него животът ми беше палиндром — напълно същият отпред назад и отзад напред, като „още нещо“ или „Мадам Адам“. Ала Оли е като буква, дошла отникъде, едно голямо X, попаднало на сред фразата и развалящо поредицата.

И ето че животът ми изведнъж няма смисъл. Почти ми се иска да не го бях срещала. Как бих могла да се върна към предишния си живот, към дните, които се простират пред мен, изпълнени с безкрайна и безмилостна еднаквост? Как бих могла отново да стана Момичето, Коего Чете? Не че съжалявам за живота си чрез книгите. Всичко, което знам за света, съм го научила от тях. Ала описанието на дърво не е дърво и хиляда целувки на хартия никога не може да се сравнят с усещането от устните на Оли върху моите.

СТЪКЛЕНАТА СТЕНА

Седмица по-късно нещо ме изтръгва от сън. Надигам се в леглото. Главата ми е натежала, ала сърцето ми е будно и препуска. То е разбрало нещо, което главата ми все още не знае.

Поглеждам към часовника. 03:01 часът. Пердетата ми са спуснати, но въпреки това виждам светлина откъм стаята на Оли. Завличам се до прозореца и дърпам пердетата. Цялата им къща грее. Дори лампата на терасата е запалена. Сърцето ми забива още по-бързо.

О, не. Да не би отново да се карат?

Затръшва се врата. Звукът е слаб, но не може да бъде сбъркан. Стискам пердето в юмрук и чакам, опитвайки със силата на волята си да накарам Оли да се появи. Не се налага да чакам дълго, защото в същия миг той се появява на верандата със залитане, сякаш са го изблъскали навън.

Поривът да отида при него ме изпълва така, както и предишния път. Искам да отида при него. *Нуждая се* да отида при него, да го утеша, да го защитя.

Той си възвръща равновесието с обичайната бързина и се обръща към вратата, стиснал юмруци. Заедно с него и аз се приготвям за нападението, което така и не последва. Той остава в бойна позиция цяла минута. Никога досега не съм го виждала толкова неподвижен.

Минава още минута, преди майка му да се присъедини към него на верандата. Опитва се да го докосне, но той се дръпва рязко, без дори да я погледне. Най-сетне тя се отказва. В мига, в който си отива, напрежението се отцежда от тялото му. Той притиска очи в дланите си, а раменете му се тресат. Вдига поглед към моя прозорец и аз му махвам, но той не реагира. Давам си сметка, че не може да ме види, защото лампата ми е загасена. Изтичвам да я запаля, но докато се върна на прозореца, той е изчезнал.

Притискам чело, длани, целите си ръце до стъклото.

Никога досега не съм копняла толкова силно да изляза от кожата си.

СКРИТИЯТ СВЯТ

Понякога светът сам се разкрива пред теб. Аз съм в притъмняващата слънчева стая. Късното следобедно слънце хвърля трапец от светлина през прозореца. Вдигам очи и виждам пращинките, които се реят, кристално бели и сияйни, в слънчевия лъч.

Има цели светове, които съществуват там, където съвсем малко не ни достига, за да ги забележим.

ПОДОБИЕ НА ЖИВОТ

Странно нещо е да осъзнаеш, че искаш да умреш. То не става изведнъж, под формата на внезапно прозрение, а постепенно, като въздух, изтичащ от спукан балон, ала на обратно.

Образът на Оли, който плаче сам на верандата, ме преследва.

Непрекъснато разглеждам снимките, които ми изпрати от училище, и си намирам място във всяка една от тях. Мади в библиотеката. Мади, застанала до шкафчето на Оли, преди да влезе в час. Мади, позираща за училищния албум.

Запечатвам в съзнанието си всеки сантиметър от семейната ни снимка, опитвайки да открия тайните ѝ. Дивя се на *не-болната* Мади, бебето Мади, чийто живот се разстила пред нея, пълен с безкрайни възможности.

Откакто се появи Оли, има две Мади — онази, която живее чрез книгите и не иска да умре, и другата, която живее и подозира, че смъртта е цена, която си заслужава за това, да бъдеш истински жив. Първата Мади е изненадана от посоката на мислите си. Втората Мади, онази от снимката в Хаваите? Тя е като божество — неподвластна на студ, глад, болести, естествени и причинени от човека нещастия. Неподвластна на никаква сърдечна болка.

Втората Мади знае, че това бледо подобие на живот не е живот.

ДОВИЖДАНЕ

Мила мамо,

Преди всичко — обичам те. Ти вече го знаеш, но може би няма да имам възможност да ти го кажа отново.

За това — обичам те. Обичам те. Обичам те.

Ти си интелигентна и силна, и добра, и себеотрицателна. Не бих могла да мечтая за по-добра майка.

Няма да разбереш онова, което ще ти кажа. Не съм сигурна дали самата аз го разбирам.

Заради теб, мамо, съм жива и съм ти толкова, толкова благодарна за това. Заради теб оцелях толкова дълго и получих възможността да опозная своето малко късче от света. Ала то не е достатъчно. Вината не е твоя. А на този невъзможен живот.

Не го правя само заради Оли. А може би е само заради него. Не знам. Не знам как да го обясня. Заради Оли е и едновременно с това — не е заради него. Като че ли вече не мога да гледам на света така, както преди. Когато го срещнах, открих една нова част от себе си и тази нова част не знае как да бъде мълчалива и неподвижна и просто да наблюдава отстрани.

Спомняш ли си, когато с теб за първи път прочетохме „Малкият принц“? Толкова се натъжих, когато той умря накрая. Не разбирах как е възможно да избере смъртта само за да се върне при своята роза.

Мисля, че сега разбирам. Не е избирал смъртта. Неговата роза е била целият му живот. Без нея вече не е бил истински жив.

Не знам, мамо. Не знам какво правя, знам само, че трябва да го направя. Понякога ми се иска да можех да се върна назад, отново да бъда онази, която бях преди, преди

да знам каквото и да било. Ала не мога. Съжалявам.
Прости ми. Обичам те.

Мади

ПЕТТЕ СЕТИВА

Слух

Алармената система се опитва да разгласи бягството ми, като изпиуква силно всеки път щом натискам някоя цифра. Мога само да се надявам, че звукът е прекалено неочакван, а стаята на мама — твърде далеч от вратата, за да го чуе.

Вратата се отваря с въздишка.

Аз съм Навън.

Тишината е оглушителна.

Допир

Бравата на входната врата е металически хладна и гладка, почти хлъзгава. Лесно е да я пусна и аз го правя.

Зрение

Четири часът през нощта е и е прекалено тъмно за каквито и да било подробности. Очите ми забелязват единствено очертанията на нещата, неясни силуети на фона на нощното небе. Голямо дърво, по-малко дърво, стълби, градина, каменната пътечка, отвеждаща до порта с дървена ограда от двете страни. Порта, порта, порта.

Обоняние

В градината на Оли съм. Въздухът е натежал от ухания — цветя, пръст, моя усилващ се страх. Скътвам ги в дробовете си. Хвърлям камъчета по прозореца му, опитвайки със силата на волята ми да го накарам да се появи.

Вкус

Оли е пред мен, поразен. Аз не казвам нищо, просто притискам устни до неговите. В началото той е като вкаменен, несигурен и непоклатим, а после вече не е. Изведнъж ме притегля към себе си. Едната му ръка е в косата ми, другата се обвива около кръста ми.

Вкусът му е точно такъв, какъвто си го спомням.

ДРУГИ СВЕТОВЕ

Идваме на себе си.

Е, Оли идва на себе си. Отдръпва се и ме улавя за раменете с две ръце.

— Какво правиш тук? Добре ли си? Какво не е наред? Майка ти добре ли е?

Аз преливам от самонадеяност.

— Добре съм. Мама е добре. Реших да избягам от вкъщи.

Лампата, запалена в стаята му над нас, хвърля достатъчно светлина, за да видя объркването, което се разлива по лицето му.

— Не разбирам — казва той.

Поемам си дълбоко дъх, но замръзвам по средата.

Нощният въздух е студен и влажен, и тежък, и напълно различен от онзи, който съм дишала цял живот.

Опитвам се да го *от*-дишам, да го изкарам от дробовете си. Устните ми изтръпват, завива ми се свят. Дали е просто страх, или има още нещо?

— Мади, Мади — прошепва той в ухото ми. — Какво си направила?

Не съм в състояние да отговоря. Гърлото ми е свито, сякаш съм глътнала камък.

— Опитай се да не дишаш — казва той и ме повежда към нас.

Оставям да ме дърпа със себе си в продължение на една-две секунди, но после спирам.

— Какво има? Можеш ли да ходиш? Искаш ли да те занеса?

Поклащам глава и измъквам ръката си от неговата.

Поемам глътка от нощния въздух.

— Казах ти, че бягам от вкъщи.

Той издава звук, който прилича на ръмжене.

— За какво говориш? Да не ти е омръзнал животът?

— Всъщност тъкмо обратното — отвърщам. — Ще ми помогнеш ли?

— С какво?

— Нямам кола. Не мога да шофирам. Не знам нищо за света.

Той издава някаква смесица между ръмжене и смях. Ще ми се да можех да видя очите му в тъмното.

Нещо се удря. Врата? Сграбчвам ръцете му и го издърпвам, така че и двамата се притискаме плътно до къщата.

— Какво беше това?

— Исусе. Врата. У нас — отвърща той.

Притискам се още по-плътно до стената, мъчейки се да изчезна. Надзъртам към пътеката, която тръгва от нашата къща, като почти очаквам да видя мама да се задава по нея. Ала тя не е там.

Затварям очи.

— Заведи ме на покрива.

— Мади...

— Ще ти обясня всичко.

Целият ми план зависи от неговата помощ. Дори не съм помислила какво ще стане, ако ми откаже.

В продължение на един дълъг миг между нас се възцарява тишина. После още един. И още един.

Най-сетне той улавя ръката ми и ме повежда към онази страна на къщата им, която е най-далеч от нашата. Там има висока стълба, която отвежда до покрива.

— Страх ли те е от високото? — пита ме.

— Не знам — отвърщам и започвам да се катеря.

Щом се озовавам горе, бързам да се наведе, но Оли казва, че няма нужда.

— Повечето хора и бездруго не поглеждат нагоре — казва той.

Нужни са ми няколко минути, докато сърцето ми отново забие нормално.

Оли сяда на покрива с обичайното си необичайно изящество. Аз съм щастлива, че мога да се наслаждавам на движенията му.

— Е, а сега какво? — пита той след известно време.

Оглеждам се наоколо. Винаги съм искала да разбера какво прави тук. Покривът е полегат, но ние се намираме върху един равен участък в задната част. Виждам различни очертания: малка дървена масичка с чаша, лампа и смачкани листове. Може би пише тук, съчинява калпава поезия. Лимерици.

— Лампата работи ли? — питам.

Оли я включва безмълвно и тя хвърля обръч светлина около нас. Почти се боя да го погледна.

Смачканите хартии на масата са опаковки от бързи закуски. Значи не е таен поет. До масата има прашен сив брезент, който покрива нещо или няколко неща. Земята е осеяна с инструменти — гаечни ключове, клещи с най-различна големина, чукове и някакви други, които не познавам. Има дори поялник.

Най-сетне поглеждам към Оли.

Облегнал е лакти на коленете си и се взира в постепенно изсветляващото небе.

— Какво всъщност правиш тук? — питам го.

— Какво значение би могло да има това точно сега? — Гласът му е твърд и той не ме поглежда. Няма и помен от момчето, което само преди няколко минути ме целуваше така отчаяно. Страхът му за мен е заглушил всичко друго.

Понякога правим нещо поради правилната причина, друг път — поради грешната, а понякога е невъзможно да видим разликата между двете.

— Имам хапчета — отвърщам.

Той и така е почти неподвижен, ала сега буквално се вкаменява.

— Какви хапчета?

— Експериментални, още не са официално одобрени. Поръчах си ги по интернет. От Канада. — Лъжата излиза от устата ми лесно, без усилие.

— По интернет? Откъде си сигурна, че са безопасни?

— Проучих ги.

— И все пак не можеш да си сигурна...

— Не проявявам безразсъдство. — Задържам очите му. Лъжа го, за да го защитя. Ето че вече изглежда малко по-спокоен.

Аз продължавам:

— Те ще ми осигурят няколко дни навън. Не казах на мама, защото тя няма да се съгласи да поемем този риск, но аз...

— Защото наистина е рисковано. Току-що каза, че не са официално одобрени...

— Достатъчно безопасни са за няколко дни. — В гласа ми няма и капчица съмнение. Чакам, надявайки се да се хване на лъжата ми.

— Исусе. — Отпуска лице в ръцете си и остава така. Когато найсетне вдига очи, виждам, че ме гледа един не толкова упорит Оли. Дори гласът му омеква. — Можеше да ми го кажеш пет минути порано.

Правя опит да разведря атмосферата.

— Нали се целувахме! А после ти ми се ядоса. — Изчервявам се от това, че говоря за целувките ни, и от лекотата, с която лъжа. — Щях да ти кажа. Казвам ти сега. Направих го.

Той е прекалено умен, за да се хване, но иска то да е вярно. Исква да е вярно повече, отколкото иска истината. Усмивката, която се разлива по лицето му, е предпазлива, ала толкова красива, че не мога да откъсна очи. Бих го излъгала отново, само за да я видя пак.

— А сега — казвам, — какво има отдолу?

Той ми подава единия край на брезента и аз го отмятам настрани.

В началото не съм сигурна какво виждам. То е, като да прочетеш привидно несвързани думи, преди изречението да придобие смисъл.

— Красиво е — казвам.

— Нарича се планетарий^[1].

— Това ли правиш тук горе? Създаваш вселени?

Той свива рамене.

Надига се лек ветрец и планетите бавно се завъртат. И двамата съзерцаваме движението им, без да продумваме.

— Сигурна ли си наистина? — В гласа му отново се прокрадва съмнение.

— Моля те, Оли, помогни ми. Моля те. — Посочвам планетария. — Аз също имам нужда да избягам, поне за малко.

Той кима.

— Къде искаш да отидеш?

[1] Механичен модел на Слънчевата система. — Б.пр. ↑

ALOHA ОЗНАЧАВА „ЗДРАВЕЙ“ И „ДОВИЖДАНЕ“, ЧАСТ ВТОРА

Email

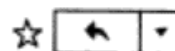
1 of 2,778

ВХ. ПОЩА
ИЗПРАТЕНИ
ЧЕРНОВИ
КОШЧЕ
ОЩЕ

*Maui*¹, че избрахте авиокомпания „Плумерия“

 Plumeria Airlines <custserv@plumeriaair.com>
до мен

Plumeria Airlines

Пригответе се да кажете *Aloha!*

Детайлите за вашия полет са по-голу.

НОМЕР ЗА ПОТВЪРЖДЕНИЕ: AFTOOQ

ИЗЛИТА	ОТ	ДО	ПЪТНИК	КЛАСА	МЯСТО
10.10.2014 07:00	LAX Лос Анжелис Калифорния	OGG Кахулуи Хавай	Магелин Уитиър Оливър Брайт	икономична икономична	21F 21E

ВЕЧЕ СЪМ ЩАСТЛИВА

— Мад, бъди сериозна. Не можем да отидем на Хаваите.

— Защо не? Вече купих билети. Резервирах хотел.

Седим в колата на Оли на алеята пред тях. Той пъха ключовете в стартера, но не пали.

— Шегуваш ли се? — пита и се вглежда изпитателно в лицето ми, търсейки признаци, че се шегувам. Не намира такива и бавно поклаща глава. — Хаваите са на пет хиляди километра от тук.

— Поради което ще летим.

Той не обръща никакво внимание на опита ми да разведрия атмосферата.

— Ти сериозно ли говориш? Кога го направи? Как? Защо?

— Още един въпрос и ще се получи Пет любими.

Той се привежда напред и опира чело във волана.

— Снощи, с кредитна карта, защото искам да видя света.

— Имаш кредитна карта?

— Извадих си я преди няколко седмици. Има си и плюсове да излизаш с по-възрастна жена.

Той вдига чело от кормилото, ала продължава да се взира право напред с невиждащи очи.

— Ами ако ти се случи нещо?

— Нищо няма да ми се случи.

— Но ако все пак се случи?

— Нали имам хапчетата, Оли. Те ще помогнат.

Стиска очи и слага ръка на ключа.

— Нали знаеш, че има предостатъчно свят и тук, в Калифорния?

— Но не и хумухумунукунукуапуа'а.

Мъничка полуусмивка подръпва крайчетата на устните му. Трябва да я накарам да се разлее по цялото му лице.

Обръща се, за да ме погледне.

— За какво говориш?

— За хумухумунукунукуапуа'а.

— Какво е хуму-каквото-беше-там?

— Официалната риба на Хаваите.

Усмивката му става по-широка.

— Естествено. — Завърта ключа в стартера. Очите му се спират върху къщата им и усмивката му избледнява едва забележимо.

— За колко време?

— Две нощи.

— Окей. — Грабва ръката ми и я целува лекичко. — Да вървим да видим тази риба.

Настроението на Оли става все по-добро, някак по-леко, колкото повече се отдалечаваме от къщата им. Това пътуване му дава съвършеното оправдание да се отърве от товара на семейството си поне за малко. Освен това негов стар приятел от Ню Йорк, Зак, живее в Мауи.

— Страшно ще ти хареса — уверява ме.

— Всичко страшно ще ми хареса — отвърщам.

Полетът ни е чак в седем сутринта и аз искам първо да се отбием на едно място.

Да бъда в колата му е, като да бъда в много шумен, много бързодвижещ се балон. Той отказва да отвори прозорците. Вместо това натиска един бутон на таблото, който не позволява на въздуха да циркулира. Звукът от гумите по асфалта е като ниско, непрекъснато съскане в ушите ми. Потискам порива да ги запуша.

Оли казва, че не се движим много бързо, но на мен ми се струва, че летим през пространството. Чела съм пътници във високоскоростните влакове да разказват как светът навън се превръща в размазано петно от скоростта. Знам, че ние не се движим толкова шеметно, и въпреки това пейзажът се сменя прекалено бързо, за да могат моите бавни очи да се задържат на каквото и да било. Едва успявам да зърна къщи по кафявите хълмове в далечината. Над главите ни прелитат табели с неразбираеми символи и думи и изчезват, преди да мога да ги разтълкувам. Лепенки и регистрационни номера се появяват и изчезват само за миг.

Макар да разбирам физичните закони, действащи тук, струва ми се странно, че тялото ми може да се движи, докато аз си седя

неподвижно. Е, не съвсем неподвижно. Нещо ме тласка назад всеки път когато Оли ускорява, а всеки път щом той натисне спирачката, политам напред.

От време на време забавяме достатъчно, че да видя пътниците в другите коли.

Задминаваме жена, която поклаща глава и пляска волана с ръце. Едва когато тя остава зад нас, си давам сметка, че вероятно е танцувала на музиката в колата си. Две деца на задната седалка на друг автомобил ми се изплезват и се размиват. Аз не правя нищо, защото не съм сигурна какъв е етикетът в този случай.

Постепенно намаляваме до по-нормална скорост и слизаме от магистралата.

— Къде сме? — питам.

— Тя живее в Корейския квартал.

Главата ми забръмчава от усилието да гледам навсякъде едновременно. Има ярко осветени знаци и крайпътни табели, написани единствено на корейски. Тъй като не разбирам корейски, в моите очи знаците изглеждат като произведения на изкуството с красиви, загадъчни форми. Естествено, на тях вероятно пише най-банални неща, като „Ресторант“, „Аптека“ или „Отворено 24 часа“.

Рано е, ала въпреки това има толкова много хора, които вършат толкова много неща — вървят или говорят, седят или стоят, тичат или пък карат колела. Почти не ми се вярва, че са истински. Досуц като мъничките фигурки, които разполагам в архитектурните ми модели, те сякаш са тук, за да придадат на Корейския квартал „усещане за живот“.

А може би аз съм тази, която не е съвсем истинска, която всъщност изобщо не е тук.

Караме още няколко минути, преди да спрем пред двуетажна сграда с шадраван във вътрешния двор.

Оли разкопчава колана си, но не слиза от колата.

— Нищо не бива да ти се случи — казва той.

Пресягам се и улавям ръката му.

— Благодаря ти.

Това е всичко, което се сещам да кажа. Иска ми се да му кажа, че той е причината да съм тук. Че любовта те отваря за света.

Бях щастлива, преди да го срещна. Ала сега съм жива, а това не е същото.

ЗАРАЗЕНА

Карла изпищява и закрива лицето си, когато ме вижда.

— Призрак ли си?

Сграбчва ме за раменете, притиска ме към гърдите си, залюлява ме, а после отново ме стиска. Когато ме пуска, в дробовете ми не е останал никакъв въздух.

— Какво правиш тук? Не бива да си тук — казва тя, като продължава да ме стиска.

— И аз се радвам да те видя — изписквам.

Тя се отдръпва, поклаща глава, сякаш съм някакво чудо, и отново ме притегля към себе си.

— О, момичето ми. Как само ми липсваше. — Взема лицето ми в ръцете си.

— Ти също ми липсваше. Толкова съжалявам за...

— Недей. Няма за какво да съжаляваш.

— Изгуби си работата заради мен.

Тя свива рамене.

— Намерих си друга. Ти си тази, която ми липсва.

— Ти също ми липсваш.

— Майка ти направи онова, което трябваше да направи.

Не искам да мисля за мама. Затова се оглеждам за Оли, който е останал назад.

— Нали помниш Оли — казвам.

— Как бих могла да забравя това лице? И това тяло — отвръща тя, определено достатъчно силно, че той да я чуе. Приближава се до него и го прегръща почти толкова силно, колкото и мен.

— Грижиш ли се за нашето момиче? — Отдръпва се и го потупва силничко по бузата.

Оли разтърква мястото.

— Правя всичко по силите ми. Не знам дали сте забелязали, но тя може да бъде малко упорита.

Карла мести поглед между двама ни и долавя напрежението между нас.

Все още стоим на прага ѝ.

— Влизайте. Влизайте — подканва ни тя.

— Не мислехме, че ще си будна толкова рано — казвам, когато прекрачваме вътре.

— Преставаш да спиш, когато остарееш. Ще видите.

Ще ми се да я попитам: „Аз ще остареея ли някога?“. Ала вместо това казвам:

— Роза тук ли е?

— На горния етаж. Спи. Да я събудя ли?

— Нямаме време. Просто исках да те видя.

Тя отново взема лицето ми в шепи и се вглежда в мен, този път — с очите на медицинска сестра.

— Трябва да съм пропуснала доста неща. Какво правиш тук? Как се чувстваш?

Оли се приближава, за да чуе отговора ми. Аз обвивам ръце около себе си.

— Страхотно съм — отвърщам прекалено ведро.

— Кажй ѝ за хапчетата — подканва ме Оли.

— Какви хапчета? — Карла не откъсва очи от мен.

— Имаме хапчета. Експериментални.

— Знам, че майка ти не ти дава нищо експериментално.

— Сама си ги купих. Мама не знае.

Тя кима.

— Откъде?

Казвам ѝ същото, което казах и на Оли, но тя не ми повярва нито за миг. Захлупва устата си с ръка, а очите ѝ стават огромни като в анимационен филм.

Влагам цялото си сърце в погледа си и я умолявам безмълвно: *Моля те, Карла. Моля те, разбери. Моля те, не ме издавай. Нали каза, че животът е дар.*

Тя извърща очи и разтърква едно местенце над гърдите си.

— Сигурно сте гладни. Ще ви направя нещо за закуска.

Поканва ни да се настаним на мек яркожълт диван и потъва в кухнята.

— Точно така си представях къщата ѝ — казвам на Оли, когато тя изчезва. Не искам да ми задава въпроси за хапчетата.

Никой от нас не сяда. Аз се отдръпвам мъничко от него. Стените са боядисани в ярки цветове. Почти всяка повърхност е заета от дреболии и снимки.

— Тя като че ли е съгласна за хапчетата — казва Оли най-сетне и идва малко по-близо, но аз се напъвам. Имам чувството, че ще усети лъжата върху кожата ми.

Разхождам се из дневната, разглеждайки снимките на поколения жени, които до една изглеждат като Карла. Огромна фотография, на която тя държи Роза като бебе, виси над едно кресло. Нещо в тази снимка ми напомня за мама. Начинът, по който Карла гледа Роза — не само с любов, но и с някаква свирепост, сякаш е готова на всичко, за да я защити. Никога няма да мога да ѝ се отплатя за всичко, което е направила за мен.

* * *

Карла ни приготвя закуска от чилакилес — царевична тортиля със салса и сирене, и смета Mexicana, който прилича на заквасена сметана. То е вкусно и ново, но аз хапвам съвсем малко. Прекалено съм нервна, за да ям.

— Е, Карла, какво е мнението ти на специалист — наистина ли мислиш, че хапчетата действат? — пита Оли, а гласът му прелива от оптимизъм.

— Може би — отвърща тя, ала поклаща глава, докато го казва. — Не искам да ви давам напразни надежди.

— Кажи ми — настоявам аз. Искам да я попитам защо още не съм се разболяла, но не мога. Уловена съм в капана на лъжите си.

— Може би хапчетата забавят болестта ти. Дори и без никакви хапчета е възможно все още да не си била изложена на никой от агентите, които предизвикват пристъп.

— А може би хапчетата наистина действат — казва Оли. Той вече е стигнал отвъд надеждата. За него тези хапчета са чудо.

Карла го потупва по ръката през масата.

— Добро момче си ти.

А после, избягвайки погледа ми, взема чиниите и отива в кухнята.

Аз я последвам.

— Благодаря ти.

Тя подсушава ръцете си с една кърпа.

— Разбирам те. Разбирам защо си тук.

— Може би ще умра, Карла.

Тя навлажнява някакъв парцал и избърсва едно съвсем чисто място на плота.

— Напуснах Мексико посред нощ само с дрехите на гърба си. Не мислех, че ще оцелея. Мнозина не успяваха, но въпреки това тръгнах. Оставих баща ми и майка ми, сестра ми и брат ми.

Изплаква парцала и продължава:

— Те се опитаха да ме спрат. Казаха, че не си заслужавало да рискувам живота си, но аз казах, че това е *моят* живот и че аз решавам дали си заслужава, или не. Казах им, че ще тръгна и или ще загина, или ще си създам по-добър живот.

Отново изплаква парцала и го изстискава.

— Едно ще ти кажа — никога не съм се чувствала по-свободна от нощта, в която напуснах дома си. Дори и сега, след всички години, които прекарах тук, никога не съм се чувствала толкова свободна, колкото в онази нощ.

— И не съжаляваш, че го направи?

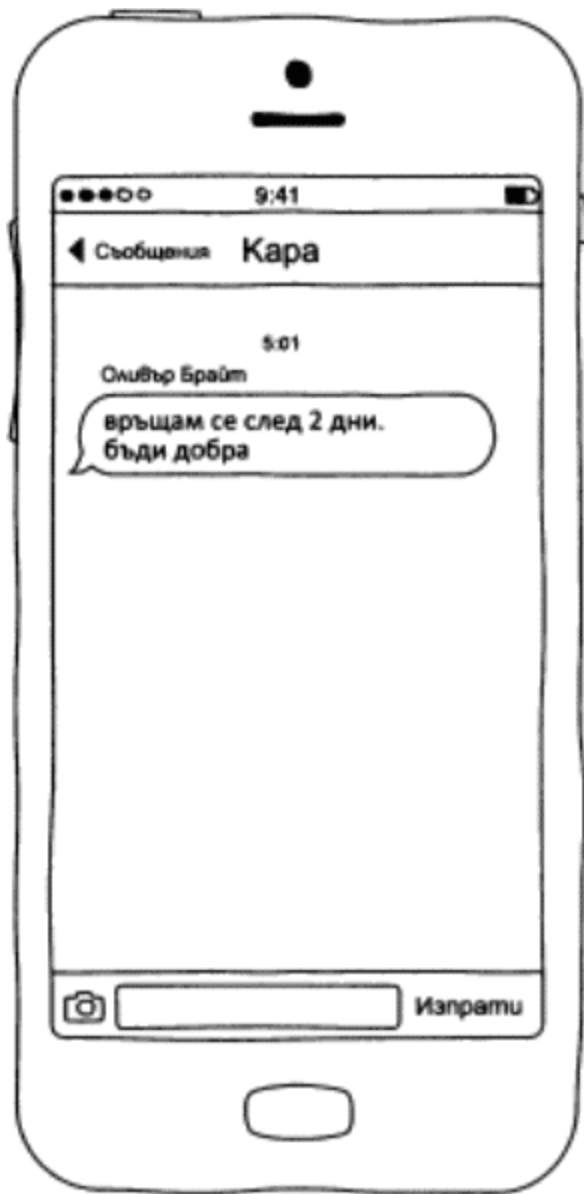
— Естествено, че съжалявам. Много лоши неща се случиха по време на онова пътуване. А когато родителите ми умряха, не можах да отида на погребенията им. Роза не знае нищичко за мястото, откъдето е дошла. — Тя въздъхва. — Не си жив, ако не съжаляваш за нищо.

За какво ще съжалявам аз? През главата ми преминават различни образи: мама сама в бялата ми стая, чудейки се къде са изчезнали всички, които е обичала някога. Мама сама наред една зелена поляна, вирайки се в гроба ми, в гроба на татко и на брат ми. Мама, която умира сам-самичка в онази къща.

Карла докосва ръката ми и аз безмилостно прогонвам всички тези образи от ума си. Не мога да понеса да мисля за това. Направя ли го, няма да съм в състояние да живея.

— Може би няма да се разболея — прошепвам.

— Точно така — отвърща тя и надеждата се разлива по тялото ми като вирус.

ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ, АКО ЛЕТИШ ЗА ПРЪВ ПЪТ

В: Кое е най-доброто средство за облекчаване на болката в ушите от промяната в налягането?

О: Дъвкане на дъвка. Както и целуване.

В: Кое е най-хубавото място — до прозореца, в средата или до пътеката?

О: Определено до прозореца. Светът е невероятна гледка от десет хиляди метра. Имайте предвид, че мястото до прозореца означава, че спътникът ви може да се окаже седнал до забележително словоохотлив досадник. Целуването (на спътника ви, не на досадника) помага и в тази ситуация.

В: Колко често се освежава въздухът в кабината?

О: Двайсет пъти на час.

В: Колко души могат да се завият с едно самолетно одеяло?

О: Двама. Не забравяйте да вдигнете облегалката за ръце и да се сгушите възможно най-близо за максимално покритие.

В: Как е възможно хората да са измислили нещо толкова невероятно като самолета и нещо толкова ужасно като атомната бомба?

О: Човешките същества са загадъчни и пълни с парадокси.

В: Да очаквам ли турбуленция?

О: Да. В живота на всеки понякога има и малко турбуленция.

БАГАЖНАТА ЛЕНТА

— Според мен багажните ленти са съвършената метафора за живота — заявява Оли, покачен на една от лентите, които не се движат.

И двамата нямаме чекиран багаж. Аз съм взела единствено малка раница с най-важното — четка за зъби, чисто бельо, пътеводител за Мауи и „Малкият принц“. Естествено, че трябва да го взема с мен. Възнамерявам да го прочета още веднъж, за да видя как се е променил смисълът на книгата.

— Кога го реши? — питам аз.

— Току-що. — Той е в настроение за шантави теории и само чака да го помоля да ми обясни малко по-подробно.

— Искаш ли да го обмислиш малко, преди да ме позабавляваш с обяснението си?

Той поклаща глава и скача пред мен.

— Бих искал да започна със *забавляването* още сега. Моля.

Великодушно му давам знак да продължи.

— Раждаш се. Мятат те на това щуро приспособление, наречено живот, което се върти ли, върти в кръг.

— В тази твоя теория хората са куфари, така ли?

— Да.

— Продължавай.

— Понякога изпадаш прекалено рано. Понякога си толкова повреден от другите куфари, стоварили се върху теб, че вече не действаш както трябва. Понякога те изгубват или те забравят и ти оставаш да се въртиш до безкрай.

— Ами онези, които си ги вземат?

— Те са обречени да водят най-обикновен живот в някой дрешник.

Аз отварям и затварям уста няколко пъти, без да знам откъде да започна.

Оли го приема като съгласие.

— Виждаш ли? Съвършено е. — Очите му се смеят насреща ми.

— Съвършено — повтарям, ала имам предвид него, не теорията му. Преплитам пръсти в неговите и се оглеждам наоколо. — Същото ли е, както си го спомняш?

Той вече е идвал тук веднъж, през една семейна ваканция, когато е бил на десет години.

— Не си спомням кой знае колко. Помня как татко каза, че нямало да им навреди да похарчат малко повече за първото впечатление.

Терминалът е осеян с посрещачки — хавайски жени в дълги рокли на цветя, вдигнали табелки за добре дошъл и преметнали около ръцете си гирлянди лей от лилави и бели орхидеи. Въздухът не мирише на океан, а на нещо индустриално, като самолетно гориво и почистващи препарати. Миризма, която бих могла да обикна, защото тя означава, че съм пътувала. Навсякъде около нас шумът ту се усилюва, ту отслабва, придружен от възклицания алоха, идващи както от посрещачите, така и от пристигащите. Като за първо впечатление не ми се струва лошо. Питам се как ли бащата на Оли е успял да живее на този свят досега, без да знае кое е ценното в него.

— В твоята багажна теория майка ти един от пострадалите куфари ли е?

Той кима.

— А сестра ти? От онези, които се губят и остават да се въртят до безкрай?

Той отново кимва.

— Ами ти?

— Като сестра ми.

— А баща ти?

— Той е багажната лента.

Аз поклащам глава.

— Не — отсичам и улавям ръката му. — Той не заслужава да получи всичко, Оли.

Притеснявам го. Той издърпва ръката си и се отдалечава мъничко, оглежда терминала.

— Ти, скъпа моя, имаш нужда от гирлянда — заявява и кимва на една посрещачка, която още не е видяла онези, които чака.

— Нямам — отвърщам аз.

— Напротив, имаш — настоява той. — Стой тук.

Отива при жената. Първоначално тя поклаща глава, но Оли настоява, както прави обикновено. Няколко секунди по-късно и двамата поглеждат към мен. Махвам им, за да докажа, че съм мила и дружелюбна, от онези, на които би поискал да дадеш безплатна гирлянда.

Жената отстъпва и Оли се завръща победоносно. Протягам ръце, за да я взема, но той я слага около врата ми.

— Знаеш ли, че по традиция тези гирлянди са се давали единствено на кралски особи — казвам, цитирайки пътеводителя.

Оли събира косата ми в шепите си и ме погалва по шията, преди да остави гирляндата да падне на мястото си.

— Че кой не го знае, принцесо?

Аз си играя с цветния наниз; струва ми се, че част от красотата му се е прехвърлила върху мен.

— Mahalo nui loa — казвам. — Означава „много ти благодаря“.

— Изчела си онзи пътеводител от кора до кора, нали?

Аз кимвам.

— Ако имах куфар — казвам, — щях да го обичам. Щях да го опаковам в найлон, когато пътувам. Щях да го облепя със стикери от всички места, които съм посетила. И видех ли го да се задава върху лентата, щях да го сграбча с две ръце, щастлива, че е с мен, защото то щеше да означава, че приключенията ми наистина може да започнат.

Той ме поглежда, скептик, комуто току-що са поднесли ако не доказателство, то поне възможността за съществуването на Бог. Взема ме в ръцете си и ние се прегръщаме с всички сили, лицето му — заровено в косата ми, а моето — притиснато в гърдите му, така че между телата ни не може да се процеди дори най-тънкия лъч светлина.

— Недей да умираш — казва той.

— Няма — отвръщам аз.

РЕЧНИКЪТ НА МАДЕЛИН

обещание, *същ.*, мн.ч. -я, 1. Лъжата, която искаш да удържиш.
[2015, *Уитиър*]

ТУК И СЕГА

Според пътеводителя остров Мауи е с формата на глава. Таксито ни повежда през шията, проследява линията на челюстта, минава по брадичката, устата, носа и стига чак до широкото чело. Запазила съм стая в хотел „Ка’ана-пали“, който от географска гледна точка се намира в черепа, точно зад линията на косата.

Правим един завой и най-неочаквано океанът изниква от лявата страна на пътя. Едва ли е на повече от десет метра.

Огромната му безкрайност е потресаваща. Той се излива от края на света.

— Не мога да повярвам, че съм пропуснала всичко това — казвам аз. — Че съм пропуснала целия този свят.

Оли поклаща глава.

— Само по едно нещо наведнъж, Мади. Сега сме тук.

Поглеждам към очите му с цвят на океан и ето че се давя, заобиколена отвсякъде от вода. Толкова много неща трябва да видя, че ми е трудно да реша на кое да обърна внимание. Светът е прекалено голям и аз нямам достатъчно време, за да го видя.

Оли отново разчита мислите ми.

— Искаш ли да спрем и да разгледаме?

— Да, моля.

Той пита шофьора на таксито дали има нещо против да отбие и мъжът отвърща, че няма проблем. Знае едно хубаво място съвсем наблизо, парк с място за пикник.

Слизам от колата още преди двигателят да е угаснал. За да стигна до водата, трябва да се спусна по един полегат склон и да прекося пясъка.

Оли остава зад мен.

Океанът.

Той е по-син, по-голям и по-развълнуван, отколкото съм си го представяла. Вятърът разпилява косата ми, праща пясък и сол по кожата ми, нахлува в носа ми. Изчаквам да сляза от хълма, преди да си

сваля обувките. Навивам крачолите на дънките си толкова високо, колкото е възможно. Пясъкът е горещ и сух, и сипкав. Разлива се като водопад над стъпалата ми и се плъзга между пръстите ми.

Когато се приближавам до водата, той се променя. Сега залепва за стъпалата ми, обгръщайки ги като втора кожа. На самия край на водата отново се променя и се превръща във втечнено кадифе. Краката ми оставят отпечатъци в меката смес.

Най-сетне стъпалата ми навлизат в прииждащата вода, а после глезените, прасците ми. Спирам едва когато водата стига до коленете ми и започва се просмуква в дънките ми.

— Внимавай — извиква Оли някъде зад мен.

Не съм сигурна какво има предвид. Да внимавам, защото може да се удавя? Да внимавам, защото може да се разболея? Да внимавам, защото, станеш ли веднъж част от света, той става част от теб?

Тъй като вече няма никакво съмнение. Аз съм в света.

И светът е в мен.

РЕЧНИКЪТ НА МАДЕЛИН

океан, *същ.*, мн.ч. -и, 1. Онази безкрайна част от теб, която никога не си познал, но която винаги си подозирал, че съществува. [2015, *Уитиър*]

ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ, АКО БЪДЕ НАМЕРЕНА

Хотелът ни е на самия бряг и от малкото открито фоайе можем да видим и да помиришем океана. Посрещат ни с aloha и още гирлянди. Оли ми дава и своята, така че сега около врата ми са преметнати цели три. Пиколо в ярка жълто-бяла хавайска риза предлага да се погрижи за несъществуващия ни багаж. Оли подхвърля нещо за това, как багажът ни ще пристигне по-късно, и ние го заобикаляме, преди да е успял да ни попита още нещо.

Аз побутвам Оли към рецепцията и му давам документите ни.

— Добре дошли в Мауи, господин и госпожа Уитиър — поздравява ни жената зад рецепцията.

Оли не я поправя. Вместо това ме притегля към себе си и ме целува звучно по устните.

— Mahalo nui loa — отвърща, широко ухилен.

— Ще останете при нас за... две ноци.

Оли ме поглежда за потвърждение и аз кимвам.

Няколко натискания по клавиатурата и жената ни уведомява, че макар все още да е рано, стаята ни е готова. Подава ни ключа и карта на мястото и ни обяснява за безплатната континентална закуска на шведска маса.

— Приятно изкарване на медения месец! — Тя ни намига и ни отправя.

* * *

Стаята е малка, съвсем малка и е украсена в същия стил, както и фоайето — с мебели от тиково дърво и големи картини на тропически цветя. Балконът ни (наричан lanai) гледа към малка градинка и паркинг.

Застанала в средата на стаята, аз се завъртам на триста и шейсет градуса и виждам всичко необходимо за един временен дом — телевизор, малък хладилник, огромен дрешник, бюро и стол. Отново се завъртам на триста и шейсет градуса, опитвайки се да разбере какво липсва.

— Оли, къде са леглата ни? Къде ще спим?

За миг той изглежда объркан, но после забелязва нещо.

— О, имаш предвид това? — Приближава се до онова, което аз сметнах за огромен дрешник, стисва две дръжки близо до върха и дръпва, разкривайки леглото. — Voilà. Истинско олицетворение на съвременна, спестяваща място ефективност. Връх на стила и комфорта, на удобството и практичността. Представям ти леглото „Мърфи“.

— Кой е Мърфи? — питам, все още изненадана, че от стената изскочи легло.

— Изобретателят на това легло — отвръща той и ми намига.

Сега, когато леглото е спуснато, стаята ми се струва още по-малка. И двамата се вираме в него по-дълго, отколкото е необходимо. Най-сетне Оли се обръща към мен. Аз се изчервявам още преди да е проговорил:

— Само едно легло. — Гласът му е неутрален, но не и очите. Погледът им ме кара да се изчервя още повече.

— Е — казваме и двамата едновременно и се размиваме неловко и смутено, а после се смеем на себе си, задето се чувстваме неловко и смутено.

— Къде е онзи пътеводител? — Той най-сетне откъсва очи от моите и демонстративно се оглежда из стаята. Взема раницата ми и започва да рови в нея, но вместо пътеводителя изважда „Малкият принц“.

— Мислех, че си взела само най-важното — закача ме и размахва книгата във въздуха. След това се покатерва на леглото и започва да подскача в средата му. Пружините на „Мърфи“ шумно се възпротивяват. — Това не беше ли най-най-любимата ти книга? — Обръща я в ръцете си. — Четохме я през втората година в гимназията. Почти съм сигурен, че не я разбрах.

— Трябва да опиташ отново. Смисълът се променя с всяко ново четене.

Той свежда поглед към мен.

— И колко пъти си...

— Няколко.

— Повече или по-малко от двайсет?

— Е, добре, повече от няколко.

Усмивва се широко и отгръща корицата.

— „Собственост на Маделин Уитиър“. — Прелиства заглавната страница и продължава да чете. — „Възнаграждение, ако бъде намерена. Гмуркане с шнорхел заедно с мен (Маделин) край Молокини, за да видим официалната риба на Хаваите — хумухумунукунукуапуа’а. Посещение заедно с мен (Маделин) в антикварна книжарница.“

Преставя да чете на глас и продължава наум.

— Кога си го написала? — пита най-сетне.

Опитвам да се покатеря на леглото, но спирам, когато стаята се завърта около мен. Опитвам отново и ново завиване на свят ме кара да изгубя равновесие.

Обръщам се и сядам с гръб към него. Сърцето ми се свива толкова болезнено в гърдите, че дъхът ми спира.

Оли начаса се озовава до мен.

— Мад, какво има? Какво не е наред?

О, не. Още не. Не съм готова.

— Зави ми се свят — отвръщам. — И стомахът ми...

— Трябва ли да отидем в болницата?

В отговор стомахът ми се обажда силно и продължително.

Вдигам очи към Оли.

— Мисля, че съм...

— Гладна — казваме и двамата едновременно.

Глад.

Ето какво изпитвам. Не се разболявам. Просто съм гладна.

— Умирам от глад — казвам. През последните двайсет и четири часа не съм сложила в уста нищо друго, освен зальк чилакилес и шепа от ябълковите парчета на сестра Зло.

Оли започва да се смее и се строполява по гръб на леглото.

— Толкова се страхувах, че нещо във въздуха ще те убие. — Притиска очи с длани. — А вместо това ти ще умреш от глад.

Никога досега не съм била толкова гладна. Обикновено всеки ден чинно си изяждам трите яденета и двете закуски в определеното

време. Карла твърдо вярва в доброто хранене. „Празен корем, празна глава“, казва тя.

Отпускам се назад и се присъединявам към смеха му.

Сърцето ми отново се свива, но аз не му обръщам внимание.

ПО СЛЕДИТЕ НА НАМЕРЕНОТО ВРЕМЕ

След като хапваме нещо, се чувствам много по-добре. Трябват ни плажни принадлежности, а според Оли — и сувенири, така че се отбиваме в място, удобно наречено „Сувенирен и общ магазин на Мауи“. Не мисля, че някога съм виждала толкова много неща. Чувствам се замаяна от това изобилие. Огромни купчини тениски и шапки, на които пише „Мауи“ или „Алоха“ или някаква разновидност на двете. Дълги редици със закачалки, от които висят рокли на цветя в почти всички багри. Безброй въртящи се стойки с дреболии: ключодържатели, малки чашки, магнити. Цяла една от тях е посветена само на ключодържатели с формата на дъски за сърф, върху които са написани най-различни имена, подредени по азбучен ред. Опитвам се да намеря „Оливър“ или „Маделин“, или пък „Оли и Мади“, но няма такива.

Оли се приближава зад мен и обвива ръка около кръста ми. Застанала съм пред цяла стена календари с голи до кръста сърфисти. Не бих казала, че са непривлекателни.

— Започвам да ревнувам — прошепва в ухото ми и аз се размивам и го погалвам по ръката.

— И с основание. — Посягам към един от календарите.

— Не възнамеряваш...

— За Карла — обяснявам.

— Да бе, да.

— Ти какво си взе? — Облягам глава на гърдите му.

— Гердан от мидени черупки за мама. Пепелник от ананас за Кара.

— Защо хората купуват всички тези неща?

Той ме притиска малко по-плътно до себе си.

— Не е кой знае каква загадка. Правим го, за да не забравим да си спомняме.

Обръщам се в прегръдките му, мислейки си колко бързо започват да се превръщат в любимото ми място на света. Познато, непознато, успокояващо и вълнуващо едновременно.

— Ще го взема за Карла — заявявам и размахвам календара. — Както и ядки от макадамия, покрити с шоколад. И една от тези рокли за мен.

— А за майка ти?

Какъв сувенир да избереш за майката, която те е обичала цял живот, която се е отказала от света заради теб? Която може би никога вече няма да видиш? Нищо не е достатъчно добро.

Мислите ми се връщат към старата фотография на семейството ни на Хаваите. Нямам никакви спомени за това време, никакъв спомен, че съм била на онзи плаж заедно с нея, с татко и с брат ми, но тя има. Има спомени за мен, спомени за един живот, които аз нямам.

Отдръпвам се от Оли и продължавам да се разхождам из магазина. На осемнайсет години много тийнейджъри вече са се отделили от родителите си. Напускат дома, имат свой живот, създават си свои спомени. Но не и аз. С мама делим едно и също затворено пространство и дишаме един и същи пречистен въздух от толкова отдавна, че ми се струва странно да съм тук без нея. Странно е да си създавам спомени, от които тя няма да е част.

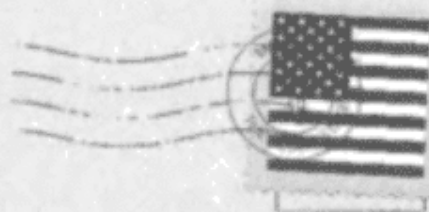
Какво ли ще стори, ако не се прибера у дома? Дали ще скъта всичките си спомени за мен? Дали ще ги вади един по един, ще ги разглежда и ще ги преживява отново и отново?

Искам да ѝ дам нещо от това време, моето време без нея. Нещо, което да ѝ напомня за мен. Намирам стойката с традиционни пощенски картички и ѝ казвам истината.

О, как
ми се иска
да си тук.

Традиционните топански стълбове
тук са местни фигури, затоа
иногда се се използват за
прогонване на злите духове

Мама

304 Папийон Уей

Лос Анджелис 90036

Калифорния

БАНСКИЯТ КОСТЮМ

Вероятно трябваше да премеря банския, преди да го купя. Не че не ми става. Прилепва ми като втора кожа. Наистина ли се очаква да се покажа на обществено място облечена толкова оскъдно?

В банята съм и местя поглед между тялото си и отражението му в огледалото. Банският е цял — яркорозов и с тънки презрамки. Розовото е толкова ярко, че придава цвят на бузите ми. Изглеждам зачервена, като румено лятно момиче, чието място е под слънцето.

От влагата косата ми е още по-бухнала. Прибирам я в дълга плитка, за да я обуздая, а после отново поглеждам към прозореца. Единственият начин да омекотя ефекта от банския костюм е да сложа още нещо отгоре, може би дори всичките ми дрехи. Отново оглеждам тялото си. С това нещо върху себе си не може да се отрече, че имам гърди и крака. Всичките ми части като че ли са в правилните пропорции и на правилното място. Извивам се, за да се уверя, че дупето ми е покрито, и то наистина е... едва-едва. Какво ли бих видяла в огледалото, ако бях нормално момиче? Дали бих си помислила, че съм прекалено дебела или пък прекалено слаба? Може би нямаше да харесам бедрата си, кръста си, лицето си? Дали щях да имам проблеми с тялото си? Сега единственият проблем, който имам с него, е, че искам друго, което да работи както трябва.

Оли чука на вратата.

— Да не се гмуркаш с шнорхел там вътре?

Рано или късно ще ми се наложи да изляза от тази баня, ала съм прекалено нервна. Дали и Оли ще реши, че всичките ми части са на правилното място?

— Всъщност дълбоководен риболов. — Гласът ми потреперва едва забележимо.

— Фантастично. Ще имаме суши за...

Отварям вратата рязко, сякаш махам лепенка от рана.

Оли млъква. Очите му бавно се спускат от лицето до пръстите на краката ми и още по-бавно се връщат обратно.

— По бански си. — Очите му се спират върху кожата между шията и гърдите ми.

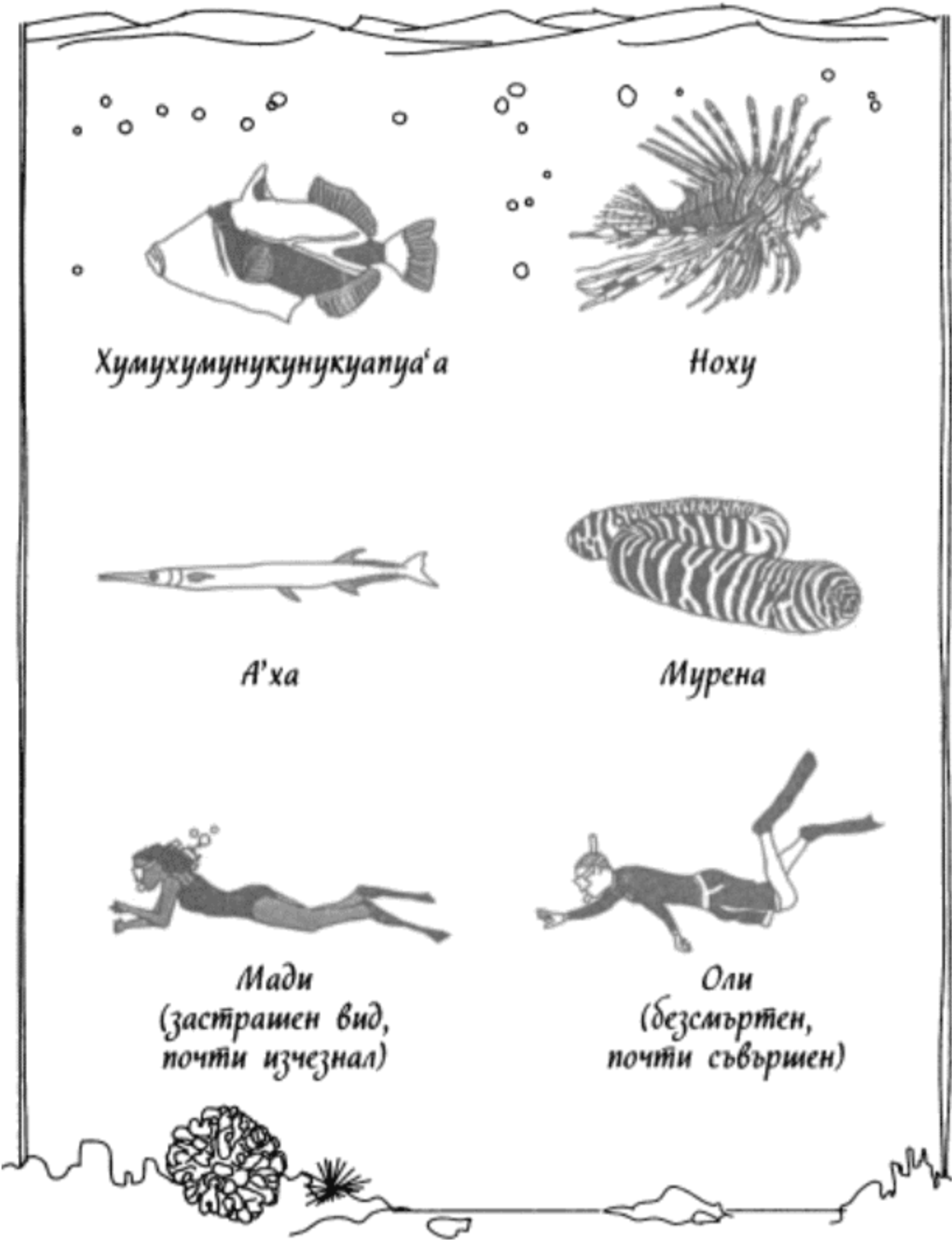
— Да. — Поглеждам в очите му и онова, което виждам там, ме кара да се чувствам така, сякаш не нося никакви дрехи. Сърцето ми забива учестено и аз си поемам дълбоко дъх, опитвайки се да го успокоя. Безуспешно.

Дланите му се плъзват по ръцете ми и бавно ме притеглят към него. Когато се озоваваме достатъчно близо, той опира чело в моето. Очите му са син огън.

Изглежда така, сякаш умира от глад, сякаш е готов да ме погълне наведнъж.

— Този бански — започва той.

— ... е малък — довършвам аз.

Хумухумунукунукуапуа'а

Ноху

А'ха

Мурена

Мади
(застрашен вид,
почти исчезнал)

Оли
(безсмъртен,
почти свършен)

СКОК

Изненадвам Оли, като веднага скачам във водата. Казва, че съм като малко дете, което се хвърля с главата напред във всичко, понеже не знае достатъчно, за да се страхува. Досущ като малко дете, аз му се изплзвам и навлизам още по-дълбоко във водата със спасителната ми жилетка.

Намираме се на полуостров Черната скала, наречен така заради вулканичните скали, които стигат до самия плаж и се издигат високо към небето. Във водата те оформят полумесец, който успокоява вълните и образува коралов риф, който е съвършен за гмуркане. Според гида от туристическата компания мястото е популярно и сред любителите на скалното гмуркане.

Водата е студена и солена, и невероятна и аз си казвам, че в някой предишен живот може би съм била русалка. Русалка-астронавт-архитект. Благодарение на плавниците и спасителната жилетка се нося на повърхността. Отнема ми само няколко минути, докато свикна да дишам през маската. Усиленият звук от собственото ми дишане ми действа умиротворяващо и странно еуфорично. Всяко поемане на въздух ме уверява, че съм повече от жива. Аз живея.

Веднага виждаме хумухумунукунукуапуа'а. Всъщност виждаме истинско изобилие от тях. Вероятно причината те да бъдат официалната риба на Хаваите е това, че са толкова много. Повечето риби са се струпали около кораловия риф. Никога досега не съм виждала толкова наситени цветове, не просто синьо и жълто, и червено, а най-наситеното синьо, най-яркото жълто, най-пламтящото червено, които можете да си представите. Встрани от коралите, слънчевите лъчи оформят четвъртити колонии от светлина във водата. Пасажи сребърни риби се стрелкат насам-натам в съвършен синхрон.

Хванати за ръце, ние навлизаме още по-навътре и виждаме плъзгащи се скатове, които приличат на огромни птици с бели коремни. Виждаме две гигантски морски костенурки, които сякаш не плуват, а летят. С ума си знам, че няма да ни наранят. Ала те са толкова големи,

така у дома си в този воден свят (за разлика от мен), че неволно спирам, за да не привлече вниманието им.

Бих могла да остана тук цял ден, но накрая Оли ме издърпва на сушата. Не иска обедното слънце да ни изгори... и по-точно — да изгори мен.

Връщаме се на брега и се подсушаваме в сянката на едно дърво. Усещам очите на Оли върху себе си, когато си мисли, че не забелязвам, но пък и аз правя същото — тайничко го зяпам. Той е само по бански гащета и най-сетне мога да видя стегнатите гладки мускули на раменете, гърдите и корема му. Искам да запамята пейзажа на тялото му с ръцете си. Потръпвам и се увивам в хавлията. Оли го разтълкува погрешно и се приближава, за да наметне раменете ми със своята кърпа. Кожата му ухае на океан и още нещо, нещо неопределимо, което го прави Оли. Слисвам сама себе си с желанието да докосна гърдите му с език, да вкуся слънцето и солта върху кожата му. С усилие откъсвам очи от тялото му и ги вдигам към лицето му. Той ги избягва и ме обвива плътно в хавлията, така че не се вижда нито късче от кожата ми, а после отстъпва назад. Струва ми се, че се възпира.

Сигурна съм, че не искам да го прави.

* * *

Оли поглежда към скалите, откъдето разни хора, най-вече тийнейджъри, скачат в океана.

— Искаш ли да се хвърлиш от голяма скала? — пита той, а очите му искрят.

— Не мога да плувам — напомням му.

— Малко удавяне никому не е навредило — отвърща момчето, което веднъж ме предупреди, че морето е сурово и безпощадно.

Улавя ме за ръка и двамата се втурваме към скалите. Отблизо приличат на вкоравена черна гъба за баня. Те са остри под стъпалата ми и се забавям, търсейки къде да стъпя на всяка крачка, но в крайна сметка стигаме до върха.

Оли няма търпение да скочи. Дори не спира, за да се полюбува на гледката.

— Заедно? — пита и поглежда към искрящата вода.

— Следващия път — отвърщам.

Той кима.

— Аз ще скоча пръв. Няма да позволя да се удавиш.

След това се хвърля от скалата и прави пълно салто, преди да се вреже като стрела във водата. Няколко секунди по-късно се показва на повърхността и ми маха. Аз му помахвам в отговор, а после затварям очи, за да преценя положението, защото да скоча от скала ми се струва повратен момент, преди който не е зле да прецениш положението. Колкото и да е странно, установявам, че не искам да се замислям особено. Също като Оли, искам просто да скоча. Потърсвам лицето му във водата и виждам, че ме чака. Като се има предвид какво може би крие бъдещето ми, да скоча от една скала не изглежда чак толкова страшно.

Далеч

от

отъпкания

път

**СКАЛНО
ГМУРКАНЕ**

Ето какво се случва, когато спочите от десетметрова скала в Тихия океан с краката напред, махайки треснаво с ръце. Падането е толкова вълнуващо, че трябва да пищите чак до долу. Водата ви перва болезнено през стъпалата, а после нахлува в носа ви, солена и студена. Под повърхността е тъмно, защото очите ви са затворени; тихо, с изключение на водата, втурнала се да запълни временния вакуум, оставен от тялото ви; студено, с изключение на топлата въздушна яма, която морето прави за вас. Отнема ви по-дълго да изплувате на повърхността, отколкото очаквате, и има един миг, в който ви се струва, че сте на друга планета или пък никъде. А след това се показвате на повърхността, водата се отцежда от носа и очите ви и вие сте просто още едно малко създание в големия необятен свят.

ЗАК

Когато се връщаме в хотела, Оли се обажда на своя приятел Зак от телефона в стаята ни. Половин час по-късно Зак се появява на прага.

Той има тъмна жълтеникавокафява кожа, коса на огромни расти и усмивка, която е едва ли не прекалено голяма за лицето му. Начаса започва да свири на въображаема китара и да си пее песен, която не съм чувала. Оли се усмихва до уши. Зак тръска драматично глава, докато „свири“ и косата му се движи в ритъма на „музиката“.

— Зак! — казва Оли и го прегръща.

Двамата шумно се пляскат по гърбовете.

— Сега съм Закария.

— Откога? — пита Оли.

— Откакто реших да стана рок бог. Закария като...

— Месия — обаждам се аз, схванала шегата.

— Точно така! Гаджето ти е по-умно от теб.

Изчервявам се и поглеждам към Оли, който също е пламнал.

— Е, това беше страшно сладко. — Зак се размива и отново подръпва невидимите струни на китарата си. Смехът му прилича на този на Карла — без никакво смущение, мъничко прекалено силен и преливащ от радост. В този миг тя отчаяно ми липсва.

Оли се обръща към мен.

— Мади, това е Зак.

— Закария.

— Мой човек, няма да те наричам така. Зак, това е Мади.

Зак поема ръката ми и я целува лекичко.

— Фантастично е да се запознаем, Мади. Толкова много съм слушал за теб, но не вярвах, че си истинска.

— Няма нищо — отвърщам и поглеждам ръката си там, където той я целуна. — Има дни, в които не съм истинска.

Той отново се размива прекалено силно и аз се размивам заедно с него.

— Прекрасно — намесва се Оли. — Да действаме. Мади има среща с едно локо моко.

Локо моко представлява планина от ориз, увенчана с кюфте, залято с кафяв сос, и две пържени яйца. Зак ни завежда на късен обяд в един ресторант. Намираме си маса навън, океанът е само на стотина метра от нас.

— Това място е върхът — казва Зак. — Всички местни ядат тук.

— Каза ли най-сетне на родителите ти? — пита Оли между хапките.

— За това, че ще стана рок звезда, или за това, че съм гей?

— И двете.

— Не.

— Ще се почувстваш по-добре, когато излезе наяве.

— Несъмнено, само че нивото на трудност е доста високо.

Зак ме поглежда.

— Родителите ми вярват само в три неща — семейството, образованието и здравата работа. Под „семейство“ имам предвид един мъж, една жена, две деца и куче. Под „образование“ имам предвид четири години в колеж, а под „здрава работа“ нямам предвид нищо, свързано с изкуството. Или надежди. Или мечти да стана рок звезда.

Той отново поглежда към Оли и кафявите му очи са по-сериозни отпреди.

— Как да им кажа, че първородният им син иска да бъде афроамериканският Фреди Меркюри?

— Не може да не подозират — казвам аз. — Поне това за рок звездата. Косата ти има четири различни оттенъка на червеното.

— Според тях това е просто фаза.

— Може да им напишеш песен.

Смехът му отеква високо.

— Харесваш ми — казва той.

— И аз те харесвам — отвъръщам. — Би могъл да наречеш песента „Тази круша падна много, много, много далеч от дървото“.

— Дори не съм сигурен, че съм круша — смее се Зак.

— Много сте забавни. — Оли почти се усмихва, но очевидно е притеснен. — Мой човек, ще ми заемеш ли телефона си?

Зак му го подава и Оли начаса започва да пише нещо.

— Какво става при теб? Баща ти още ли е същият задник?

— Да не си мислил, че това ще се промени? — Изобщо не вдига поглед от телефона.

— Предполагам, че не. — Гласът на Зак прозвучава като свиване на рамене. Колко ли знае за семейството на Оли? Баща му е много повече от задник.

— Ами ти, Маделин? Какъв е проблемът с твоите родители?

— Само аз и мама сме.

— Въпреки това. Все трябва да има някакъв проблем.

Мама. Почти не съм мислила за нея. Трябва да е смазана от тревога.

— Е, според мен всеки си има някакъв проблем, не е ли така? Ала мама е интелигентна, силна и винаги ме поставя на първо място.

Знам, че съм ги изненадала, защото никой от тях не продумва.

Оди вдига поглед от телефона на Зак.

— Трябва да й кажеш, че си добре, Мад.

Подава ми телефона и се отправя към тоалетната.

От: Маделин Ф. Уитиър

До: genericuser033@gmail.com

С теб ли е дъщеря ми? Добре ли е?

От: Маделин Ф. Уитиър

До: genericuser033@gmail.com

Знам, че е с теб. Ти не разбираш колко е болна.

Върни я у дома.

От: Маделин Ф. Уитиър

До: genericuser033@gmail.com

Знам къде сте и идвам със следващия полет. Ще бъда там още на сутринта. Моля те, грижи се за нея.

Спирам да чета, притискам телефона до гърдите си и затварям очи. Изпълват ме едновременно вина, негодувание и паника. При вида на тревогата и болката ѝ ми се прииска да отида при нея и да я уверя, че съм добре. Част от мен иска да ѝ позволи да продължи да се грижи за мен.

Ала една друга, по-нова част не е готова да се откаже от света, който едва сега започвам да опознавам. Негодувам, че е влязла в личната ми поща. Негодувам, че сега двамата с Оли ще имаме по-малко време, отколкото предполагам.

Очите ми явно остават затворени прекалено дълго, защото Зак пита дали съм добре.

Отварям очи и отпивам глътка сок от ананас, кимайки със сламката в уста.

— Не, сериозно. Добре ли си? Оли ми каза...

— Казал ти е, че съм болна.

— Да.

— Добре съм — отвърщам и си давам сметка, че наистина го мисля. Чувствам се добре. Повече от добре.

Отново поглеждам към телефона. Трябва да кажа нещо.

От: genericuser033@gmail.com

До: Маделин Ф. Уитиър

Моля те, мамо, не се тревожи. И моля те, недей да идваш тук. Наистина съм добре, а и това е моят живот. Обичам те. Ще се видим скоро.

Натискам бутона за изпращане и подавам телефона на Зак. Той го прибира в джоба си и ме изглежда продължително.

— Е, наистина ли си купила хапчета от интернет?

Все още съм прекалено разтърсена от имейлите на мама и от тревогата, че двамата с Оли няма да имаме достатъчно време, за да бъдем заедно, и не мога да понеса лъжата си, излязла от неговата уста. Правя точно това, което не бива да правите, когато лъжете някого. Избягвам да срещна погледа му. Размърдвам се неспокойно и се изчервявам.

Отварям уста, за да обясня, ала не излиза никакво обяснение.

Докато най-сетне срещна погледа му, той вече се е досетил каква е истината.

— Ще му кажеш ли? — питам го.

— Не. Толкова отдавна лъжа за себе си. Знам какво е.

Залива ме облекчение.

— Благодаря ти.

Той просто кимва.

— Какво ще се случи, ако кажеш на родителите ти?

— Ще се опитат да ме накарат да избирам — отговаря той незабавно. — А аз няма да избира тях. А така всички печелят.

Обляга се в стола си, пръстите му подръпват струните на невидима китара.

— „Ролинг Стоунс“ ще ме прощават, но първият ми албум ще се казва „Между рокендрола и наковалнята“. Какво ще кажеш?

Аз се размивам.

— Ужасно е.

Той отново става сериозен.

— Може би да пораснеш означава да разочароваш онези, които те обичат.

Не е въпрос, пък и аз нямам отговор.

Обръщам глава и гледам как Оли идва към нас.

— Добре ли си? — пита, преди да ме целуне по челото, по носа, по устните.

Решавам да не му казвам за предстоящото посещение на мама. Просто ще използваме максимално времето, с което разполагаме.

— Никога през живота си не съм се чувствала по-добре — отвърщам, благодарна, че поне за това не се налага да лъжа.

ЛЕГЛОТО „МЪРФИ“

Докато се приберем в хотела, следобедът доста е напреднал. Оли включва всички лампи и вентилатора на тавана, а после се хвърля върху леглото.

Опитва първо едната, а после и другата половина.

— Аз съм от тук — заплюва си той лявата страна, която е по-близо до вратата. — Винаги спя отляво. За твоє сведение. За в бъдеще. — Сяда в леглото и се опира с длани на матрака. — Помниш ли как по-рано казах, че леглата „Мърфи“ били възплъщение на удобството? Връщам си думите назад.

— Притесняваш ли се? — избъбрям аз. Запалвам лампата на нощното шкафче от дясната страна.

— Не — отвръща той прекалено бързо. След това се претъркулва, тупва на пода и остава там.

Аз сядам от моята страна и подскачам за проба. Матракът изскърцва негодуващо.

— Защо винаги си отляво, когато спиш сам? — Вдигам крака и се изтягам на леглото. Има право. Неописуемо неудобно е.

— Може би съм в очакване — отвръща той.

— На какво?

Не отговаря, така че аз се претъркулвам, за да го погледна. Лежи по гръб, закрил очите си с ръка.

— На компания.

Изчервявам се и отдръпвам глава.

— Ти си безнадежден романтик — казвам.

— Да бе.

Умълчаваме се. Над нас вентилаторът бръмчи тихичко и върти горещия въздух из стаята. През вратата долитат звън на асансьори и приглушени гласове.

Само преди няколко дена дори един-единствен ден навън ми се струваше достатъчно, ала сега, когато го получих, искам още. Не съм сигурна дали ще ми стигне дори вечността.

— Да — обажда се Оли след известно време. — Притеснен съм.

— Защо?

Поема си въздух, който не чувам да изпуска.

— Към никого не съм изпитвал това, което изпитвам към теб. — Не го казва тихичко. Всъщност казва го може би дори прекалено силно и забързано, сякаш думите от доста време са напирали да се излеят навън.

Надигам се на лакти, отново се отпускам и пак сядам. За любов ли говорим?

— Аз също никога не съм изпитвала нищо такова — прошепвам.

— Но при теб е различно. — В гласа му се долавя раздражение.

— Защо? Как?

— При теб всичко е за първи път, Мади, но с мен не е така.

Не разбирам. Само защото е за първи път не го прави по-малко истинско, нали? Дори Вселената има начало.

Той се умълчава. Колкото повече се замислям над думите му, толкова повече се разстройвам. Ала после си давам сметка, че не се опитва да пренебрегне или омаловажи чувствата ми. Просто се страхува. Ами ако с моята липса на каквито и да било възможности съм го избрала като единствения възможен вариант?

Поема си дъх.

— С разума си знам, че и преди съм се влюбвал, и все пак ми се струва, че не е така. Да съм влюбен в теб, е различно от първия път. То е едновременно като първи, последен и единствен път.

— Оли — отвърщам аз. — Уверявам те, че познавам собственото си сърце. То е едно от малкото неща, които не са напълно нови за мен.

Той се покатерва на леглото и протяга ръка. Аз се сгушвам в него и слагам глава в местенцето с формата на Мади между шията и рамото му.

— Обичам те, Мади.

— Обичам те, Оли. Обичах те още преди да те познавам.

Унасяме се в сън, сгушени един в друг, без да говорим, оставили света да шумоли тихичко около нас, защото в този миг всички думи са излишни.

ВСИЧКИ ДУМИ

Събуждам се бавно и лениво, докато не си давам сметка какво сме направили. Поглеждам часовника. Спали сме повече от час. Не ни остава почти никакво време, а ето че сме прекарали част от него в сън. Отново поглеждам часовника. Десет минути, за да си вземем душ, и още десет, за да си намерим съвършеното местенце на плажа и да гледаме как нашият пръв и последен ден умира.

Разтърсвам Оли, за да го събудя, и се втурвам да се облека. Пъхам се в роклята си с универсален размер. Няма размер, защото полата се разширява, а горната част е от ластична материя и в нея може да се побере почти всеки. Този път не прибирам косата си — оставям я да прави каквото поиска и тя се разпилява, бухнала и къдрава, по раменете и гърба ми. В огледалото кожата ми сияе с топъл кафяв цвят, а очите ми греят.

Въплъщение на самото здраве.

Оли седи върху парапета на балкона. Изглежда опасно, въпреки че стиска парапета с две ръце. Напомням си колко добре владее тялото си.

Когато ме вижда, той се усмихва, дори повече от това. Отново е Оли и не-Оли, пронизващите му очи не се откъсват от мен, докато се приближавам. Усещам всеки наелектризиран нерв в тялото си. Как успява да го направи само с един поглед? Дали и аз имам същия ефект върху него? Спирам до плъзгащата се врата и го оглеждам. Облечен е с впитата черна тениска, черни шорти и черни сандали. Ангелът на смъртта във ваканция.

— Ела тук — казва и аз се намествам между краката му.

Той замръзва и още по-здраво се вкопчва в парапета. Вдъхвам свежото му ухание и вдигам поглед. Очите му са бистро, лятно синьо езеро, чието дъно не мога да видя. Докосвам устните му със своите. Той скача от парапета и ме притиска до една маса. Преди да разбере какво става, телата ни са долепени и той ме целува със стон. Отговарям му и ние се целуваме, докато не мога да дишам, докато

следващият ми дъх е един от неговите. Ръцете ми са върху раменете му, върху тила му, в косата му. Ръцете ми не знаят къде да спрат. Наелектризирана съм. Искам всичко и го искам наведнъж. Той прекъсва целувката ни и ето че си стоим там, поемайки си накъсано дъх, челата и носовете ни се докосват, ръцете му стискат хълбоците ми прекалено силно, дланите ми са долепени до гърдите му.

— Мади. — Очите му са въпрос и отговорът ми е „да“. Винаги щеше да бъде „да“.

— Ами залезът? — пита той.

Поклащам глава.

— Утре ще има друг.

Изглежда облекчен и аз не мога да потисна усмивката си. Повежда ме заднешком през вратата на балкона, докато сгъвките на коленете ми не опират в леглото.

Сядам. А после отново ставам. По-лесно бе да скоча от Черната скала, отколкото да направя това.

— Мади, не е нужно да го правим.

— Не. Искам го. Наистина го искам.

Той кимва, а после затваря очи, сякаш си е спомнил нещо.

— Трябва да ида да купя...

Поклащам глава.

— Аз взех.

— Какво взе? — пита той неразбиращо.

— Презервативи, Оли. Взех няколко.

— Взех няколко.

— Да. — Изчервявам се от главата до петите.

— Кога?

— В сувенирния магазин. Четиринайсет и деветдесет и девет. В онова място има всичко.

Той ме поглежда така, сякаш съм малко чудо, ала после усмивката му се превръща в нещо повече. Озовавам се по гръб, ръцете му подръпват роклята ми.

— Свали я, свали я — казва той.

Надигам се на колене и я измъквам през главата си. Потрепервам на топлия въздух.

— И тук имаш лунички. — Ръката му се плъзва по горната част на гърдите ми.

Свеждам поглед, за да се уверя, че е така, и ние се размиваме.

Той обвива ръце около голия ми кръст.

— Ти си всички прекрасни неща, събрани в едно.

— Ъ, ти също — отвърщам почти нечленоразделно. Всички думи в главата ми са изместени от една. — Оли.

Той издърпва тениската си през главата и тялото ми поема контрол над ума. Прокарвам пръсти по гладките корави мускули на гърдите му, докосвам долините между тях. Устните ми проследяват същия път, вкусвайки, милвайки. Той се отпуска по гръб, неподвижен, оставяйки ме да изследвам, и аз обсипвам с целувки целия пейзаж на тялото му, до пръстите на краката му и обратно нагоре. Поривът да го ухапя е неудържим и аз не се удържам. Ухапването го тласка отвъд ръба и той поема контрола. Тялото ми пламти там, където не усеща допира му, пламти и там, където го усеща.

Притиснати един в друг, ние се превръщаме в плетеница от ръце и крака, и тела. Той се привдига над мен, за миг оставаме притихнали, а после се сливаме в едно и започваме да се движим безмълвно. Станали сме едно и аз узнавам всички тайни на Вселената.

РЕЧНИКЪТ НА МАДЕЛИН

безкраен, *прил.*, 1. Състоянието, в което не знаеш къде свършва едно тяло и започва друго: *Радостта ни е безкрайна.* [2015, *Уитиър*]

ВИДИМИЯТ СВЯТ

Според теорията за Големия взрив Вселената възниква в единствен миг — космически катаклизъм, дал живот на черни дупки и кафяви джуджета, материя и тъмна материя, енергия и тъмна енергия. Той дава живот на галактики и звезди, луни и слънца, планети и океани. Трудно е да го обхване умът ни — идеята, че е имало време преди нас. Време преди времето.

В началото нямаше нищо. А после имаше всичко.

ТОЗИ ПЪТ

Оли се усмихва. Не престава да се усмихва. Дарява ме с всяка разновидност на усмивка, която съществува, и аз просто трябва да целуна тези усмихващи се устни. Една целувка води до още десет, докато целуването ни не е прекъснато от къркоренето на стомаха му.

Откъсвам се от него.

— Май трябва да сложим нещо в уста.

— Освен теб. — Той целува долната ми устна, а после я ухапва нежно. — Ти си вкусна, но не ставаш за ядене.

Сядам, притиснала одеялото до гърдите си. Не съм напълно готова отново да бъда гола, въпреки интимността ни. За разлика от мен, Оли изобщо не се срамува. Става с едно движение и тръгва из стаята чисто гол. Облягам се на таблата на леглото и го гледам как се движи, изтъкан от изящество и светлина. Вече не е ангел на смъртта.

Всичко е различно и едновременно с това — същото. Все още съм си Мади. Оли все още си е Оли. Ала и двамата сме нещо повече. Познавам го по един нов начин. И се чувствам позната.

Ресторантът е на самия плаж и масата ни гледа към океана. Късно е (девет часът), така че не можем да видим синята вода, единствено белите гребени на вълните, когато се разбиват в брега. Чуваме ги през музиката и бърбенето около нас.

— Мислиш ли, че има хумухуму в това менюменю? — закача ме Оли. Шегува се, че иска да опита от всички риби, които видяхме, докато се гмуркахме.

— Имам чувството, че едва ли предлагат официалната риба на щата — отвърщам.

И двамата умираме от глад след всичко, което правихме този ден, затова си поръчваме от всички предястия в менюто: поке (риба тон, маринована в соев сос), крокети с морски рак, скариди с кокос, кнедли с омар и свинско калуа. През цялото време не спираме да се докосваме.

Докосваме се между хапките храна и глътките ананасов сок. Той ме докосва по шията, по бузата, по устните. Аз докосвам пръстите му, ръцете му, гърдите му. Сега, след като сме се докосвали толкова интимно, не сме в състояние да престанем.

Преместваме столовете си, за да седим един до друг. Той държи ръцете ми в скута си или пък аз държа неговите в моя. Споглеждаме се и се смеем без причина. А всъщност не, не е без причина, а защото точно в този миг светът ни се струва невероятен. Това, че се срещнахме, че се влюбихме, че сме заедно, безкрайно надминава всичко, което сме вярвали, че е възможно.

Оли ни поръчва втора порция кнедли с омари.

— Страшно огладнявам от теб — изтананиква той и повдига вежди.

Докосва бузата ми и аз се изчервявам под ръцете му. Тази порция изяждаме по-бавно. Тя ни е последната. Може би ако просто си седим тук, ако не си признаваме, че времето минава, този прекалено съвършен ден никога няма да свърши.

Когато си тръгваме, сервитьорката ни поканва скоро отново да дойдем и Оли ѝ обещава, че ще го направим.

Оставяме светлините на ресторанта зад гърба си и се отправяме към притъмнелия плаж. Над нас облаци са скрили луната. Събуваме сандалите си, приближаваме се до ръба на водата и заравяме пръстите на краката си в изстиващия пясък. Нощните вълни се разбиват по-яростно и по-оглушително от дневните. Колкото по-надалеч отиваме, толкова по-малко хора виждаме, докато не започва да ни се струва, че сме оставили цивилизацията зад себе си. Оли ни повежда към по-сухата част на пясъка и си намираме местенце, където да седнем.

Взема ръката ми и целува дланта ѝ.

— Татко ни се извини първия път, когато я удари. — Изрича го на един дъх. Отнема ми миг, докато разбере за какво говори. — Плачеше.

Нощта е толкова тъмна, че по-скоро усещам, отколкото виждам, че поклаща глава.

— Събрахме се и четиримата и той каза, че съжaliaва. Каза, че никога няма да се повтори. Помня как Кара му беше толкова ядосана, че не искаше дори да го погледне. Тя знаеше, че е лъжец, но аз му повярвах. Мама — също. Помоли ни да забравим за случилото се.

Каза: „На баща ви му се струпа твърде много“. Каза, че му прощава и че ние трябва да сторим същото.

Оли ми връща ръката.

— Цяла година не я удари отново. Пиеше твърде много. Крещеше й. Крещеше по всички ни. Ала дълго време не й посегна отново.

Задържам дъх за миг и задавам въпроса, който отдавна искам да задам.

— Защо не го напусне?

Той изсумтява и гласът му става суров.

— Не си мисли, че не съм я питал. — Изляга се в пясъка и склучва ръце зад главата си. — Мисля, че ако я удряше по-често, тя щеше да го напусне. Ако беше само малко по-гаден, навярно най-сетне щяхме да си отидем. Ала той винаги се разкайва и тя винаги му вярва.

Слагам ръка на корема му, нуждая се от този допир. Мисля, че и той се нуждае от него, ала когато се надига, присвива колене до гърдите си и обляга лакти на тях. Тялото му се превръща в клетка, в която не мога да проникна.

— Какво ти отговаря тя, когато я попиташ?

— Нищо. Вече не иска да говори за това. Някога твърдеше, че ще разберем, когато пораснем и на свой ред създадем връзки.

Изненадвам се от гнева в гласа му. Никога не бих предположила, че изпитва гняв към майка си. Към баща си — да, но не и към нея.

Отново изсумтява.

— Казва, че любовта кара хората да полудеят.

— Вярваш ли го?

— Да. Не. Може би.

— Не мисля, че се очаква да използваш всичките отговори.

Той се усмихва в мрака.

— Да, вярвам го.

— Защо?

— Дойдох чак в Хаваите заедно с теб. Никак не ми е лесно да ги оставя сами с него.

Потискам вината, преди да е успяла да се надигне.

— Ами ти, ти вярваш ли го?

— Да. Определено.

— Защо.

— Дойдох чак в Хаваите — отвърщам, повтаряйки неговите думи. — Никога не бих напуснала къщата си, ако не беше ти.

— И така. — Той изпъва крака и улавя ръката ми. — Какво ще правим сега?

Не знам отговора на този въпрос. Единственото, което знам със сигурност, е, че да бъда тук заедно с Оли, да мога да го обичам и да бъда обичана от него е всичко.

— Трябва да се махнеш от тях. Не си в безопасност там.

Казвам го, защото той не го знае. Уловен е в капана на същия спомен за обич и по-добри времена, в който е хваната и майка му, а то не е достатъчно.

Облягам глава на рамото му и заедно съзерцаваме тънещия в мрак океан. Гледаме как водата се оттегля, как се надига и връхлита върху пясъка, опитвайки се да го отмие. И въпреки че не успява, тя се връща и връхлита върху брега, отново и отново, сякаш няма нито предишен, нито следващ път и този сблъсък е единственият, който има значение.

ВОДОВЪРТЕЖ

Сънувам, че съм избягала от вкъщи заедно с момчето, което обичам. Сънувам, че видях океана и той беше безкраен, и аз не можах да открия края му. Сънувам, че заспивам в шумна стая заедно с момчето, което ме обича и сънувам, че съм избягала от вкъщи заедно с момчето, което обичам. Сънувам, че видях океана и той беше безкраен, и аз не можах да открия края му. Сънувам, че заспивам в шумна стая и че сънувам живота, който вече вода.

КРАЯТ

Някой ме е пъхнал в гореща фурна и е залостил вратата.

Някой ме е полял с керосин и е драснал клечката.

Събуждам се бавно с тяло, обхванато от пламъци. Чаршафите са студени и влажни. Давя се в пот.

Какво се случва с мен? Отнема ми един миг, преди да разбере колко много, много неща не са наред.

Треперя. Не просто треперя. Треса се неконтролируемо, а главата ми се пръска. Някой стиска мозъка ми в менгеме. Вълни от болка се разбиват в нервните окончания зад очите ми.

Тялото ми е прясна рана. Дори кожата ме боли.

За миг си мисля, че сигурно сънувам, но сънищата ми никога не са толкова ясни. Опитвам се да седна, да придърпам одеялата към себе си, но не мога. Оли все още спи, легнал върху тях.

Отново понечвам да се надигна, но болката се заравя дълбоко в костите ми.

Менгемето около мозъка ми се затяга и сега шишове за лед се забиват навсякъде из меката плът.

Опитвам се да извикам, ала гърлото ми е продрано, сякаш дни наред съм крещяла.

Болна съм.

Повече от болна. Умирам.

Господи. Оли.

Това ще разбие сърцето му.

Той се събужда в мига, в който си го помислям.

— Мад? — пита в тъмното.

Запалва нощната лампа и очите ми изгарят. Стисвам ги и се опитвам да извърна глава. Не искам да ме види такава, но е твърде късно. Объркването върху лицето му отстъпва място на осъзнаване, а после на слисване. И накрая — ужас.

— Съжалявам — казвам или поне се опитвам да кажа, но не мисля, че думите успяват да се откъснат от устните ми.

Той докосва лицето ми, шията, челото.

— Исусе — повтаря отново и отново. — Исусе.

Отмята одеялото и студът е по-огромен, отколкото съм вярвала, че е възможно.

— Исусе, Мади, ти гориш.

— Студено ми е — изграчвам и лицето му става още по-ужасено.

Завива ме и взема главата ми в скута си, целува мокрото ми чело, устните.

— Добре си — казва. — Всичко ще бъде наред.

Няма, но е хубаво, че го казва. Тялото ми тупти от болка, гърлото ми сякаш се затваря. Не мога да си поема достатъчно въздух.

— Трябва ми линейка — чувам го да казва и обръщам глава. Кога е отишъл в другия край на стаята? Къде сме? Той е на телефона. Говори за някого. Някой болен. Някой е болен. Умира. Спешно е. Хапчетата не действат.

Говори за мен.

Плаче. Не плачи. Кара ще бъде добре. Майка ти ще бъде добре. Ти ще бъдеш добре.

Леглото хлътва. Лежа върху плаващи пясъци. Някой се опитва да ме изтегли. Ръцете му са горещи. Защо са толкова горещи?

Нещо свети в другата му ръка. Мобилният му телефон. Казва нещо, но думите му са неясни. Нещо. Майка. *Твоята* майка.

Да. Мама. Имам нужда от мама. Тя вече идва насам. Надявам се, че е близо.

Затварям очи и стискам пръстите му.

Времето ми изтича.

Сърцето.

Ми.

Спира.

И отново тръгва.

БОЛНИЦА „МАУИ MEMOPIEЪЛ“ – ЕПИКРИЗА

Име на пациент: *Уштар, Мадан*

Лекуващ лекар: *Франсис, Мелиса*

Лични данни:	Възраст: <i>18</i> години Родена дата: <i>2 май, 1997</i> Пол: ☐ мъж ☒ жена	
Кардиологична диагноза:	☐ Болка в гърдите, да се изключи миокарден инфаркт ☐ Потвърден остър миокарден инфаркт ☐ Сърдечна недостатъчност, белодробен едем	☐ Ишемична болест на сърцето ☐ Нестабилна стенокардия ☐ Синкоп ☐ Мозъчно-съдова болест ☐ Периферна съдова болест ☒ Друго
Процедури:	☐ Никакви ☐ Сърдечна катетеризация ☐ Перкутанна транслумална ангиопластика ☐ Перкутанна транслумална ангиопластика със стент ☐ Перкутанна сърдечна интервенция ☒ Ехокардиограма	☐ Радионуклидна вентрикулография ☐ Стрес тест ☐ Радионуклиден стрес тест ☐ Аорто-коронарен байпас ☐ Сърдечна клапа ☐ Радионуклидна ангиография ☐ Ехокардиограма при стрес тест ☐ Други
История на пациента:	☐ Предишен инфаркт на миокарда ☐ Ангина ☐ Сърдечна недостатъчност ☐ Хипертония ☐ Диабет ☐ Бъбречна недостатъчност ☐ Пушач (в рамките на последната година) ☐ Периферно съдово заболяване	☐ Липса на редовни упражнения (<30мин., три пъти седмично) ☐ Инсулт ☐ Хронично обструктивно белодробно заболяване ☐ Атриална фибрилация ☒ Неизвестна ☐ Никое от посочените
Състояние при изписване:	☐ 01 – Изписване у дома ☐ 02 – Преместване в друга болница ☐ 03 – Преместване в хоспис ☐ 04 – Преместване в помощно заведение ☐ 06 – Изписване у дома с осигурени медицински грижи ☒ 07 – Изписване по собствено	желание ☐ 10 – Прехвърляне в болница за хронични заболявания или за рехабилитация ☐ 11 – Прехвърляне в заведение за психични заболявания ☐ 12 – Друго ☐ 20 – Починал

ВЪЗКРЪСВАНЕ

Не си спомням почти нищо, единствено обърквана смесица от образи. Линейката. Убождане в крака. После още едно. Инжекции с адреналин, за да тръгне сърцето ми. Вой на сирени, долитащ отдалеч, а после — много по-близо. Телевизор, примигващ в синьо и бяло в ъгъла на стаята. Машини, които пиукат и присветват от сутрин до вечер и от вечер до сутрин и бдят над мен. Жени и мъже в бели униформи. Стетоскопи и игли, антисептици.

А после миризмата на самолетно гориво, същата миризма, която ме посрещна преди, и гирлянди от цветя и боцкащо одеяло, увито два пъти около мен, и каква полза от място до прозореца, когато сенникът е спуснат?

Спомням си лицето на мама и как сълзите ѝ можеха да напълнят цяло море.

Спомням си сините очи на Оли — почернели. Затворих моите, съзряла тъгата и облекчението, и любовта, които видях в тях.

Отивам си у дома и завинаги ще остана пленена там.

Жива съм, а не искам да бъда.

ПОВТОРЕН ПРИЕМ

Мама е превърнала спалнята ми в болнично отделение. Подпряна с възглавници, аз съм в леглото си, закачена за интравенозна система. Заобиколена от уреди, които следят жизнените ми показатели. Не ям нищо друго освен желе.

Всеки път щом се събудя, тя е до мен. Докосва челото ми и ми говори. Понякога опитвам да се съсредоточа, да разбера какво ми казва, но до ушите ми не достига звук.

Отново се събуждам (часове? дни?) по-късно и откривам, че тя се е надвесила над мен и се мръщи на клипборда. Затварям очи и правя оглед на тялото си. Нищо не ме боли, или по-точно, нищо не ме боли прекалено силно. Проверявам главата си, гърлото, краката. Те са добре. Отварям повторно очи и откривам, че тя отново се кани да ме приспи.

— Не! — Сядам прекалено рязко, при което начаса ми се завива свят и започва да ми се гади. Искам да кажа, че съм добре, но от устните ми не излиза никакъв звук.

Прокашлям се и опитвам отново.

— Моля те, не ме карай пак да спя.

След като съм жива, нека поне бъда будна.

— Добре ли съм? — питам я.

— Добре си. Всичко ще бъде наред. — Гласът ѝ трепери и се прекършва.

Издърпвам се, за да седна, и я поглеждам. Кожата ѝ е бледа, почти прозрачна и обтегната върху лицето. Болезнена на вид синя вена се спуска от линията на косата до клепача ѝ. Сини вени прозират и под кожата на ръцете и китките ѝ. Очите ѝ са уплашените невярващи очи на човек, станал свидетел на нещо ужасяващо и очакващ всеки миг отгоре му да се стоварят нови ужаси.

— Как можа да си го причиниш? Можеше да умреш — прошепва тя.

Идва малко по-близо, притиснала един клипборд до гърдите си.

— Как можа да ми го причиниш? След всичко?

Искам да кажа нещо. Отварям уста, за да го изрека, но не излизаш нито дума.

Моята вина е океан, в който да се удавя.

Оставам в леглото, след като тя си тръгва. Не ставам, за да се раздвижа. Извързвам лице от прозореца. За какво съжалявам? За това, че изобщо излязох навън. За това, че видях и се влюбих в света. За това, че се влюбих в Оли. Как бих могла да прекарам остатъка от живота си в този балон, когато знам от какво съм лишена?

Затварям очи и се опитвам да заспя. Ала споменът за лицето на мама, за отчаяната обич в очите ѝ не ме напуска. И тогава решавам, че любовта е ужасно, ужасно нещо. Да обичаш някого толкова яростно, колкото мама обича мен, е като да носиш сърцето си навън, без кожа, без кости, без нищо, което да го защити.

Любовта е ужасно нещо, а още по-страшно е да я изгубиш.

Любовта е нещо ужасно и аз не искам да имам нищо общо с нея.

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Сряда, 18:56 ч.

Оли: исусе, къде беше?

Оли: добре ли си?

Маделин: Да.

Оли: какво казва майка ти?

Оли: ще се оправя ли?

Маделин: Добре съм, Оли.

Оли: опитах се да те посетя но майка ти не ми разреши

Маделин: Опитва се да ме предпази.

Оли: знам

Маделин: Благодаря, че ми спаси живота.

Маделин: Извинявай, че те накарах да преживееш всичко това.

Оли: не е нужно да ми благодариш

Маделин: Въпреки това ти благодаря.

Оли: сигурна ли си че си добре?

Маделин: Моля те, не ми задавай повече този въпрос.

Оли: извинявай

Маделин: Няма за какво.

По-късно, 21:33 ч.

Оли: хубаво е отново да си чатим

Оли: никак не те биваше в пантомимата

Оли: кажи нещо

Оли: знам че си разочарована мад но поне си жива

Оли: отново ще говорим с майка ти когато се пооправиш. може би ще ми позволи да те посещавам

Оли: знам че не е всичко мад но е по-добре от нищо

По-късно, 00:05 ч.

Маделин: Не е по-добре от нищо. Много по-лошо е от нищо.

Оли: какво?

Маделин: Мислиш, че нещата отново ще си бъдат както преди?

Маделин: Искаш ли да се върнем към деконтаминацията, кратките посещения без никакво докосване, никакви целувки, никакво бъдеще?

Маделин: Да не искаш да кажеш, че това ти стига?

Оли: по-добре е от нищо

Маделин: Не, не е. Престани да го казваш.

По-късно, 02:33 ч.

Оли: ами хапчетата?

Маделин: Какво за тях?

Оли: нали действаха в продължение на няколко дни. може би в крайна сметка ще уцелят правилната доза

Оли: мади?

Маделин: Нямаше никакви хапчета.

Оли: какво искаш да кажеш?

Маделин: Никога не е имало никакви хапчета. Казах ти го, за да дойдеш с мен.

Оли: излъгала си ме?

Оли: но ти можеше да умреш и вината щеше да бъде моя

Маделин: Не си отговорен.

По-късно, 03:42 ч.

Маделин: Поисках всичко, Оли. Поисках теб и целия свят. Поисках всичко.

Маделин: Повече не мога да го правя.

Оли: какво не можеш да правиш?

Маделин: Никакво чатене повече. Никакви имейли. Прекалено е трудно. Не мога да се върна назад. Мама беше права. Животът беше по-хубав преди.

Оли: по-хубав за кого?

Оли: не го прави Мади

Оли: моят живот е по-хубав когато ти си в него

Маделин: Но не и моят.

<Маделин се изключи>

ЖИВОТЪТ Е КРАТЪК™

Рецензии със спойлери от Маделин
„Невидим“ от Ралф Елисън
Предупреждение за спойлери: Не съществуващ, ако
никой не може да те види.

ГЕОГРАФИЯ

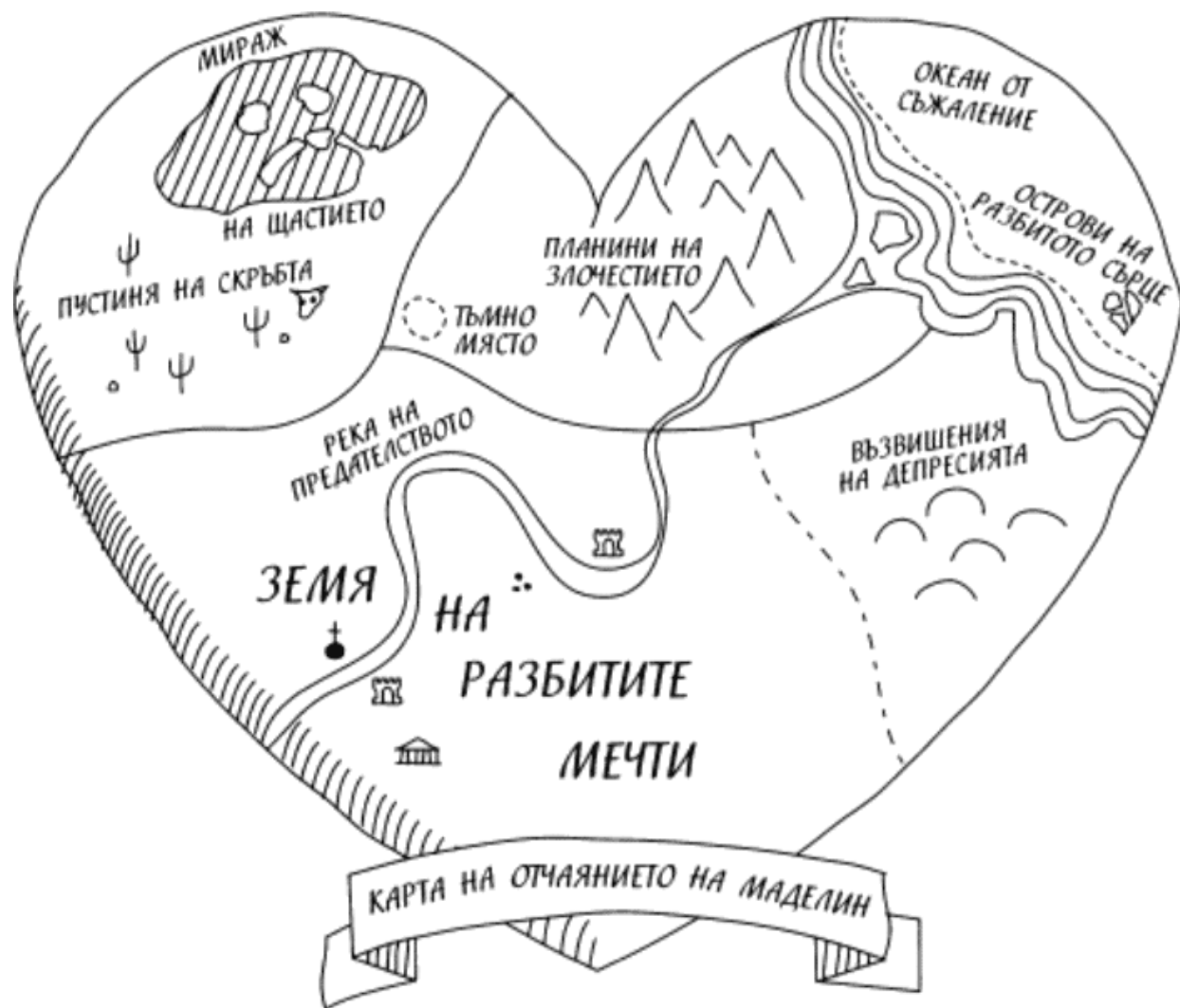
Намирам се в безкрайно поле, пълно с червени макове. Те се издигат до кръста ми на тънките си зелени стъбълца и са толкова алени, че цветът струи от тях като кръв. В далечината виждам един Оли, а после двама и много скоро безброй Олиевци идват към мен. С газови маски и белезници в ръце, те тъпчат маковете с черните си ботуши, докато маршируват към мен, безмълвни и решителни.

Сънят не ме напуска. Нося се през деня будна, ала сънуваща, мъчеща се да не мисля за Оли. Опитвам се да не мисля за мига, в който го видях за първи път. Как ми се струваше, че е дошъл от друга планета. Опитвам се да не мисля за бунд кексове и стойки на ръце, и целувки, и кадифен пясък. Как втората и третата, и четвъртата целувка са също толкова невероятни, колкото и първата. Опитвам се да не мисля за това, как той се движи в мен, как се движим заедно. Опитвам се да не мисля за него, защото, ако го направя, в ума ми неизбежно ще изникне споменът за това колко свързана бях с него и със света само преди няколко дни.

Неизбежно ще си спомня за всичката надежда, която имах. За това, как излъгах сама себе си, че съм чудо. За това, как светът, от който така отчаяно исках да стана част, ме отхвърли.

Трябва да се откажа от Оли. Научих си урока. Любовта *може* да те убие, а аз предпочитам да бъда жива, отколкото да живея там навън.

Веднъж казах на Оли, че познавам сърцето си по-добре, отколкото всичко друго, и това все още е така. Познавам местата в сърцето си, ала сега те носят други имена.

ЖИВОТЪТ Е КРАТЪК™

Рецензии със спойлъри от Маделин

„Чужденецът“ от Албер Камю

„В очакване на Годо“ от Самюъл Бекет

„Погнусата“ от Жан-Пол Сартр

Предупреждение за спойлъри: Всичко е нищо.

Email

1-25 of 2,814

ВХ. ПОЩА
ИЗПРАТЕНИ
ЧЕРНОВИ
КОШЧЕ
ОЩЕ ▾

☒	genericuser033	лимерик №1	6:14
☒	genericuser033	моля те магу	6:05
☒	genericuser033	ще си говоря сам	5:59
☒	genericuser033	няма да си тръгна	5:50
☒	genericuser033	за когато един ден отново се появиш	5:41
☒	genericuser033		5:32
☒	genericuser033		5:22
☒	genericuser033	мама готви ово (снимки)	5:19
☒	genericuser033	смисълът на магу, четвърта част	5:08
☒	genericuser033	ъпгейт на нещастиеето	5:01
☒	genericuser033	пак съм аз	

 АРХИВИРАЙ

 ПРЕМЕСТИ

 ИЗТРИЙ

ПРЕСТРУВАНЕ

С всеки изминал ден все повече укрепвам. Нищо не ме боли, освен сърцето, но аз се опитвам да не го използвам. Държа щорите спуснати. Чета книги. Екзистенциални или нихилистични. Не съм в състояние да понеса книги, които се преструват, че животът има смисъл. Не съм в състояние да понеса нито един щастлив завършек.

Не мисля за Оли. Той ми изпраща имейли, които изхвърлям, без да прочета.

След две седмици вече съм достатъчно силна, за да възобновя някои от уроците си. След още две седмици възобновявам всичките.

Не мисля за Оли. Изхвърлям още от имейлите му.

Мама все още се опитва да ме поправи. Суети се около мен. Тревожи се, щура се и се разпорежда. Сега, когато вече съм по-добре, тя ме придумва да продължим с вечерите майка — дъщеря. Също като Оли, и тя иска животът ни отново да стане както преди. Вечерите ни заедно не ми доставят удоволствие (вече нищо не ми доставя удоволствие), но го правя заради нея. Тя е отслабнала още повече. Притеснявам се и не знам как да ѝ помогна, затова играя на „Фонетичен скрабъл“ и „Pictionary“, гледам филми и се преструвам.

Имейлите на Оли престават.

* * *

— Помолих Карла да се върне — казва мама една вечер.

— Мислех, че вече ѝ нямаш доверие.

— Ала имам доверие на *теб*. Ти си научи урока по трудния начин. Някои неща трябва сам да преживееш.

ОТНОВО ЗАЕДНО

На следващия ден Карла нахлува със суетене. Суетенето ѝ е по-енергично от всякога и тя се преструва, че не е минало никакво време.

Начаса ме прегръща.

— Съжалявам — казва. — Аз съм виновна за всичко.

Притискам се в нея, мъчейки се да не заплача. Направя ли го, всичко ще стане истинско. Наистина ще трябва да водя този живот. Наистина никога вече няма да видя Оли.

Опитвам се да не заплача, ала не успявам. Карла е меката възглавница, в която криеш сълзите си. Започнала веднъж, не спирам цял час, докато тя цялата подгизва, а на мен не ми остават сълзи. Възможно ли е да стигнеш до края на сълзите си, питам се?

Отговарям си сама, като отново се разплаквам.

— Как е майка ти? — пита Карла, когато най-сетне спирам.

— Не ме мрази.

— Майките не знаят как да мразят децата си. Твърде много ги обичат.

— Ала тя би трябвало да ме мрази. Аз съм отвратителна дъщеря. Направих нещо ужасно.

Още сълзи избликват от очите ми и Карла ги избърсва с opakото на ръката си.

— Ами твоят Оли?

Поклащам глава. Бих ѝ казала всичко, но не и това. Сърцето ми е твърде наранено и аз искам да запазя болката като напомняне. Не искам да го огрява светлина. Не искам да зарасне. Защото, ако това се случи, мога да се изкуша отново да го направя.

Отново се връщаме към предишното ни ежедневие. Всеки ден е като отминалия и не особено различен от следващия. *Мадам Адам*. Работя над модел на библиотека с вътрешни стълби, напомнящи за Ешер^[1], които свършват наред стъпалото и не водят никъде. Някъде

Отвън долита бучене, последвано от бибипкане. Този път начаса го разпознавам.

В началото не отивам на прозореца. Карла обаче го прави и описва какво вижда. Камион за преместване — „Двамата братя“. Братята слизат от ремаркетото и започват да разтоварват платформени колички, празни кутии и тиксо за опаковане. Говорят с майката. Кара и Оли също са там. Бащата никакъв не се вижда, казва Карла.

Любопитството надделява и ето че аз също съм на прозореца и надничам иззад пердето. Карла е права. Бащата на Оли не се вижда никъде. Оли, Кара и майка им се движат трескаво. Влизат и излизат забързано от къщата, оставяйки кашони и издути торби за боклук на верандата, за да могат хамалите да ги натоварят в камиона. Никой не говори. Дори отгук виждам, че майката е неспокойна. На всеки няколко минути Оли спира и я прегръща. Тя се вкопчва в него и той я потупва по гърба. Кара не се присъединява към тях. Сега тя пуши, без да се крие, и тръска пепелта направо на верандата.

Опитвам се да не гледам само Оли, но това е невъзможно. Сърцето ми изобщо не го е грижа какво мисли умът ми. Виждам точния миг, в който той усеща погледа ми върху себе си. Прекъсва онова, което прави, и се обръща. Очите ни се срещат. Този път е различно от първия. Тогава ставаше дума за възможности. Дори и тогава част от мен знаеше, че ще го обикна.

Сега става дума за сигурност. Вече знам, че го обичам, знам и че никога няма да престана да го обичам.

Той вдига ръка, за да ми помахва. Аз пускам пердето, извърщам се и облягам гръб на стената, задъхана.

Ще ми се да можех да изтрия последните няколко месеца, в които го познавах. Щях да си бъда в стаята. Щях да чуя шума от камион пред съседната къща и щях да остана на белия си диван, в бялата си стая, четейки чисто новите си книги. Щях да си спомня миналото, така че да не го повторя.

[1] Нидерландски художник, известен с творбите си, изобразяващи невъзможни конструкции и безкрайни обекти. — Б.пр. ↑

СЪСЕДСКО НАБЛЮДЕНИЕ №3

Разписание на бащата

09:00 ч. — Отива на работа.

20:30 ч. — Изкачва, залитайки, стъпалата на верандата и влиза в къщата. Пиян отсега?

21:00 ч. — Появява се на верандата с питие в ръка.

22:15 ч. — Заспива в един син стол. След известно време се прибира в къщата със залитане.

Разписание на майката

Неизвестно

Разписание на Кара

Неизвестно

Разписание на Оли

Неизвестно

ПЕТ СРИЧКИ

Месец по-късно, малко след Коледа, бащата също се изнася. През прозореца виждам как прибира само няколко кутии в камион за преместване. Напук на всичко, се надявам да не отива там, където са Оли, Кара и майка им.

Дни наред се вирам в къщата, чудейки се как е възможно да изглежда съвсем същата, така солидна, така приличаща на истинска къща, когато в нея не живее никой.

Изчаквам още няколко дни, преди най-сетне да прочета имейлите от Оли. Все още са в папка „Изтрити“, както и знаех, че ще бъдат.

От: genericuser033@gmail.com
До: Маделин Ф. Уитиър
<madeline.whittier@gmail.com>
Тема: лимерик №1
Изпратено: 16.10, 20:07

*момиче срещнах някога на име маделин
и то разби сърцето ми като със остър
клин
докато издъхвах смъртно наранен
въпрос един надигна се във мен
защо не се римува нищо друго с маделин?*

От: genericuser033@gmail.com
До: Маделин Ф. Уитиър
<madeline.whittier@gmail.com>
Тема: лимерик №2

Изпратено: 17.10, 20:03

*живяло някога едно момиче скрито зад
стени
и знаех си че ще ми донесе единствено
беди
сърцето си ѝ дадох въпреки това
но тя разби го като на шега
и ми остави само пепел и трески*

Смея се, докато не се разплаквам. Трябва да е бил наистина разстроен, за да ми изпрати лимерици вместо хайку.

Останалите му имейли не са толкова поетични. Разказва ми как се мъчи да убеди майка си да потърси помощ и как се опитва да спаси Кара от самата нея си. Не е сигурен точно кой от разговорите с майка му най-сетне я е убедил. Може да е било, защото ѝ е казал, че повече няма да бъде част от семейството, ако тя не си тръгне. Понякога трябва да напуснеш хората, които те обичат най-силно, казва той. А може и да е успял, когато най-последно ѝ е разказал за мен и колко съм болна, и как съм била готова да сторя всичко, само и само да живея. Казва, че според нея съм храбра.

Последното му писмо е хайку

От: genericuser033@gmail.com
До: Маделин Ф. Уитиър
<madeline.whittier@gmail.com>
Тема: хайку №1
Изпратено: 31.10, 21:07

*пет срички тук са
и ето още седем
обичам те мад*

ТУК И СЕГА

Математиката на Оли твърди, че не можеш да предскажеш бъдещето. Оказва се, че не можеш да предскажеш и миналото. Времето се движи и в двете посоки — напред и назад — и това, което се случва тук и сега, променя и двете.

САМО ЗА МОИТЕ ОЧИ

От: Д-р Мелиса Франсис
До: Маделин Ф. Уитиър
<madeline.whittier@gmail.com>

Тема: Резултати от изследвания — САМО ЗА ВАШИТЕ ОЧИ

Изпратено: 29.12,08:03

Госпожице Уитиър,

Вероятно не ме помните. Казвам се Мелиса Франсис. Преди два месеца за няколко часа бяхте под моите грижи в болница „Мауи Мемориал“.

Прецених, че е важно да се свържа директно с Вас. Трябва да знаете, че проучих случая Ви много задълбочено и не вярвам, че страдате, нито че някога сте страдали от ТКИД.

Знам, че това сигурно ще Ви дойде като огромна изненада. Прилагам голям брой изследвания към това писмо и Ви препоръчвам да потърсите второ (и трето) мнение.

Вярвам, че би трябвало да поискате друг лекар, освен майка Ви, да потвърди моите заключения. Лекарите никога не бива да поемат лечението на най-близките си.

Мнението ми на специалист е, че в Хаваи Вие получихте атака на миокардит, предизвикан от вирусна инфекция. Смятам, че имунната ви система е особено крехка, като се има предвид начинът, по който предполагам, че сте били отгледана.

Моля, не се колебайте да се свържете с мен, ако имате каквито и да било въпроси. Късмет.

Поздрави,

Доктор Мелиса Франсис

ЗАКРИЛА

Прочитам имейла шест пъти, преди буквите да оформят думи, а думите — изречения, които да успея да разбера, но дори тогава смисълът на всички думи, събрани заедно, продължава да ми убягва. Прехвърлям се на приложението, в което са резултатите от лабораторните изследвания. Всички цифри са неумолимо нормални — нито прекалено високи, нито прекалено ниски.

Естествено, че има някаква грешка. *Естествено*, че това не е вярно. Доктор Франсис е объркала картоната ми с този на някой друг. Има друга Маделин Уитиър. Тя е неопитен лекар. Светът се мъчи да си изиграе особено жестока шега с мен.

Вярвам всичко това и все пак. Разпечатвам имейла заедно с резултатите от изследванията. Не се движа като на забавен ход. Времето нито се ускорява, нито се забавя.

Думите върху белия лист изобщо не се различават от онези на монитора, но ми се струват по-тежки, по-убедителни. Ала не може да бъдат верни. Не съществува никаква възможност да са верни.

Прекарвам цял час, търсейки в интернет всеки от тестовете, мъчейки се да разбера какво означават. Естествено, интернет не може да потвърди дали тези резултати са верни, не може да ми каже дали съм едно свършено обикновено момиче със свършено обикновено здраве.

А аз знам. *Знам*, че е грешка. Въпреки това краката ми ме отнасят надолу по стълбите, през трапезарията и в домашния кабинет на мама. Тя не е там, няма я и в работната стая. Отправлям се към спалнята ѝ и почуквам лекичко с разтреперени ръце. Тя не отговаря. Долавям звук на течаща вода. Сигурно е в банята и се приготвя за лягане. Почуквам отново, този път по-силно.

— Мамо — повиквам я и натискам бравата.

Тя тъкмо излиза от банята, гасейки лампата, когато аз прекрачвам прага.

Все още изпитото ѝ лице грейва в широка усмивка, когато ме вижда. Острите ѝ скули изпъкват повече от обикновено на тясното ѝ лице. Тъмните кръгове, които сложих под очите ѝ, като че ли завинаги ще си останат там. Не носи никакъв грим и косата ѝ пада свободно по раменете. Черна копринена пижама виси около крехката ѝ фигура.

— Здравей, миличка. Искаш да спиш при мен ли? — По лицето ѝ се чете такава надежда, че ми се ще да кажа „да“.

Пристъпвам в стаята и размахвам листовете.

— От лекарката в Мауи. — Отново поглеждам името, макар че го помня. — Доктор Мелиса Франсис. Срецна ли се с нея?

Ако не я гледах толкова внимателно, сигурно нямаше да забележа, ала тя замръзва.

— Срецнах много лекари в Мауи, Маделин. — Гласът ѝ е обтегнат.

— Мамо, съжалявам...

Тя вдига ръка, за да ме накара да замълча.

— Какво има, Маделин?

Аз правя още една стъпка напред.

— Това писмо. Тя, доктор Франсис, мисли, че не съм болна.

Мама се взира в мен така, сякаш не съм проговорила. Толкова дълго не казва нищо, че започвам да се съмнявам дали наистина съм го направила.

— За какво говориш?

— Казва, че според нея нямам ТКИД. Не мисли, че някога съм била болна от него.

Мама бавно се отпуска на ръба на леглото.

— О, не. Затова ли дойде да ме видиш?

Гласът ѝ е мек, пълен със съжаление.

— Тя ти вдъхна надежда, нали?

Дава ми знак да седна до нея. Взема писмото от ръцете ми и ме прегръща.

— Съжалявам, но не е вярно — казва.

Отпускам се безсилно в прегръдките ѝ. Права е. За миг у мен бе припламнала надежда. В прегръдките ѝ е прекрасно. Чувствам се на топло, сигурна и закриляна.

— Всичко е наред — казвам до рамото ѝ. — Знаех, че е грешка. Не го повярвах.

Тя се отдръпва, за да надникне в очите ми.

— Разбира се, че е грешка, миличка.

Сълзи изпълват очите ѝ и тя отново ме притиска до себе си.

— ТКИД е много рядко и много сложно заболяване, миличка. Не всеки го разбира. Има прекалено много разновидности и всеки човек реагира по различен начин.

Отново се отдръпва и ме поглежда в очите, за да се увери, че я слушам и разбирам. Речта ѝ се забавя и става по-съчувствена — използва лекарския си глас.

— Ти и сама го видя, нали? За мъничко беше добре, а после едва не умря в Спешното отделение. Иммунната система е нещо много сложно.

Намръщва се на листовете в ръката си.

— А и тази доктор Франсис не познава цялата ти медицинска история. Вижда само една малка част от нея. Не е била с теб през цялото това време.

Намръщва се още повече. Тази грешка я разстройва по-силно, отколкото мен.

— Мамо, всичко е наред — повтарям. — Бездруго не го повярвах.

Не мисля, че ме чува.

— Трябваше да те защитя — казва тя.

— Знам, мамо. — Наистина не искам да говоря повече за това. Отново се сгушвам в прегръдките ѝ.

— Трябваше да те защитя — повтаря тя в косата ми.

И именно това последно „Трябваше да те защитя“ кара една част от мен да притихне.

В гласа ѝ има някаква несигурност, която не очаквам, нито съм в състояние да обясня.

Опитвам да се отдръпна, да погледна лицето ѝ, но тя ме държи здраво.

— Мамо — казвам и се дръпвам малко по-силно.

Тя ме пуска и ме погалва по лицето със свободната си ръка.

Намръщвам се срещу нея.

— Може ли да си ги взема? — питам, имайки предвид листовете в ръката ѝ.

Тя свежда очи надолу и за миг изглежда объркана — как са се появили там?

— Не ти трябват — казва, но ми ги подава.

— Искаш ли да спиш при мен? — пита отново и потупва леглото.

— Ще се почувствам по-добре, ако си тук.

Но не и аз.

РЕЧНИКЪТ НА МАДЕЛИН

подозрèние, *същ.*, мн.ч. -и, 1. Истината, в която не искаш да повярваш, не можеш да повярваш, отказваш да повярваш: *Подозрението ѝ към майка ѝ я държи будна цяла нощ. / В гърдите ѝ покълва подозрение, че светът ѝ се надсмива.* [2015, Уитиър]

ИДЕНТИЧНОСТ

Карла едва е прекрачила прага, когато я пресрещам с писмото. Тя го прочита и с всяко следващо изречение очите ѝ все повече се разширяват.

Стиска ме над лакътя.

— Откъде го имаш?

— Продължавай да четеш — казвам. Таблиците и показателите ще ѝ говорят повече, отколкото на мен.

Наблюдавам лицето ѝ и се мъча да разбера какво се случва в моя свят. Очаквала бях да го отхвърли веднага, както направи мама, ала нейната реакция е... различна.

— Показа ли го на майка ти?

Кимам безмълвно.

— И тя какво каза?

— Че е грешка. — Шепна, криейки се от звука на собствения си глас.

Карла дълго се вглежда в лицето ми.

— Трябва да разберем — заявява най-сетне.

— Да разберем какво?

— Дали е вярно, или не.

— Как би могло да е вярно? Това би означавало...

— Шшт, шшт. Все още не знаем нищо.

Не знаем нищо? Разбира се, че знаем. Знаем, че съм болна. Че не мога да напускам къщата под страх от смъртна опасност. Винаги съм го знаела. Това е моето Аз.

— Какво има? — настоявам. — Какво криеш от мен?

— Не, не. Нищо не крия.

— Какво означава това?

Тя въздъхва, дълго, дълбоко и уморено.

— Кълна се, че не знам нищо. Но понякога подозирам.

— Какво подозираш?

— Понякога ми се струва, че с майка ти може би не всичко е съвсем наред. Може би така и не е успяла да се съвземе след случилото се с брат ти и татко ти.

Кислородът в стаята е заменен от нещо друго, нещо оскъдно и негодно за дишане. Сега вече времето започва да тече по-бавно и аз не виждам нищо около себе си, сякаш съм попаднала в тунел. Стените са прекалено близо, а Карла се отдалечава, малка фигурка, чезнеца в края на дълъг коридор. А после ми се завива свят. Едва се държа на краката си, започва да ми се гади.

Втурвам се в банята и се опитвам да повърна. Карла влиза зад мен, докато плискам лицето си с вода.

Слага ръка на гърба ми и аз сякаш хлътвам под тежестта ѝ. Ставам безплътна. Отново съм призрачното момиче на Оли. Притискам длани в порцелановия умивалник. Не съм в състояние да вдигна очи към огледалото, защото няма да разпозная момичето, което се взира в мен от там.

— Трябва да знам със сигурност — изръмжавам, използвайки нечий чужд глас.

— Дай ми един ден — казва Карла и се опитва да ме вземе в прегръдките си, но аз не ѝ позволявам. Не искам да ме успокояват и закрилят.

Искам единствено истината.

ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА ЖИВОТ

Всичко, което трябва да сторя, е да заспя — да успокоя мозъка си, да отпусна тялото си и да заспя. Ала колкото и да се опитвам, сънят не идва. Мозъкът ми е непозната стая и навсякъде е пълно с коварни капани. Гласът на Карла непрестанно отеква в главата ми. „Може би така и не е успяла да се свърже след случилото се с брат ти и татко ти.“ Какво изобщо означава това? Поглеждам часовника. Един часът. Още седем часа, докато Карла се върне. Ще направим няколко кръвни изследвания и ще ги изпратим на един специалист по ТКИД, когото открих. Седем часа. Затварям очи и отново ги отварям. Един часът и една минута.

Нямам търпение отговорите да дойдат при мен. Сама трябва да ги откроя.

Налага се да извикам на помощ цялата си воля, за да отида спокойно, вместо да се втурна тичешком в кабинета на мама. Сигурна съм, че спи, но не мога да рискувам да я събудя. Натискам бравата и в продължение на един ужасен миг решавам, мисля, че е заключено и ще се наложи да чакам, когато изобщо не съм в състояние да чакам. Ала бравата поддава и стаята ме пуска да вляза, сякаш ме е очаквала.

Кабинетът ѝ е най-обикновен, не е прекалено подреден, нито прекалено разхвърлян. Няма очевидни признаци на ум, който не е добре. Стените не са покрити с налудничави, разкривени, хаотични драсканици.

Приближавам се до голямото бюро в средата на стаята. Ще започна от чекмеджетата му. Ръцете ми треперят, направо се тресат, като земетресение, което единствено аз усещам.

Мама е изключително педантична и подробна в събирането на информация. Запазила е всичко и ми отнема повече от час, докато успея да прегледам само няколко папки. Има касови бележки за големи и малки покупки, договори за наем, данъчни документи, гаранционни карти и упътвания за употреба. Запазила е дори талони от билети за кино.

Най-накрая откривам онова, което търся — дебела червена папка, озаглавена „Маделин“. Изваждам я внимателно и се настанявам на пода.

Документирането на живота ми започва с нейната бременност. Откривам препоръки за пренатални витамини, сонограми и фотокопия от всяко посещение при лекаря. Намирам написано на ръка картонче с две квадратчета — едно за момче и едно за момиче. Зачеркнато е това за момиче. Свидетелството ми за раждане също е тук.

Не ми отнема много време, за да разбера, че съм била болнаво бебе. Откривам медицински доклади от посещения при педиатър заради обриви, алергии, екзема, настинки, треска и две ушни инфекции, всичко това — още преди да съм навършила четири месеца. Намирам разписки от консултанти по кърмене и детски сън.

На шест месеца, само месец след като баща ми и брат ми са загинали, съм приета в болница с респираторно-синцитиален вирус (РСВ). Не знам какво е това и си отбелязвам наум да го потърся в интернет. Било е достатъчно тежко, за да остана в болницата три дни.

След това събирането на информация става по-малко педантично. Намирам разпечатка за РСВ от интернет. Подчертала е частта, в която се обяснява, че РСВ протича по-тежко при хора с увредена имунна система. Откривам фотокопии от първата страница на статия за ТКИД от някакво медицинско списание. Надрасканото от нея в полетата не се чете. След това има едно-единствено посещение при алерголог, както и визити при трима различни имунолози. Заключението на всеки от тях е, че няма данни за никакво заболяване.

Това е всичко.

Отново преравам чекмеджетата в търсене на още документи. Няма логика това да е всичко. Къде са резултатите от изследвания? Трябва да е имало и четвърти имунолог, нали така? Къде е диагнозата? Къде са консултациите и потърсеното второ мнение? Трябва да има още една дебела червена папка. Претърсвам документите за трети път. За четвърти. Изсипвам съдържанието на други папки върху пода и ги преравам. Претършувам хартиите върху бюрото ѝ. Прелиствам страниците на медицинските ѝ списания, търсейки подчертани пасажки.

Сърцето ми препуска в гърдите, когато изтичвам до етажерката. Вадя книга след книга и ги разтърсвам с надеждата нещо да изпадне —

забравен резултат от лабораторно изследване, официална диагноза. Не откривам нищо.

Ала нищо не е доказателство.

Може би доказателството е другаде. Нужен ми е само един опит, за да отгатна паролата ѝ — Маделин. Прекарвам два часа, преглеждайки всеки документ в компютъра ѝ. Претърсвам историята на брауъра ѝ. Поглеждам в кошчето.

Нищо.

Нищо.

Къде е доказателството за живота, който съм водила?

Правя бавен пирует в средата на стаята. Не вярвам на доказателството на собствените си очи. Не вярвам на онова, което не виждам. Как може да няма нищо? Сякаш болестта ми е изсмукана от прекалено редкия въздух, който дишам.

Не е вярно. Не може да бъде вярно.

Възможно ли е да не съм болна? Умът ми се дръпва уплашено от тази посока на мисли.

Може би тя държи още документи в спалнята си? Защо не се сетих за това по-рано? Пет часът и двацет и три минути. Мога ли да я дочакам да се събуди? Не.

Вратата се отваря в мига, в който тръгвам към нея.

— Ето те. — Облекчението в гласа ѝ е очевидно. — Притесних се. Не беше в стаята си. — Влиза малко по-навътре и очите ѝ се разширяват при вида на хаоса наоколо. — Да не е имало земетресение? — пита, но постепенно си дава сметка, че бъркотията е дело на човешка ръка. Обръща се, объркана, към мен. — Миличка, какво става?

— Болна ли съм? — питам аз, а кръвта бучи оглушително в ушите ми.

— Какво каза?

— Болна ли съм? — повтарям по-силно.

Надигацият се в нея гняв се разсейва, изместен от тревога.

— Зле ли ти е?

Протяга ръка, за да ме докосне, но аз я отблъсквам.

От болката върху лицето ѝ малко ми прилошава, но не отстъпвам.

— Не, нямам това предвид. Имам ли ТКИД?

Тревогата ѝ отстъпва място на раздразнение и мъничко съжаление.

— Все още ли става дума за онова писмо?

— Да — отвърщам. — И за Карла. Тя каза, че може би не си съвсем добре.

— В смисъл?

В какво точно я обвинявам?

— Къде са всички документи? — искам да знам.

Тя си поема дълбоко дъх, за да се овладее.

— Маделин Уитиър, за какво говориш?

— Имаш документи за всичко, но тук няма нищичко за ТКИД. Защо не откривам абсолютно нищо? — Грабвам червената папка от пода и я тиквам в лицето ѝ. — Имаш всичко друго.

— За какво говориш? Естествено, че са тук.

Не съм сигурна какво съм очаквала да ми отговори, но определено не е това. Наистина ли вярва, че всичко е тук?

Притиска папката до гърдите си, сякаш се опитва да я направи част от себе си.

— Внимателно ли погледна? Аз пазя всичко.

Приближава се до бюрото и си разчиства място. Гледам я как прелиства документите, как ги пренарежда, изглаждайки страници, които не се нуждаят от изглаждане.

След известно време вдига поглед към мен.

— Ти ли ги взе? Знам, че бяха тук. — Гласът ѝ е прегракнал от объркване, както и от страх.

И в този миг разбирам с абсолютна сигурност.

Не съм болна и никога не съм била.

НАВЪН

Побягвам от кабинета. Коридорът се простира пред мен, безкраен. Озовавам се в херметизираното преддверие и то е безветрено. Излизам навън и дъхът ми е беззвучен.

Сърцето ми е безжизнено.

Повръщам нищото в стомаха си. Жлъчка изгаря гърлото ми.

Плача и от хладния утринен въздух сълзите изстиват върху лицето ми.

Смея се и студът нахлува в дробовете ми.

Не съм болна. Никога не съм била болна.

Всички емоции, които се опитвах да сдържам през последните двайсет и четири часа, ме връхлитат изведнъж. Надежда и отчаяние, очакване и съжаление, радост и гняв. Как е възможно да изпитваш едно чувство и неговата коренна противоположност в същото време? Боря се в черен океан, спасителна жилетка пристяга гърдите ми, тежка котва дърпа краката ми.

Мама ме настига. Лицето ѝ е съсипано от страх.

— Какво правиш? Какво правиш? Трябва да си влезеш.

Зрението ми отново се стеснява и аз приковавам поглед в нея.

— Защо, мамо? Защо трябва да си вляза?

— Защото си болна. Лоши неща може да ти се случат тук навън.

Протяга ръце, за да ме притегли към себе си, но аз се дръпвам рязко от нея.

— Не. Няма да си вляза.

— Моля те — умолява тя. — Не мога да изгубя и теб. Не и след всичко.

Очите ѝ са вторачени в мен, но съм напълно сигурна, че изобщо не ме вижда.

— Изгубих ги. Изгубих татко ти, изгубих брат ти. Не мога да изгубя и теб. Просто не мога.

Лицето ѝ се сгърчва, напълно се разпада. Каквито и конструкции да са го поддържали до този момент, изведнъж поддават, претърпели

катастрофална авария.

Тя е пречупена. Пречупена е много отдавна. Карла е права. Така и не се е съвзела след тяхната смърт.

Казва нещо. Не знам какво, но тя продължава да говори.

— Веднага след като те умряха, ти се разболя много тежко. Не можеше да дишаш както трябва и аз те откарах в Спешното отделение и трябваше да останем там цели три дни. А те не знаеха какво не е наред. Казаха, че вероятно е алергия. Дадох ми списък с нещата, които да избягвам, но аз знаех, че е повече от това.

Тя кимва.

— Знаех, че е повече от това. Трябваше да те предпазя. Всичко би могло да ти се случи тук навън.

Оглежда се наоколо.

— Всичко би могло да ти се случи тук навън. В света.

Би трябвало да ме обземе състрадание. Ала не това изпитвам. Гняв се надига в мен и закрива всичко друго.

— Не съм болна — изпищявам. — Никога не съм била болна. Ти си тази, която е болна. — Размахвам пръст пред лицето ѝ. Тя се свива в себе си и изчезва.

— Влез вътре — прошепва. — Аз ще те пазя. Остани с мен. Ти си всичко, което имам.

Болката ѝ е безкрайна. Тя се излива от края на света.

Болката ѝ е мъртво море.

Болката ѝ е за мен, но аз повече не мога да я понеса.

ПРИКАЗКИ

Имало едно време едно момиче, чийто живот бил лъжа.

БЕЗДНАТА

Вселена, която е в състояние да възникне за миг, може и да изчезне само в миг.

НАЧАЛО И КРАЙ

Минават четири дни. Аз се храня. Пиша си домашните. Не чета. Мама броди наоколо като в ступор. Не мисля, че разбира какво е станало. Като че ли ѝ е ясно, че има нещо, за което трябва да изкупи вината си, ала не е съвсем сигурна какво е то. Понякога се опитва да говори с мен, но аз си давам вид, че не я чувам. Почти не я поглеждам.

На сутринта, след като разбрах истината, Карла отнася мои кръвни проби на специалиста по ТКИД, доктор Чейс. Сега сме в неговия кабинет и чакаме да ни повикат. И макар да знам какво ще ми каже, с ужас очаквам медицинското потвърждение.

Коя ще бъда, ако не съм болна?

Една сестра извиква името ми и аз моля Карла да остане в чакалнята. По някаква причина искам да съм сама, когато науча истината.

Доктор Чейс се изправя, когато влизам. Изглежда досущ като снимките на сайта му — възрастен бял мъж с посивяваща коса и бляскави черни очи.

Гледа ме със смесица от съчувствие и любопитство.

Дава ми знак да седна и изчаква да го направя, преди да се настани на стола си.

— Вашият случай — започва и спира.

Нервен е.

— Всичко е наред — казвам аз. — Вече знам.

Той отваря една папка върху бюрото си и поклаща глава, сякаш изследванията все още го озадачават.

— Прегледах тези резултати отново и отново. Помолих и колегите ми да ги видят, за да съм абсолютно сигурен. Вие не сте болна, госпожице Уитиър.

Спира и изчаква да реагирам.

Аз поклащам глава.

— Вече знам — повтарям.

— Карла, сестра Флорес, ми обясни вашия случай. — Усърдно прелиства още няколко страници, опитвайки се да избегне онова, което ще каже след това. — Като лекар, майка ви би трябвало да го знае. Вярно, ТКИД е много рядко заболяване и приема различни форми, но вие нямате нито един-единствен от признаците му. Ако е направила каквото и да било изследване, какъвто и да било тест, тя би трябвало да го знае.

Стаята изчезва и аз се озовавам в безлично бяло място, осеяно с отворени врати, които не водят никъде.

Когато най-сетне се връщам в тялото си, доктор Чейс ме гледа очаквателно.

— Съжалявам, казахте ли нещо? — питам го.

— Да. Сигурно имате въпроси към мен.

— Защо се разболях в Хаваи?

— Хората се разболяват, Маделин. Нормални, здрави хора непрекъснато се разболяват.

— Ала сърцето ми спря.

— Да. Подозирам, че е било миокардит. Разговарях с лекуващия лекар в Хаваи. И тя подозира същото. Казано най-просто, в един момент в миналото си вероятно сте преживели вирусна инфекция, която е отслабила сърцето ви. Когато бяхте в Хаваи, усещахте ли болка в гърдите или недостиг на въздух?

— Да — отвърщам бавно, спомнила си свиването на сърцето, на което нарочно не бях обърнала внимание.

— Е, миокардитът изглежда много вероятен кандидат.

Нямам повече въпроси, не и към него. Изправлям се.

— Е, много ви благодаря, доктор Чейс.

Той също се изправя, развълнуван и като че ли още по-нервен отпреди.

— Преди да си тръгнете, има още нещо.

Отново сядам.

— Заради начина, по който сте отраснали, не можем да бъдем сигурни за състоянието на имунната ви система.

— Какво означава това?

— Смятаме, че е възможно тя да не е напълно развита, като на малко дете.

— Малко дете?

— Имунната ви система не е била изложена на безброй обикновени вируси и бактериални инфекции. Не е имала възможност да се научи как да се бори с тези инфекции. Не е имала възможност да укрепне.

— Значи все още съм болна?

Той се обляга в стола си.

— Нямам категоричен отговор на този въпрос. Намираме се в непознати води. Никога не съм чувал за подобен случай. Възможно е това да означава, че ще се разболявате по-често от хората със здрава имунна система. Възможно е обаче да означава, че когато се разболеете, ще се разболеете изключително тежко.

— Как мога да разбера?

— Не мисля, че има начин да разберем. Препоръчвам ви да бъдете много внимателна.

Уговаряме си ежеседмични контролни прегледи. Той ми казва да не бързам с опознаването на света — никакви многолюдни тълпи, никакви непознати храни, никаква прекалено изтощаваща физическа активност.

— Светът няма да избяга — уверява ме, преди да си тръгна.

СЛЕД СМЪРТТА НА

Прекарвам следващите няколко дни, търсейки нова информация, всичко, което би могло да обясни какво е станало с мен и какво се е случило с майка ми. Искам дневник с мислите ѝ, изложени ясно черно на бяло. Искам да видя лудостта ѝ недвусмислено очертана, така че да мога да проследя нейната история, както и моята собствена. Искам подробности и обяснения. Искам да знам защо и защо, и защо. Искам да знам какво се е случило, но мама не може да ми каже. Нещо в нея се е прекършило. Ами ако можеше? Нима това би променило нещо? Щях ли да *разбера*? Щях ли да *разбера* бездънните тъга и страх, накарали я да ми отнеме целия живот?

Доктор Чейс казва, че според него тя се нуждае от терапевт. Смята, че сигурно ще мине много време, преди да е в състояние да ми каже какво се е случило. Ако изобщо някога успее. Предполага, че след смъртта на татко и брат ми тя е преживяла някакъв срив.

Карла всячески се опитва да ме увещае да не си тръгна от вкъщи. Не само заради мама, но и заради мен самата. Здравето ми все още е неизвестна величина.

Обмислям дали да не пиша на Оли, но е минало толкова много време. Аз го излъгах. Той сигурно вече е продължил напред с живота си. Вероятно си е намерил друга. Не съм убедена, че съм в състояние да понеса още сърдечна болка. Пък и какво ще му кажа? Почти не съм болна?

В крайна сметка Карла ме убеждава да остана с мама.

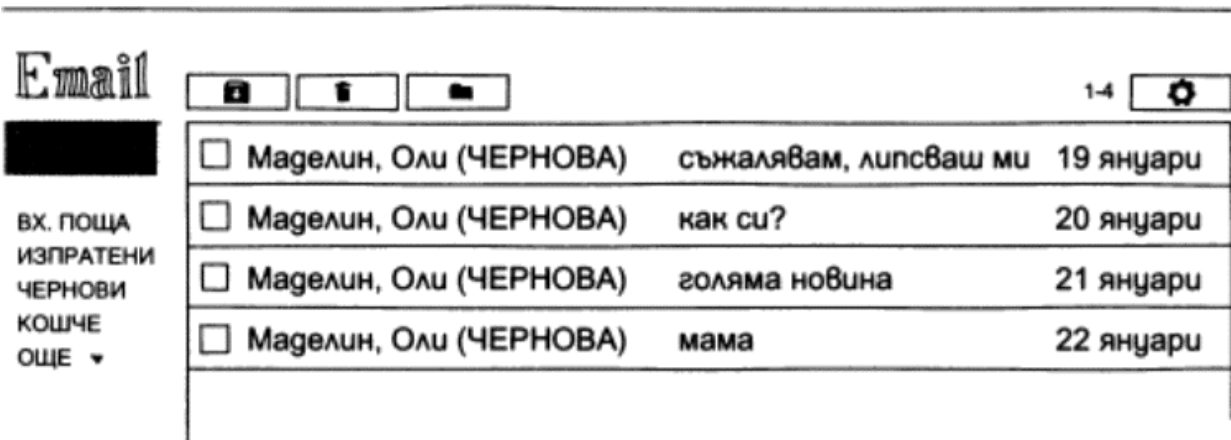
Казва, че съм прекалено добра, за да постъпя другояче. Аз не съм толкова сигурна. Онази, която бях, преди да открия истината, която и да е била тя, вече не съществува.

Първа седмица от новата ера

Отивам на първото от ежеседмичните си посещения при доктор Чейс. Той настоява да се пазя.

Монтирам резе на вратата в спалнята си.

Втора седмица от новата ера

Трета седмица от новата ера

Мама се опитва да влезе в стаята ми, ала аз съм се заключила вътре.

Тя си отива.

Пиша още имейли на Оли, които не изпращам.

Доктор Чейс все така настоява да се пазя.

Четвърта седмица от новата ера

Боядисвам всяка от стените в стаята ми в различен цвят. Тази до прозореца е бледо масленожълта. Етажерките са залезно оранжеви на фона на пауново синята стена. Тази зад таблата на леглото ми е с цвят на лавандула, а последната е с цвета на черна дъска в училище.

Мама чука на вратата, но аз се преструвам, че не чувам.

Тя си отива.

Пета седмица от новата ера

Поръчвам истински растения за слънчевата стая. Изключвам филтрите за въздуха и отварям прозорците си. Купувам пет златни рибки, които до една кръщавам Оли, и ги пускам в шадравана.

Шеста седмица от новата ера

Доктор Чейс настоява, че е прекалено рано да тръгна на училище. Твърде много деца с твърде много болести. С Карла го убеждаваме част от учителите ми да ме посещават у нас, стига да са здрави. Макар и неохотно, той се съгласява.

СЕМЕЙНА ПСИХИАТРИЧНА СЛУЖБА

33 Блъф авеню, Санта Моника, Калифорния

ДОКТОР МАРГАРЕТ СТИВЪНСЪН

Американска асоциация

по психиатрия и невропатия

23.02.2016, 16:19

ПАЦИЕНТ: Полин Уитиър (жена, 51 г.)

РЕЗЮМЕ

Пациентката най-сетне е в състояние да опише нощта, в която са загинали съпругът и синът ѝ. Все още говори в сегашно време. Видно е, че ни предстои още работа.

ЗАПИС

Знаете ли, че полицаите докосват оръжието си, когато са нервни? То е като тик. Забелязала съм го в Спешното отделение винаги когато ни водеха гангстери и крадци. Мисля, че докосването ги успокоява. Двама полицаи дойдоха в къщата, след като се случи. Един мъж, една жена. Нарочно ли го правят? Един мъж. Една жена. Говореше само жената и през цялото време си докосваше пистолета. Наричаше ме „госпожо“. Мисля, че искаше да се досетя какво трябва да ми съобщи, за да не се налага да го изрече

на глас. Аз съм лекар. Свикнала съм да съобщавам лоши новини, но тя не беше. Не спираше да говори. Каза ми какво се е случило, но аз вече не бях там. Бях в детската стая с Мади. Разтърквах коремчето ѝ. Отново беше болна. Непрекъснато беше болна. Ушни инфекции. Диария. Бронхит. Жената полицай все говореше, а аз исках единствено да спре. Исках всичко да спре. Никакво плачещо бебе повече, никакви болести, никакви болници, никаква смърт. Само ако всичко можеше да спре най-сетне, просто да спре.

ЦВЕТЯ ЗА АЛДЖЪРНЪН

Седмица по-късно двете с Карда гледаме как господин Уотърман прекосява моравата, за да отиде при колата си. Преди да си тръгне, аз го прегърнах. Той се учуди, но не попита нищо, просто ме прегърна в отговор, сякаш това е свършено нормално.

Оставам навън в продължение на няколко минути след като си е тръгнал, и Карла чака заедно с мен. Опитва се да открие начин нежно да разбие бездруго разбитото ми сърце.

— Ами... — започва.

Знам какво ще каже. Цял ден събира сили да го направи.

— Моля те, Карла, не ме изоставяй. Все още се нуждая от теб.

Очите ѝ са върху мен, но аз не съм в състояние да я погледна.

Без да отрича каквото и да било, тя взема ръката ми в своята.

— Ако наистина, наистина имаш нужда да остана, ще остана. — Стиска пръстите ми. — Ала ти нямаш нужда от мен.

— Винаги ще имам нужда от теб. — Дори не се опитвам да спра сълзите си.

— Но не както преди — нежно казва тя.

Естествено, че има право. Нямам нужда да бъде до мен по осем часа на ден. Не се нуждая от постоянни грижи. Но какво ще правя без нея?

Сълзите ми се превръщат в разтърсващи хлипове и тя ме взема в прегръдките си и ме оставя да се наплача.

— Какво ще правиш?

Тя бърше лицето ми с opakото на дланите си.

— Може отново да отида да работя в някоя болница.

— Каза ли на мама?

— Тази сутрин.

— Тя какво отговори?

— Благодарни ми, че съм се грижила за теб.

Дори не се опитвам да скрия смръщването си.

Карла улавя брадичката ми.

— Кога ще ти даде сърце да ѝ простиш?
— Онова, което тя направи, е непростимо.
— Била е болна, миличка. Все още е болна.

Поклащам глава.

— Отне ми целия живот.

Дори и сега, когато си помисля за всички години, които изгубих, ме обзема чувството, че стоя на ръба на огромна пропаст, в която мога да пропадна и никога да не се върна.

Карла ме връща в настоящето.

— Не е целият ти живот. Все още ти остава толкова много.

Прибираме се вътре. Аз вървя след нея и я гледам как си събира нещата за последен път.

— Прочете ли „Цветя за Алджърнън“? — питам я.

— Да.

— Хареса ли ти?

— Не. Не е моят тип книга. В нея няма достатъчно надежда.

— Разплака те, нали?

Тя поклаща отрицателно глава, но после си признава:

— Е, добре де. Да, плаках като бебе.

И двете се размиваме.

ПОДАРЪКЪТ

Седмица по-късно мама чука на вратата ми. Аз си оставам на дивана. Тя почуква отново, малко по-настоятелно, и в мен се надига негодувание. Не съм сигурна, че отношенията ни изобщо ще се оправят някога. Трудно ми е да ѝ простя, когато тя дори не осъзнава напълно своето престъпление.

Отварям вратата тъкмо когато тя се кани да почука за трети път.

— Сега не е удобно — казвам.

Тя потрепва, но мен не ме е грижа. Искам да я нараня, отново и отново. Гневът ми винаги е наблизо. Очаквах, че с времето ще отслабне, но той е тук, досади повърхността.

Тя си поема дъх.

— Донесох ти нещо. — Гласът ѝ е слаб и объркан.

Аз правя физиономия.

— Мислиш ли, че подаръците ще помогнат?

Знам, че отново съм я наранила. Подаръкът потреперва в ръката ѝ. Вземам го, защото искам този разговор да свърши. Искам да се заключа далеч от нея и да не трябва да изпитвам нито съжаление, нито емпатия, нито съчувствие, нито каквото и да било.

Тя се обръща да си върви, но спира.

— Все още те обичам, Маделин. И ти все още ме обичаш. Целият ти живот е пред теб. Не го пропилявай. Прости ми.

КРАЯТ Е НАЧАЛОТО Е КРАЯТ

Разопаковам подаръка от мама. Оказва се телефон. Отворено е приложението с прогнозата за времето — цялата седмица ще бъде ясно и слънчево.

Трябва да се махна от къщата. Излизам навън, без да знам къде отивам, докато не се озовавам там. За щастие, стълбата е на същото място, където Оли я е оставил. Качвам се на покрива.

Планетарият все още си е там, все така красив. Станиоловите слънца, луни и звезди се полюшват и въртят, и отразяват слънчевите лъчи в по-голямата вселена. Побутвам една от планетите и цялата система бавно се завърта. Разбирам защо Оли я е направил. Успокояващо е да видиш цял един свят наведнъж... да видиш частите му и да знаеш как всички си пасват.

Наистина ли за последен път бях тук само преди пет месеца? Струва ми се, че е било преди цял живот, преди няколко живота. А момичето, което е било тук? Наистина ли бях аз? Имам ли нещо общо с онази Мади от миналото, освен външната прилика и общото име?

Когато бях по-малка, едно от любимите ми занимания бе да си представям свои версии от алтернативни вселени. Понякога бях румено момиче, което обича живота навън, което яде цветя и се разхожда само, катери се по хълмове часове наред. Или скачах с парашут, състезавах се с коли, живеех за адреналина. Или пък бях убийца на дракони с железни доспехи и остър меч. Забавно ми беше да си представям всички тези неща, защото вече знаех коя съм. А сега не знам нищо. Не знам коя се очаква да бъде в новия ми свят.

Опитвам се да определя точния миг, в който всичко се е променило. Мига, в който животът ми е поел по този път. Дали е било, когато са загинали татко и брат ми, или пък още по-рано? Дали е било, когато са се качили в колата в деня, когато са умрели? Дали е било, когато се е родил брат ми? Или пък, когато мама и татко са се запознали? Или пък, когато се е родила мама? А може би не е бил никой от тези моменти. Може би е бил мигът, в който шофьорът на

камиона е решил, че не е прекалено уморен, за да шофира. Или пък, когато е решил, че иска да стане шофьор на камион. Или пък, когато се е родил.

Или всеки един от безброй мигове, довели до тук и сега.

Тогава, ако бих могла да променя един миг, кой бих си избрала? И дали бих получила резултатите, които искам? Пак ли ще съм си Мади? Пак ли ще живея в тази къща? Щеше ли момче на име Оли да се нанесе в съседния дом? Щяхме ли да се влюбим?

Според теорията на хаоса дори една малка промяна в първоначалните условия може да доведе до напълно непредсказуеми резултати. Пеперуда помахва с крилца в този миг и в бъдещето се надига ураган.

И все пак.

Мисля си, че ако само успея да открия мига, ако успея да го разглобя на съставните му части, молекула по молекула, докато не стигна до нивото на атомите, до най-важната неосквернена част. Ако само успея да го разглобя и да го разбере, навярно бих съумяла да променя точно това, което трябва.

Бих съумяла да помогна на мама и да направя така, че тя никога да не бъде прекършена.

Бих съумяла да разбере как се е стигнало до този миг, в който седя на покрива в началото и края на всичко.

БЪДЕЩЕ ПЕРФЕКТНО №2

От: Маделин Ф. Уитиър
До: genericuser033@gmail.com
Тема: Бъдеще перфектно №2
Изпратено: 10.03., 19:33
Докато прочетеш това, вече ще си ми простил.

ПРОШКА

Взирам се през прозореца на самолета и виждам километри зеленина, разделена на съвършени квадрати. Дузини мистериозни синьо-зелени езерца проблясват далеч под мен. От толкова високо светът изглежда подреден и умишлен.

Ала аз знам, че е повече от това. И по-малко. Той е организиран и хаотичен. Красив и странен.

Доктор Чейс не е доволен от решението ми да летя толкова скоро. Ала всичко би могло да се случи по всяко време. Безопасността не е най-важното. Животът не е просто да бъдеш жив.

Трябва да ѝ го призная, мама не се опита да ме спре, когато предишната вечер ѝ казах. Преглътна страха и паниката си, макар че все още не вярва напълно, че не съм болна. Лекарският ѝ ум се мъчи да съвмести онова, което толкова дълго е вярвала, с доказателствата на толкова много други лекари, толкова много изследвания. Опитвам се да се поставя на нейно място, да играя игри не на причина и следствие, а на следствие и причина. Връщам се все по-назад и по-назад и винаги стигам до едно и също място.

Любов.

Любовта кара хората да полудеят.

Загубата на любовта кара хората да полудеят.

Майка ми е обичала баща ми. Той бил любовта на живота ѝ. Обичала и брат ми. Той бил любовта на живота ѝ. Обича и мен. Аз съм любовта на живота ѝ.

Вселената ѝ отнела баща ми и брат ми. За нея това бил Големият взрив наопаки — всичко, превърнало се в нищо.

Мога да го разбера.

Почти.

Опитвам се.

— Кога ще се прибереш у дома? — пита тя.

И аз ѝ казвам истината.

— Не съм сигурна, че това все още е моят дом.

Тогава тя се разплаква, но все пак ме оставя да си тръгна и това би трябвало да означава нещо.

Най-сетне облачната покривка става прекалено гъста, за да мога да видя каквото и да било. Затова се отпускам в седалката и препрочитам „Малкият принц“. *И досущ като всеки предишен път, смисълът се променя.*

ЖИВОТЪТ Е КРАТЪК™

Рецензии със спойлъри от Маделин

„Малкият принц“ от Антоан дьо Сент-Екзюпери

*Предупреждение за спойлъри: Любовта си заслужава
всичко. Всичко.*

ТОЗИ ЖИВОТ

Дори и в девет сутринта, Ню Йорк е точно толкова шумен и претъпкан с хора, колкото му се носи славата. Улиците са пълни с бавнодвижещи се, надули клаксони коли. Тротоарите гъмжат от хора, които се разминават на милиметри, сякаш движенията им са хореографирани. От задната седалка на таксито аз оставям шумовете и миризмите на града да ме залепят. Отворила съм широко очи, за да попия целия свят наоколо.

Не казах на Оли какво съм намислила, казах му само, че го очаква подарък в една антикварна книжарница близо до тях. Почти през целия полет си представях срещата ни. Всички възможни сценарии включваха как се целуваме още през първите трийсет секунди.

Таксито ме оставя пред „Старата книжарничка“. Прекрачвам прага и начаса разбирам, че ще прекарвам много време тук.

Магазинчето представлява една-единствена малка стаичка, пълна с етажерки от пода до тавана, които преливат от книги. Приглушеното осветление идва от малки ръчни фенерчета, прикрепени към всеки рафт, така че не виждаш почти нищо друго освен книгите. Въздухът е наситен с миризма, каквато дори не съм си представяла, че може да съществува. Миризма на *старост*. Сякаш е тук от много, много отдавна.

Разполагам с петнайсет минути, преди Оли да се появи. Разхождам се между полиците и зяпам книгите. Искам да докосна всичките наведнъж. Искам да добавя името си към хората, които са ги чели преди мен. Прокарвам пръсти по гръбчетата им. Някои са толкова овехтели, толкова изтъркани от четене, че едва успявам да различа заглавията.

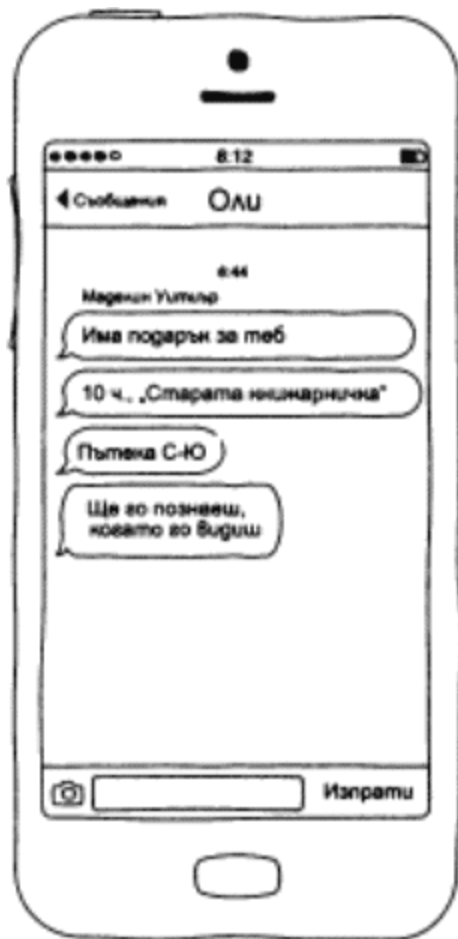
Проверявам часа на телефона си. Почти е време. Отивам до края на пътеката със заглавия от С до Ю и се скривам. Пеперудите в стомаха ми се завръщат.

Минута по-късно го виждам да се задава бавно по пътеката, разглеждайки книгите. Косата му е пораснала. Около лицето му падат големи къдрици, които омекотяват ъглите на лицето му. Освен това не е облечен изцяло в черно. Е, дънките и гуменките му са черни, но тениската му е сива. И ми се струва някак по-висок.

Повече от всичко друго, което преживях през последните няколко седмици (това, че се сбогувах с Карла; това, че напуснах дома си и тръгнах против препоръките на доктор Чейс; това, че оставих мама сама в мъката ѝ), да го видя толкова различен, предизвиква най-силна паника в мен.

Не знам защо съм очаквала да си бъде същият. Та нали аз не съм същата.

Той изважда телефона си и отново прочита инструкциите ми.

Прибира телефона в джоба си и отново поглежда към рафтовете. Сложих книгата пред всички други с корицата напред, така че няма как

да не я забележи. И той наистина я забелязва. Ала вместо да я вземе, пъха ръце в джобовете си и се взира в нея.

Преди няколко дни, докато стоях пред планетария, аз се опитвах да открия повратния миг, в който животът ми бе поел по този път. Мига, в който се съдържаше отговорът на въпроса: *Как се озовах тук?*

Само че никога не е просто един миг. А цяла поредица. И във всеки от тях животът ви може да поеме по съвършено различен път. Може би има версия на живота ви с всеки направен избор, както и с всеки ненаправен.

Може би има и версия на живота ми, в който наистина съм болна.

Версия, в която умирам на Хаваите.

Друга, в която баща ми и брат ми все още са живи, а майка ми не е прекършена.

Има дори и версия на живота ми без Оли в него.

Но не и тази.

Оли вади ръце от джобовете си, сваля книгата от рафта и чете. Усмивка се широко и лекичко пружинира на пръсти.

Аз излизам от прикритието си и поемам по пътеката към него.

Заради усмивката, с която ме дарява, си заслужава да живееш.

— Намерих книгата ти — казва той.

БЛАГОДАРНОСТИ

Ти си наистина старателен читател, ако си останал с мен до благодарностите. И като наистина старателен читател на книги (и техните благодарности) си наясно, че книгите не изскачат напълно готови от размътените умове на своите автори.

На първо място бих искала да благодаря на майка ми, чиито мечти винаги са били достатъчно големи и за двете ни. Не, Опра още не ме е избрала за литературния си клуб, мамо. Но и това може да стане!

Когато бях малка и живеехме в Ямайка, баща ми пишеше филмови рецензии за местния вестник. Аз мислех, че няма нищо по-готино от това (писането) и от него (татко ми). Така че трябва да благодаря на баща ми, заедно ми показа, че можеш да пишеш на хартия нещата, които се раждат в главата ти, и че тези неща могат да повлияят на други хора.

Трябва да благодаря на тайфата, с която в Емерсън Колидж пиехме и пишехме всеки четвъртък вечер. Вие си знаете кои сте. Вие сте първата ми общност от писатели и каква талантлива, щура, стимулираща и като цяло трезва група бяхте само. Особено искам да благодаря на Уенди Уъндър. Ти си щедра и забавна, и една от най-добрите писателки, които познавам.

Благодаря на Джоел Хобейка, Сара Шандлър, Натали Соуса и Джош Банк от „Алой“. Вие направихте тази книга по-добра във всяко отношение. Особено много искам да благодаря на Сара, заедно е луд учен гений, както и на Джоел (не по-малко гениална), заедно ме размива и ме кара да се чувствам добре дори когато ми дава дванайсет плътно изписани страници с бележки за поправка.

И разбира се, Уенди Лоджа. Наистина ударих джакпота с редакторка като теб. Благодаря ти за твоите визия и страст, и доброта. Ти повярва в тази книга от първите думи и това означаваше безкрайно много за мен. Благодарна съм и на целия екип в „Делакорт“, заедно ми

помогнаха да сбъдна своята най-голяма, най-отколешна и най-щуро мечта.

И най-сетне — на съпруга ми Дейви Юн. Благодаря ти, че ми рисуваше прекрасни неща в четири през нощта между целувки и глътки кафе. Благодаря ти за всичко, всичко. За любовта. За приключенията. За семейството. За този живот. Обичам те.

ЗА АВТОРА

Никола Юн израства в Ямайка (острова) и Бруклин (част от Лонг Айлънд). Понастоящем живее в Лос Анджелис, Калифорния, заедно със своя съпруг и дъщеря си, които обича до полуда. „Всичко, всичко“ е първият ѝ роман.

Дейвид Юн е писател и дизайнер. Живее заедно със съпругата си Никола Юн в Лос Анджелис, където прекарват времето си, обсъждайки най-различни истории и четейки на тригодишната си дъщеричка Пени. Илюстрациите във „Всичко, всичко“ са на Дейвид.

Издание:

Автор: Никола Юн

Заглавие: Всичко, всичко

Преводач: Вера Паунова

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 20.09.2016 г.

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник на илюстрациите: David Yoon

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-173-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2731>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.